De Heerscher der Mablabergen

V. L. VANWEDDINGEN

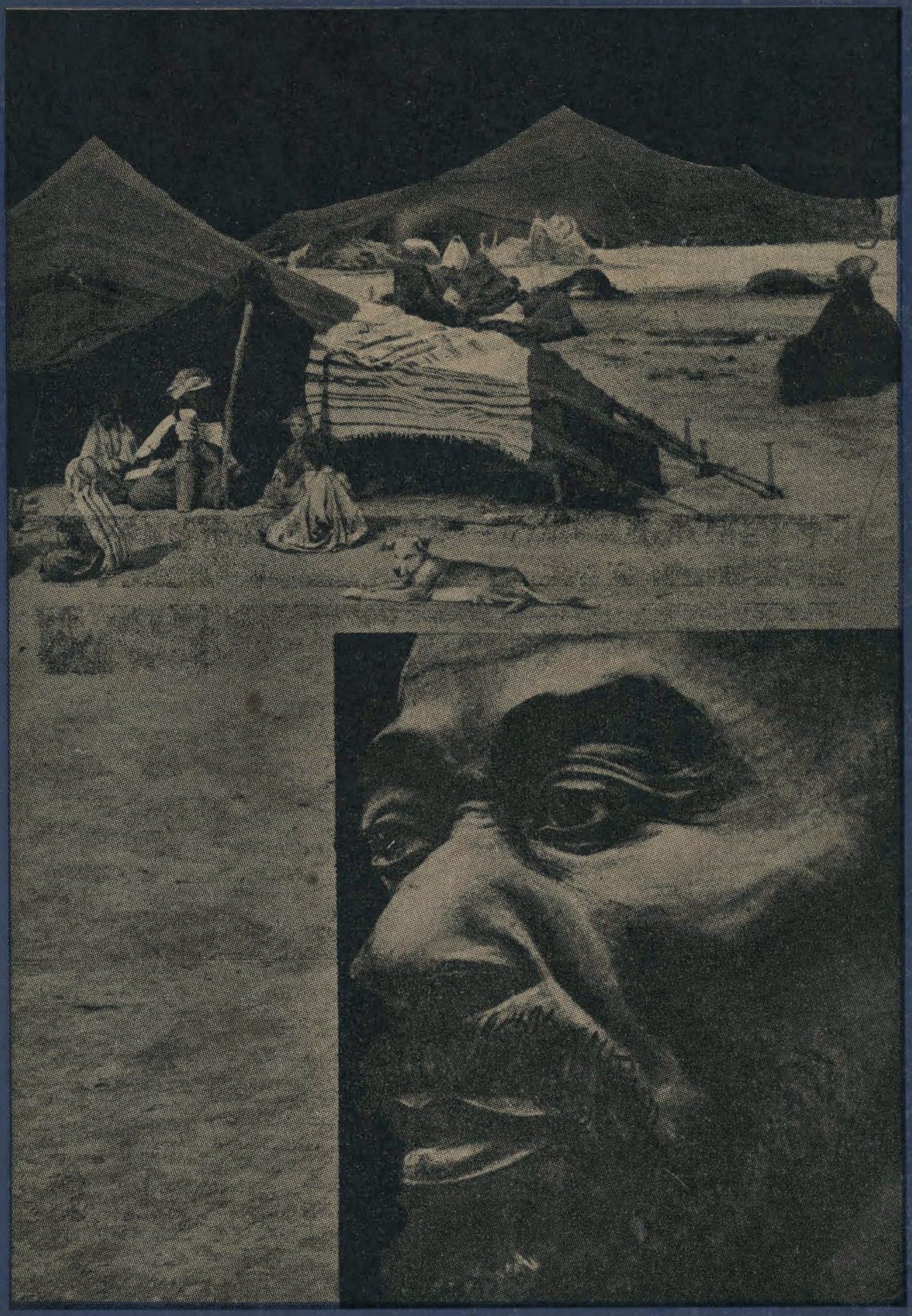

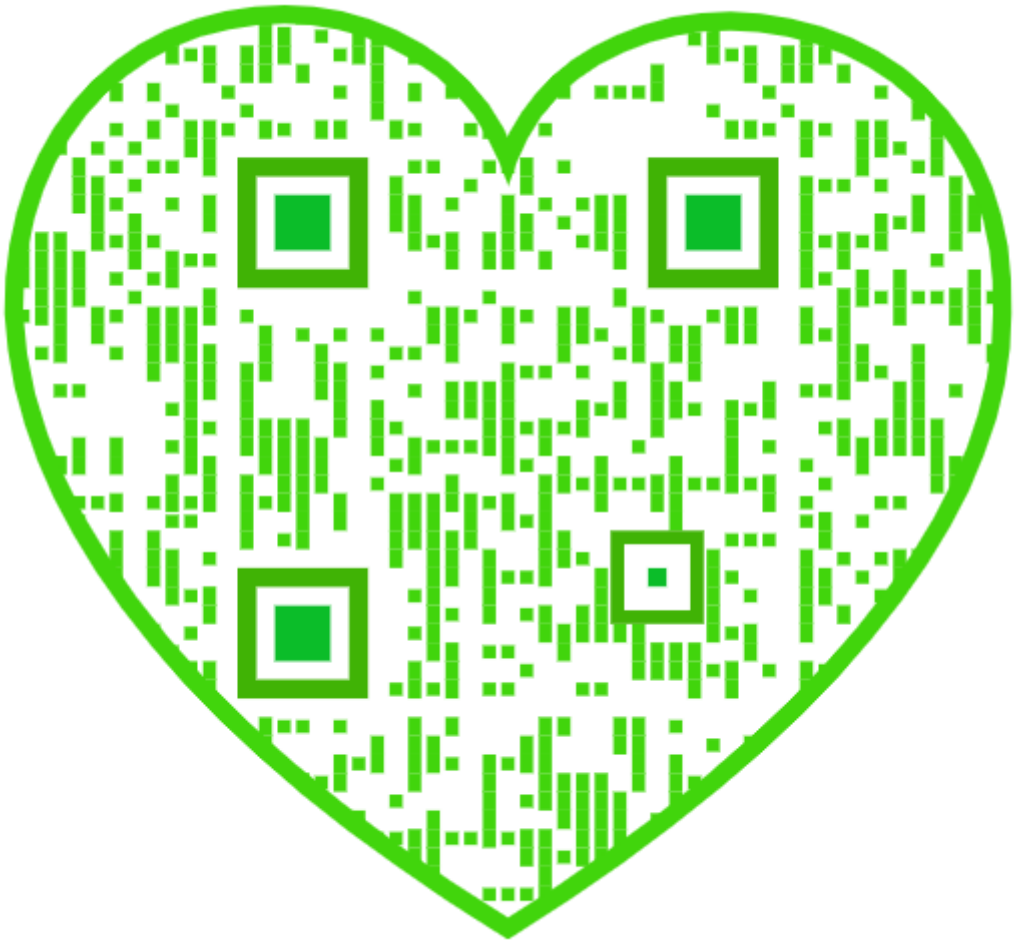

DE HEERSCHER DER MABLA-BERGEN

DE HEERSCHER DER MABLA-BERGEN

VERVOLG OP „ASOKO, DE ZWERVER"

DOOR

V L. VANWEDDINGEN

GEïLLUSTREERD DOOR C. BOOST

JEUGDBIBLIOTHEEK – No. 29

INHOUD

	pag.
HOOFDSTUK 1:	
De vangarmen van het gebergte	5
HOOFDSTUK 2:	
Een onaangenaam wederzien	24
HOOFDSTUK 3:	
Iemand kruipt uit den put	37
HOOFDSTUK 4:	
Een hut verandert van eigenaar	47
HOOFDSTUK 5:	
De koning van het gebergte	01
HOOFDSTUK 6:	
Stemmen uit het Oosten	76
HOOFDSTUK 7:	
Onverwachte klanten	92
HOOFDSTUK 8:	
Een Selim gaat en komt	106
HOOFDSTUK 9:	
De vangarmen der beschaving	121
HOOFDSTUK 10:	
De kink in den kabel	134
HOOFDSTUK 11.	
Een moeilijk besluit	146

HOOFDSTUK I

DE VANGARMEN VAN HET GEBERGTE

Over de uitgestrekte gebieden, gelegen tusschen de groote rivieren, de Oum-er-Rebia en Moulouya, zwiepte de orkaan, die uit den schoot der khela of woestijn kwam.

Het was nacht geworden. Een nacht waarin geen sterretje pinkte, een nacht van zwarte somberheid.

Ver benoorden de Oum-er-Rebia blonken de lichten van Casablanca, de witte stad, waar alles sliep. De golven van den Atlantiek spoelden over het witte strand.

Twee mannen, in witten mantel gehuld, volgens de gewoonte der Arabieren, verlieten langzaam de stad door een van de poorten en bleven staan op eenigen afstand van de poort.

— Dus je meent, dat je inlichtingen betrouwbaar zijn, Zaïani?

— Zeer betrouwbaar Sidi Raho.

— Geen vergissing mogelijk?

— Neen!

— Het zou een buitenkansje zijn voor ons en voor Selim.

— En voor zijn baas!

— Maar het is ver van Casablanca naar Harrar. Heelemaal naar het Oosten.

— Ver? Afstand beteekent niets voor iemand als Selim. Voor zoo'n edel wild.....

— Stil. Daar rijden een paar van die gehate Franschen. Dat wij, Arabieren gedwongen zijn te dulden, dat die snoeshanen hier.....

— Stil. Zaïani. We hebben nu belangrijker zaken te

DE VANGARMEN VAN HET GEBERGTE

bespreken. Ik zou voor niets ter wereld dit zaakje willen misloopen. Is je plan al gemaakt?

— Natuurlijk. Ik heb Selim vanmiddag gesproken.

— Selim?

— Te Rabat. En.....

Hij boog zich naar het oor van zijn gezel en fluisterde:

— Hij wil ze nog vannacht meenemen.

— Vannacht? Onmogelijk!

— Niets is onmogelijk.

— Hoeveel zijn er?

— Laat eens kijken. Twee..... vier..... vijf. Juist vijf.

— En blanken, zeg je?

— Zoo blank als de stad zelf. Ik heb ze gezien. 't Zijn blanken op één na.

— Op één na? Een neger?

— Nee, een bruine kerel, met een paar oogen om van te rillen.

— Rillen? Jij? Een Berbèr? Och kom.....

— Wacht maar totdat je hem gezien hebt!

— Vijf is een groot aantal. En blanken? Hoe wil Selim die meenemen naar Hassar, zonder dat het opvalt? Het is onmogelijk! Ik doe niet mee.

— Doe je niet mee? Jij een Berbèr? Voordat je weet wat en hoe?

— Heb je uitgerekend hoeveel dagreizen het zijn van hier naar Hassar?

— Dat hoef ik niet uit te rekenen. Dat is Selim's zaak. Niet de onze. Daarbij, hij heeft den vogel!

— Den vogel? Waarom zeg je dat ook niet dadelijk? Zoo..... zoo, heeft hij den vogel? Maar, niettemin, vijf man is heel wat!

— Ik heb ook niet gezegd, dat er vijf volwassen mannen waren. Er zijn twee jongens bij. Zoo groot.....

— Twee jongens? Het is een vangst zooals er in geen jaren meer is voorgekomen. En gezond?

— Als jij en ik. Kerngezond.

— Vertel er me wat meer van?

— Goed. Maar het wordt tijd, dat we naar Selim gaan.

— Is hij hier? Ik meende dat hij te Rabat.....

— Daar was hij vanmiddag. Selim is altijd in de buurt van het beste wild. Ik heb je toch gezegd, dat hij ze vannacht nog wilde meenemen naar Hassar.

— Maar je hèbt ze nog niet?

— Zoo goed als! Ze kunnen geen stap verzetten of het wordt gezien. Als ik dit doe..... (de Arabier kneep even de hand dicht), dan heb ik ze, alle vijf. Kom, laten we langs de muren loopen. El-Hadj-Hami volgt hun spoor als een roofvogel. Zijn helpers zijn bij hem. Als ik driemaal het afgesproken teeken geef, wordt het net dichtgetrokken en kan de vogel gaan vliegen.

— En wanneer geef je het teeken? Het is een woelige, onrustige nacht.

— Zoodra we met Selim hebben gesproken en.....

De Berbèr maakte een veelzeggend gebaar met duim en wijsvinger en zijn gezel grinnikte, terwijl zij beiden hun mantels steviger om zich heentrokken en langs de grauw witte muren der stad verder slenterden.

Nadat zij eenigen tijd zwijgend hadden voortgeloopen, wendde Zaïani zich tot zijn gezel.

— Het was tijdens een woeligen nacht, nu enkele dagen geleden. Ik was met enkelen der onzen op de vischvangst langs de kusten der Chaouia. We bevonden ons op nauwe-

lijks twee mijlen buiten de kust, toen we een schip zagen opduiken, dat danste op de toppen van de golven. Er waren een paar lichten aan bak- en stuurboord en we zagen ook eenige menschen. Ze schreeuwden ons iets toe, maar de zee rukte ze weer weg, voordat wij begrepen, wat ze wilden. Wij hadden echter dadelijk gezien, dat het schipbreukelingen waren en dat het schip stuurloos ronddreef.

— Ik had er bij willen zijn.

— We konden niets doen. Aan enteren viel niet te denken. Het was levensgevaarlijk om te probeeren aan boord van dat vreemde schip te komen. De golven joegen het kustwaarts.

— En wat deed je?

— De zeilen strijken en landwaarts manoeuvreeren achter het schip aan. Vlak onder Casablanca verloren wij het uit het oog. De zee liep hooger en hooger. We hadden alle moeite om op onszelf te letten. Het duurde twee uren, voordat we aan land kwamen in de bekende kreek.

— En het schip?

— Wij wachtten tot den volgenden morgen. Wrakstukken lagen op het zand. De zee moet het heele schip aan flarden hebben geslagen, want behalve de stukken hout was er niets van te zien. Ook geen mensch.

— Geen mensch? Dat is vreemd.

— Tenminste niet dadelijk. Later wel. Wij legden ons in hinderlaag met een paar man. Toen kwamen ze en zochten het strand af. Drie mannen en twee jongens. Ze droegen kleine pakken op den rug. Ze bleven een vollen dag rondloopen en toen zakten ze geleidelijk af. Eerst hadden ze beraadslaagd of ze naar de stad zouden trekken of niet.

— Waarom deden ze het niet? Het waren toch blanken.

— De oudste van de twee scheen te schrikken toen hij den naam Casablanca hoorde noemen door een van de anderen. Hij wilde den loop der Oum-er-Rebia volgen en hij wist de anderen voor zijn plan te winnen.

— Waarom zou hij geschrokken zijn?

— Dat is een raadsel. Doch wij lieten hen ongemoeid. Wij wisten wel, dat ze slechts langzaam zouden vorderen. Op dit tijdstip van het jaar is het gebied ten Zuiden van het Atlasgebergte niet bizonder gastvrij voor dergelijke indringers. Wie zal naar hen zoeken, als zij verdwijnen? Wie zal bewijzen, dat zij niet zijn gevallen onder de kogels der Metougis of der Dokkalas, dat zij niet met vijandelijke bedoelingen zijn afgezakt naar Marrakech en daarom op weg daarheen zijn omgekomen, zooals vele anderen, die nooit terugkeerden?

— Het is slim van je, Zaïani, dat je ze ongemoeid hebt laten gaan. Ik hoop niet, dat ze in handen vallen van anderen.

— Onmogelijk. Daar zal El-Hadj-Hami wel voor zorgen! Er zijn geen vijandelijke stammen in de buurt.

— En als ze tegenstand bieden?

— Tegenstand? Er zijn twee jongens en een dikke man, die erg lastig loopt. Alleen de twee anderen zijn te duchten. Maar wat beteekenen twee van hen tegen ons?

— Niets. Inderdaad. Ik geloof zeker dat het plan kan slagen. Als Selim maar toehapt.

— Dat zal hij.

— Heb je den prijs al bedongen?

— Ik heb hem tijd gelaten tot nu om te besluiten. Het is „ja" of „neen", maar het zál „ja" zijn. Ik ken Selim en

Selim weet, dat ik hem geen wild aanbied, dat niet de moeite waard zou zijn.

— Hoeveel heb je gevraagd?

— 50 gulden voor ieder van de mannen en 80 voor ieder van de jongens. Dat maakt samen?

— 310. Een koopje.

— Maar een goed. El-Hajh-Hami krijgt 50 gulden voor zich en zijn helpers. Dan houden we altijd nog een goed sommetje over. Jij en ik.

— Dat zijn er ieder 130. Bijna 600 zilveren metkals. De moeite waard. Wanneer betaalt Selim?

— Zoodra hij het wild in handen heeft.

— Dat gaat niet. Als hij ze eenmaal heeft, vertrekt hij met den vogel en krijg je niets. De helft vooruit betalen. Dat is koopmansrecht.

— Bepraat jij het met hem. Kom, hier gaan we de stad weer binnen. Ik zie daarginds de woning van Selim al. Ik hoop dat hij thuis is.

De twee Berbèren gingen de stad weer binnen en richtten zich naar een massief, grijsgrauw gebouwtje, waarvoor de naam woning eigenlijk wel een tikje overdreven was. Een voor een slopen ze door den nauwen ingang naar binnen.

*

John Davis, dien onze lezertjes nog wel zullen kennen uit het vorige verhaal van Asoko de Zwerver, was vreeselijk uit zijn humeur. Meer dan hij ooit geweest was. Hij was zelfs woedend en zijn woede nam nog toe, toen hij zag, hoe de slanke Hindoe, die tusschen de twee jongens inliep, hem spotlachend aankeek. John Davis voelde er

behoefte aan zijn hart eens grondig te luchten. En hij liet er de anderen niet lang op wachten.

Hij wierp zijn bundeltje met een nijdig gebaar in het zand en ging er op zitten, net of hij van plan was geen voet meer te verzetten.

— Hallo, hallo, ik vertik het, raasde hij. — Heb ik ooit zoo'n beweging meegemaakt? Hoe zie ik er uit? Heb ik mijn koksmuts niet verloren in de golven? Ben ik niet voor drie kwart verdronken in die natte zoutigheid, waar ze me doorheen gesleept hebben, alsof ik een schol gevangen haring vertegenwoordigde? Ik, John Davis, eerste kok..... pfui.....

— John Davis!.....

— Tot uw dienst, kapitein Jesson. Maar dit is geen boot. De „Ella" is foetsie met man en muis. Waar zijn die twee bruine kwasten, die ons die poets hebben gebakken en de assen der machines kapot hebben laten springen? Waar zijn More en Lewis? Arme kerels! Dat zijn er minstens vier, die naar de haaien zijn. Minstens vier! Zijn wij er beter aan toe? Waar gaan we heen? Hebben wij al iets anders gezien, dan een paar bruine gezichten? Heeft het al opgehouden te waaien en te stuiven, zoodat je geen oog kunt opendoen?

— Je hebt pijn in je maag, John, lachte de kapitein.

En Asoko Haïdar, die geen voet van de zijde der beide jongens, Pim en Wim, week, lachte en knikte John Davis vriendelijk spottend toe, wat John Davis nog veel nijdiger maakte, want ditmaal koos hij den Hindoe rechtstreeks tot voorwerp van zijn woordenvloed.

— Ja, jij bent het die ons dat hebt gelapt, jij met je bruine gezicht en je leelijke zwarte oogen, die zoo venijnig

kunnen kijken. We zitten hier mooi! Netjes! Waar zitten we? Weet jij het? Neen, dat weet je niet!

— Benoorden de Oum-Er-Rebia, zei Asoko kalm.

— Jawel, gromde Davis. — Ik zit op m'n bundeltje hier in het zand en dat is alles. En ik laat me kielhalen, als ik er een jota van begrijp, waarom Jesson niet naar die witte stad gaat, die ginds in de verte ligt. Ik snak naar een vriendelijk gezicht.

— Ik ook Davis, lachte Jesson. — Ben je haast uitgeraasd?

— Uitge.....

Een hevige rukwind deed 't bruinroode zand opstuiven en Davis' mond ging als bij tooverslag dicht, terwijl hij zijn vuisten in zijn oogen drukte en de anderen den rug toekeerde.

Pim en Wim keken naar Asoko en dan weer naar het Noordelijk gelegen gebergte, Asoko klopte hen bemoedigend op den schouder en wees naar het Zuiden.

— We zullen trachten Marrakech te bereiken, jongens. Zijn jullie moe?

— We zijn op, zuchtte Pim. — Hoelang loopen we nu al? En het lijkt wel net, of we niets opschieten. De omgeving lijkt me nog heelemaal niets veranderd, sinds we het strand hebben verlaten.

— En jij, Wim?

— Och, het gaat nogal. Maar wat ik het ergste vind is, dat ons heele reisplan zoo netjes in de war is gestuurd. Ik had het me zoo mooi voorgesteld. We hadden nu al een heel eind op scheut kunnen zijn, als die twee bruine **vlegels.....**

Wim schrok en kleurde toen hij Asoko aankeek. Doch Asoko Haïdar lachte vriendelijk.

— Ja vlegels, je hebt gelijk. Maar Naïman-Jang is nog niet aan het einde zijner loopbaan. Het jaar heeft vele dagen.

— Wat zou er van hem en zijn gezel zijn geworden? En van onze beide machinisten More en Lewis?

Asoko trok de schouders op.

— Ik heb ze niet meer gezien, nadat het schip aan stukken brak en ieder op zichzelf was aangewezen. Het mag haast een wonder heeten, dat wij met ons vijven aan land zijn gekomen. Ik vermoed haast, dat de anderen zijn afgedreven en Noord- of Zuidwaarts op de kusten zijn geworpen. Naïman en zijn kameraad waren uitstekende zwemmers en.....

Davis scheen de laatste woorden te hebben gehoord, want hij mengde zich onverwacht in het gesprek.

— Uitstekende zwemmers. Ja, dat zal wel. Maar ik zou die bruine apen wel eens willen hebben zien zwemmen tegen More en Lewis. Je weet wel, kapitein, van dien laatsten zwemwedstrijd, hé, toen More en Lewis.....

— Ik weet er alles van, Davis. Ik geloof ook geen moment, dat die beide dappere kerels verdronken zijn. Ofschoon men natuurlijk, met zoo'n weer en al die wrakstukken rondom, nooit kan weten. Maar jij gelooft het net zoo min.

— Dan was ik zeker verdronken, als.....

Davis keek naar Asoko en zijn blik glom veel vriendelijker, ofschoon hij net probeerde te doen of hij woedend was op den Hindoe, aan wien hij tenslotte had te danken, dat hij veilig en wel de kust had bereikt.

— Daarom, zei Jesson. — Ik heb zoo'n idee dat More en Lewis nu op zoek zijn naar ons, ofwel eerst en vooral hulp hebben gehaald. Het kan in geen geval onopgemerkt zijn gebleven, dat ons schip vlak bij de kust uit elkaar is geslagen. Dat is ook een van de groote redenen geweest die me eigenlijk hebben genoopt in de buurt te blijven van de plek, waar we de kust bereikten. Anders waren we al dieper het land ingetrokken.

— Je kunt gelijk hebben, zei Davis die een erg kwaje bui scheen te hebben, — maar met dat al wil het er bij mij niet in, dat we niet beter hadden gedaan, als we die witte stad hadden opgezocht. Daar hadden we allicht de kans gelopen blanken te ontmoeten. Misschien vrienden!

— Of vijanden, zei Jesson langs zijn neus weg. — Casablanca is New-York niet, Davis. Kom jongens, we gaan den voorraad nog eens aanspreken, voordat we verder gaan. Dit is de laatste avond. Als More en Lewis vannacht nog geen teeken van leven hebben gegeven, trekken we morgen verder op ons doel af.

Ze gingen in de rondte zitten en ieder maakte zijn eigen pak open, waaruit ze eenige eetwaren haalden, die ze, lang voordat het schip te pletter liep tegen de rotsen in waterdichte rugzakken bijeengepakt hadden. Kapitein Jesson ging vlak tegenover Davis zitten, die nijdig in een beschuit beet, welke hij met zijn gave tanden fijn maalde. Davis kauwde net, of hij een vijand tusschen zijn tanden te pakken had.

— Smaakt 't Davis?, lachte Jesson, die nooit zijn opgewekt humeur verloor.

— Alles wat smaakt, is bedorven, gromde Davis. — Vertel me liever eens waarom je niet naar die witte stad wilt. Ik voel veel lust om hier te blijven zitten en den dag

van het laatste oordeel hier af te wachten. Ik heb altijd een hekel gehad aan loopen.

— Ik heb je toch al gezegd, Davis, waarom we hier bleven.

— We konden daar in de stad ook wachten, zei Davis koppig. — Een stad is een stad. En zand is maar zand. Ik wou, dat die wind maar ergens anders ging blazen. Mijn oogen zitten vol en ik kan geen handbreed voor mij uitzien.

— Ben je van plan naar New-York terug te keeren, Davis?

— Hallo..... wat..... wat zei je, kapitein?

— Als je naar die witte stad wilt.....

— Wat heeft die stad ermee te maken? Hallo, hallo..... vertel me dat eens.

— Onthoud dan goed, Davis, dat je daar in die witte stad van je leven geen minuut zeker bent. Dat is inderdaad de „witte" stad, maar voor ons, Davis, voor jou en mij, is die zwart als de dood.

— Hallo, hallo?.....

— Dat is Casablanca.

— Hallo, wat zou dat? Is dat geen stad als een andere?

— En daar iets verder ten Noorden ligt Rabat.

— Rabat? Ja..... hallo, wacht eens, waar heb ik dien naam meer gehoord? Wacht eens even? Ja, juist..... Casablanca, zeg je..... waarachtig. Dat heb ik meer gehoord. Nu weet ik het zeker.

— Heel zeker, lachte Jesson. — Zoo zeker, als je hier zit. Ik zal je geheugen nog wat beter opfrisschen, Davis, want anders vrees ik waarachtig, dat je hard van plan

bent ons in den steek te laten en hier te blijven zitten, totdat de gieren je gezelschap komen houden.

— Ja, vertel eens op. Er schiet me iets te binnen, kapitein.

— Dat is me al lang te binnen geschoten. Dat gebeurde eenige dagen geleden, toen ik een paar bruine kerels zag rondsluipen.

— Naïman-Jan, riep Wim opgewonden.

— Toch niet jongen. Berbèren uit den Atlas. Ik weet niet, wat hun bedoelingen waren, maar ik hoorde den naam Casablanca. En dat was voldoende, niet waar, Davis?

— Hallo..... het is me nog niet recht duidelijk....., kapitein.

— Het is vijf jaar geleden, Davis. Vijf jaar. We maakten toen een kruistocht door de Middellandsche zee en verder door de Roode Zee tot bij de Moudcha-eilanden benoorden Djibouti.....

— Djibouti..... hallo..... daar schiet me weer iets te binnen.....

— Natuurlijk. We hadden daarbij het geluk of het ongeluk, — men kan nooit weten hoe dat uitvalt, als men zich bemoeit met dingen, die ons eigenlijk niet aangaan, — een geheim slaventransport te ontmoeten en in te pikken. Weet je 't nog, Davis?

— Of ik het nog weet. Ik zal nooit dien grooten, langen slungel met zijn glimmende huid vergeten. Ik meende, dat hij van plan was me met huid en haar te verslinden.

— En weet je nog wat hij raasde? Sprak hij niet over Rabat en Casablanca? Je weet wel kort voor het moment,

waarop hij onverwachts over boord sprong en naar de kust zwom?

— Hallo, hallo..... ik kan het me precies herinneren, alsof het pas gisteren is gebeurd, kapitein. Het was een vervelende vent!

— Ja, hij verwenschte ons op alle mogelijke manieren. Hij bedreigde ons met duizend en een dood als we het ooit waagden in de buurt van Rabat of Casablanca te komen.

Davis vermorzelde nog een beschuit en zei niets. Jesson gaf Asoko Haïdar een knipoogje.

— En daarom Davis, toen ik hoorde dat Casablanca zoo gevaarlijk dichtbij was, dat we er om zoo te zeggen met den vinger bij konden, achtte ik het maar gewenscht, ook terwille van Lewis en More en de beide jongens hier, om uit de buurt te blijven en zoo weinig mogelijk op te vallen.

Davis slikte de rest van zijn beschuit in en maakte zijn pak weer vast.

— Kapitein, zou je niet denken..... hallo..... jongens, zouden we de reis niet voortzetten?

Niettegenstaande hun hachelijke positie moesten de anderen toch hartelijk lachen om den plotselingen haast van John Davis. Vooral toen hij naar alle kanten rondkeek, alsof hij bang was plotseling uit de duisternis de een of andere gevaarlijke gestalte te zien opduiken.

— Je hebt toch niets verdachts gezien, Jesson? klappertandde hij. — Ik meende, dat ik daar iets zag bewegen!

— Een gier of iets anders, Davis. In die spleet hier zitten we zoo veilig als thuis. Als we vannacht geen levensteeken krijgen van More of Lewis, trekken we morgen onherroepelijk verder. Het spijt me voor de

dappere kerels, maar vijf levens leggen meer gewicht in de weegschaal dan twee.

Asoko Haïdar zei niet veel, doch zijn geoefend oor ving alle geluiden scherp op en nu en dan keek hij in de richting van het Noorden. Hij scheen volstrekt geen haast te hebben, toen Jesson het groote zeil begon te ontvouwen en het begon uit te spannen over de breede spleet, waarin ze dien laatsten nacht meenden door te brengen. Wim en Pim keken hem vragend aan, doch de Hindoe schudde het hoofd.

— De gieren der woestijn, mompelde Asoko. — En waar de gieren zijn, zijn de levenden nooit verre!

— Zeg eens jongens, hallo, schreeuwde Davis, — help eens even een paar flinke steenen zoeken om dat zeil vast te klemmen. Het wordt tijd, dat we naar kooi gaan. Het is zoo donker als de nacht.....

Nauwelijks was het woord uit Davis' mond of er gebeurde iets zeer verwonderlijks. Een dof schot klonk op korten afstand en een moment later dreef 'n brandende kegel hoog in de lucht boven hen en daalde als een schitterende valscherm van licht over hun hoofden.

Jesson en Davis kwam aangeloopen en staarden als verblind in de hoogte.

— Dat moeten Lewis en More zijn, riep Jesson. — Het kan niet anders. Dat is een lichtkogel, dien ze hebben afgeschoten om ons te waarschuwen en te zoeken. De hemel mag weten, hoe ze aan dat ding komen, maar.....

— Hallo, hallo.....

De woorden bestierven Davis op de lippen. Een twaalftal gestalten in witte mantels gehuld doken op van achter de rotsen en stormden onder het uitstooten van wilde

DE VANGARMEN VAN HET GEBERGTE

kreten op de vijf blanken toe. Jesson trok zijn revolver, doch weer was het Asoko Haïdar, die kalmeerend de hand op den arm legde van den kapitein.

— Overmacht, zei de Hindoe. — alleen list kan ons helpen.

Een tweede lichtkogel was den eerste gevolgd. En in het schijnsel daarvan zag Jesson, dat de Hindoe beschermend de handen had gelegd op de schouders van Pim en Wim, die zich rillend tegen hem aan drukten.

Toen begreep Jesson, dat het inderdaad veiliger voor hen allen was, voorloopig althans de zaken op hun beloop te laten. Davis was inmiddels hals over kop onder het zeil gekropen en hield zich muisstil.

De Berbèren wervelden om de blanken heen en toen de derde lichtkogel in de lucht hing en zijn verraderlijk licht over de omgeving verspreidde, stormden zij op het kleine groepje toe.

Binnen enkele minuten waren de twee mannen en de beide jongens overrompeld en aan handen en voeten gebonden, terwijl men uit voorzichtigheid hen een prop in den mond had geduwd.

Bijna was John Davis aan de aandacht der Berbèren ontsnapt, doch zijn ongelukkig gesternte wilde, dat twee der Berbèren toevallig over het half uitgespreide zeil liepen en hals over kop in de spleet terecht kwamen, boven op John Davis, die begon te gillen, alsof hij levend werd gevild en met handen en voeten te keer ging. Hij werd echter onmiddellijk uit zijn schuilhoek gesleept en de beide mannen, die zich in hun val hadden bezeerd, koelden hun woede door John Davis een paar flinke opstoppers toe te

dienen en hem zoodanig met touwen te omwikkelen, dat de arme kerel geen vin kon verroeren.

Daarop klonken eenige snelle barsche bevelen. De gevangenen werden opgetild en in alle stilte verdween de sombere stoet in de duisternis. In Casablanca had men de lichtkogels echter opgemerkt en het duurde geen tien minuten of een Fransche cavalerie-afdeeling stormde onder schetterend trompetgeschal over de vlakte, Zuidwaarts.

John Davis klonk dat klaroengeschal en dat paardengetrappel als hemelsche muziek in de ooren. Maar tevergeefs.

Dank zij hun bekendheid met het terrein, dank zij de duisternis, en dank vooral het feit, dat zij de voorzorg hadden genomen om hun gevangenen het schreeuwen te beletten, gelukte het den Berbèren met hun buit Oostwaarts te ontkomen.

De paarden der Franschen draafden en hinnikten, sommigen der berijders vuurden in 't wilde weg hun karabijnen af. Maar daar ver, buiten hun bereik, gevolgd alleen door eenige gieren, die met breeden vleugelslag in de donkere lucht bleven drijven, trok langzaam en bedachtzaam, een troepje mannen in witte burnous, verder en verder.

Pim en Wim voelden hun hart kloppen en bonzen. De moed ontzonk hen, als zij hoorden, hoe het klaroengeschal der zoekenden zich verder en verder van hen verwijderde, als zij zagen, hoe zij steeds meer werden opgeslorpt door de duisternis, waarin nog zooveel geheimzinnigs verborgen lag.

Kapitein Jesson keek in de richting van Casablanca en

hij troostte zich bij de gedachte, dat zijn overweldigers in ieder geval niet van plan waren, om hen naar Casablanca te slepen. Hij hield zich overtuigd, dat zij in handen waren gevallen van den een of anderen opstandigen stam uit het gebergte, en hij hoopte dat alles terecht zou komen, zoodra het losgeld was vastgesteld.

Het was een onaangename positie, maar altijd nog beter dan in handen te vallen van een persoonlijken vijand.

John Davis was woedend. Het was goed, dat hij door zoo'n prop gemuilkorfd en niet in staat was die wilden te zeggen, wat hij dacht, maar hij nam zich vast voor dit bij de eerste de beste gelegenheid te doen.

Voorloopig was hij echter machteloos en moest hij, net als de overigen, geduldig verdragen, dat de vangarmen van het gebergte zich nauwer en vaster om hem heensloten.

HOOFDSTUK II

EEN ONAANGENAAM WEDERZIEN

Geen van de gevangenen kon er zich rekenschap van geven, hoe lang ze nu al op weg waren naar een hun onbekende bestemming. Doch voordat ze erop bedacht waren, werden ze ergens in het zand neergegooid, alsof ze niets anders waren dan waardelooze koopwaar.

Ze hoorden dof brommen op eenigen afstand, doch de wind was zoo sterk, dat ze niet konden uitmaken of dit gebrom van den woestijnwind kwam of van iets anders.

De mannen in den witten mantel bleven in een kring om hen heen staan en de gevangenen hoorden, meer dan zij zagen, dat er nog andere mannen op het eerste groepje toekwamen. Kort daarop klonken er ook stemmen op.

— Heb je 't wild, Zaïani? Ik hoop niet, dat je me voor niets van Rabat hierheen hebt laten komen? Waar zijn ze?

— Daar liggen ze, Selim. Alle vijf.

— Goed. Laat ze naar de machine brengen. Ik stijg onmiddellijk op en ben nog in den ochtend in Harrar, als alles goed gaat.

— Een oogenblikje! We hebben afgesproken.....

— O juist. Ik vergat het haast. Ik heb je 300 honderd zilveren metkals betaald. Je hebt er dus nog 200 van me tegoed.

— Drie honderd, zei Zaïani koppig. — Drie honderd en geen metkal minder. Het zijn blanken. En twee jongens die nog heel wat beloven voor de toekomst.

— Je kunt me wat voorliegen wat je wilt in de duisternis. — **De zilveren metkals groeien niet op mijn rug!**

EEN ONAANGENAAM WEDERZIEN

— Nemen of laten, Selim. Ik kan de koopwaar kwijt raken, waar en wanneer ik wil.

— Nou, nou, niet zoo opvliegend. Maar ik meende toch, dat we waren overeengekomen te Rabat voor vijf honderd zilveren metkals. Dat zijn er honderd per kop. — Een heel bedrag, Zaïani.

— Drie honderd heb ik ontvangen te Casablanca, voordat ik het teeken gaf. Drie honderd andere moet ik ontvangen, voordat zij naar de machine worden overgebracht en uw eigendom worden. Het is laten of nemen.

— Laat ze me even zien. Ik koop geen katten in een zak.

— El-Hadj-Hami, laat hem de gevangenen even zien. Houd het licht bedekt met je mantel.

Selim, een groote zwaar gebouwde kerel, evenals de anderen in een breeden mantel gehuld, trad op het groepje toe, onder zijn mantel kon men echter zien, dat hij niet de kleedij der Berbèren droeg, doch een stevig leeren pak.

De Berbèren schoven onwillig opzij en een van hen liet een dun lichtstraaltje over de vijf lichamen glijden, die roerloos in het zand lagen. Selim telde ze vlug, overtuigde zich even snel, dat het inderdaad blanken waren, doch het ontging zijn scherp oog toch niet, dat er een bruine kerel bij was.

Hij liep terug naar Zaïani en Sidi Raho die op een afstandje waren blijven staan en deed net, of hij verontwaardigd was.

— Je hebt me bedrogen, siste hij. — Het zijn maar vier blanken. Wat heb ik aan dien bruinen kerel?

Zaïani keek naar Sidi Raho en deze trok zijn schouders op.

EEN ONAANGENAAM WEDERZIEN

— Nemen of laten, Selim. Wij zijn er niet om verlegen. En als ik me niet bedrieg, schijnt men daarginds het brommen van den vliegtuig-motor gehoord te hebben. Het wil me voorkomen, dat er een nieuwe cavalerie-afdeeling op komst is. We moeten maken dat we wegkomen. Dus?

Selim bromde een verwensching, floot even schel en uit de donkerte dook nog een kerel op, die zich totnogtoe afzijdig had gehouden. Deze zag er erg bruin en mager uit en geleek in niets op een Berbèr.

— Het geld, zei Selim norsch. — Vlug.

De onbekende stak Selim een buideltje toe, dat deze aannam en Zaïani toewierp.

— Even tellen, zei de Berbèr, die Selim klaarblijkelijk maar zoover vertrouwde, als hij hem zag.

Sidi Raho hielp hem daarbij vlijtig, doch de som bleek inderdaad in orde te zijn en Zaïani knikte Selim toe.

— Ze zijn uw eigendom.

Daarop gaf de Berbèr de anderen een wenk en de gevangenen werden weer opgenomen en weggedragen. Ditmaal duurde de tocht niet zoolang. Het vliegtuig van Selim bleek achter een rotskam te staan op een honderd meter afstand en de motor was al op gang. De gevangenen werden een voor een in den romp van het vliegtuig geschoven en netjes naast elkaar neergelegd, waarna een van de Berbèren den prop uit hun mond verwijderde.

John Davis maakte oogenblikkelijk van de gelegenheid gebruik om een felle keel open te zetten, maar de Berbèr gaf hem een klap, die John Davis' mond oogenblikkelijk weer dichtsloot.

Sidi Raho, Zaïani, El-Hadj-Hami en zijn mannen stonden op korten afstand van het vliegtuig. Selim had zijn

vlieghelm al op en de bruine onbekende had inmiddels ook al in het vliegtuig plaats genomen.

Zaïani keek glimlachend naar het vliegtuig.

— Zeven man..... het zal me benieuwen of dat voor hen geen tweede schipbreuk wordt, erger dan de eerste.

— Erger, grinnikte Sidi Raho. Ik weet niet, wat voor hen het ergste kan zijn. Verdrinken of in handen vallen van Selim. Weet je ook wie die bruine kerel was, die hem dat geldbuideltje gaf?

— Nee. Ik herinner me nu, dat ik hem ook te Rabat heb gezien. Zijn gezicht stond me heelemaal niet aan. Hij had net een paar oogen als die bruine kerel, die bij die vijf is.

— Kijk, daar gaan ze..... Hoe komt die Selim aan dat vliegtuig?

— Heeft zijn baas in Harrar hem bezorgd. Handel in het groot. Daar zijn wij, arme Berbèren, niet tegen opgewassen!

— Heb ik het niet gezegd? Daar komt weer een patrouille uit Casablanca. Hoor ze maar blazen, net of de heele stad in brand staat. Jawel blazen jullie maar. De vogel is gaan vliegen.

— Kom, laten we maken, dat we een veilig heenkomen zoeken, voordat men ons ontdekt. Mannen, allen naar Casablanca. Daar rekenen we af. Ieder zorge voor zijn eigen huid. Pas op de patrouille.....

Als een troepje schuwe vogels stoven ze uiteen in verschillende richtingen over de vlakte en een minuut later was er geen witte stip meer te zien.

Het vliegtuig had inmiddels de hoogte gekozen en zette dadelijk koers naar het Oosten. De enkele kogels die de soldaten het vliegtuig op goed geluk nazonden, deden

niemand kwaad. Selim liet de machine stijgen tot vijf honderd meter, schakelde de automatische stuurtoestel in, zoodat hij blind kon vliegen in de duisternis en stak de lampen in de cabine aan.

Toen keek hij eens om naar zijn gevangenen. Spreken was door het geraas van den motor onmogelijk, anders zou Selim waarschijnlijk geen oogenblik hebben gewacht, om de vijf weerlooze menschen die hij daar zag liggen in die enge ruimte achter hem, te bespotten. Want het was een feit, dat Selim zich op dat moment nog nooit zoo blij en gelukkig had gevoeld als thàns.

Zes honderd zilveren metkals!..... haha!..... hij zou er wel zesduizend hebben gegeven, als het had moeten zijn, om zoo'n prooi in handen te krijgen. Hij keek eens naar den mageren bruinen kerel, die naast de gevangenen gehurkt zat, trok de schouders op en keek naar z'n hoogtemeter.

Een langgerekt gehuil klonk plotseling boven 't gebrom van den motor uit. Het was John Davis, die op die ongewone manier uiting gaf aan de verontwaardiging, die zich in zijn hart had opgehoopt. Hij had graag daarbij nog gebruik gemaakt van handen en voeten, maar gebonden als hij was, had hij niets anders dan zijn stem ter beschikking.

— Hallo, brulde hij, — is dat een manier om een fatsoenlijk mensch te behandelen? Vierendeelen zal ik hem, levend villen en braden aan het spit, als ik mijn handen kan gebruiken..... hallo, hallo, kapitein?

— Hou je mond, Davis.

— Hallo, hallo, ik krijg pijn in m'n rug van het liggen. Zoo waar als ik leef, kapitein, ik zal het spit in m'n rug

krijgen. En dat alles is de schuld van die witte duivels. Ik zal..... Kapitein? Hallo, kapitein?

— Ja?

— Waar brengen ze ons heen?

— Voorloopig in het luchtruim, Davis. Lig je niet lekker?

Davis bromde iets terug, dat in het geraas verloren ging en probeerde zich op zijn zij te rollen, om te zien, waar zijn kapitein lag, doch het vliegtuig scheen plotseling een soort duikeling te maken, want Davis rolde precies den anderen kant uit en kwam oog in oog te liggen met den bruinen kerel, die hem grinnikend zat aan te staren en hem een niet onzachten trap gaf.

Ook Pim en Wim waren omgerold en beiden lieten bijna tegelijkertijd een verschrikten kreet hooren.

— Naïman-Jang!

De Hindoe vertrok geen spier. Alleen het glinsteren van zijn oogen verried, dat hij schik had in het feit, dat zijn gevangenen hem herkenden, dat zij beseften, dat hij niet ten gronde was gegaan, zooals zij hadden gehoopt, maar dat de rollen veeleer waren omgekeerd en hij nu het heft in handen had.

Asoko-Haïdar had den Hindoe al lang herkend, doch had gezwegen terwille van de jongens. Overhaast handelen kon de zaak alleen nog erger maken en 't was trouwens een feit, dat hun vijand , de geheimzinnige, verraderlijke Naïman-Jang, voor het oogenblik de sterkste troeven in handen had. Maar Asoko had ook wel gemerkt, dat de Hindoe niet op eigen houtje handelde, dat hij slechts de dienaar was van dien geheimzinnigen man daar achter

het stuur. En daarom wist Asoko, dat zij op het oogenblik betrekkelijk veilig waren voor Naïman.

En dat was het voornaamste. Asoko was overtuigd, dat Naïman op de eene of andere manier het vertrouwen van den vliegenier had weten te winnen, uitsluitend om aldus, met behulp van het vliegtuig, wat dichter bij zijn bestemming te komen. Maar Asoko vermoedde nog iets en dat vermoeden zou weldra bewaarheid worden.

Naïman had een vluggen blik geworpen op den man, die op korten afstand voor hen achter het stuurtoestel zat en half ingedommeld scheen en langzaam richtte hij zich op en kroop in de richting van den Hindoe. Asoko keek hem strak aan, doch Naïman vermeed zijn blik en zijn gele handen gleden voorzichtig over het lichaam van Asoko.

Wim en Pim raadden onmiddellijk de bedoelingen van den schurk. Was hij hen niet gevolgd naar Amerika, naar Pakagon, uitsluitend en alleen om het kostbare geheimzinnige kistje te bemachtigen dat het heilige schrift van Vishnu bevatte, het recept der heilige Amrîta, de drank der onsterfelijkheid? Was het niet daarom, dat hij in de diepe wouden van het Noorden, Mac Woung, den zoon van Brigham-Young, den Mormoon, met het zijden snoer had gedood? En moest hij nu niet weten, dat zij het kostbare kleinood bij zich droegen, hier, binnen het bereik van zijn hand?

Wim stiet een harden schreeuw uit, die den vlieger wakker maakte, want hij keek om, zag hoe de Hindoe half gebogen lag over het lichaam van een van zijn gevangenen en zijn rechterhand schoot omhoog.

Een revolverkogel floot om de ooren van Naïman-Jang die onmiddellijk terugkroop en ineenkromp. Selim beduid-

de hem, dat hij vooraan moest komen zitten, vlak in zijn nabijheid en Naïman oordeelde het raadzamer oogenblikkelijk te gehoorzamen. Doch de blikken, die hij de gevangenen toewierp voorspelden niet veel goeds.

Maar er was nog iemand die geschrokken was. Niet zoozeer door het knallen van den revolver, daar het geluid der losbranding grootendeels verloren was gegaan in het gebrom van den zwaren motor, dan wel door het feit dat die iemand het gelaat van den man achter het stuur had gezien.

Dat was kapitein Jesson.

In het schijnsel der electrische lampen had hij, toen hij even het hoofd ophief, om te zien wat er gaande was, het gelaat van Selim gezien en hem onmiddellijk herkend als de man dien ze, vijf jaar te voren op hun kruistocht door de Middellandsche en Roode Zee, dicht bij Djiboeti, tot hun bittersten vijand gemaakt hadden.

Kapitein Jesson had al menig gevaar meegemaakt en onder oogen gezien. Maar nooit was hij er zóó aan toe geweest als thans. Het toeval had hem hier een kwade poets gebakken. Hij had Rabat en Casablanca vermeden, meenend dat hij hierdoor de mogelijkheid van gevaar verminderde en 't toeval had hem toch in handen gespeeld van den man, dien hij, onder alle levenden, het allerminst wenschte te ontmoeten.

Kapitein Jesson begon min of meer te begrijpen, hoe de toekomst zich verder zou ontwikkelen. Die man, Selim, zijn doodsvijand, had hen in handen. Omtrent hun lot was geen twijfel mogelijk. Die man had hen duizend dooden toegezworen en hij zou zijn eed houden. Maar de jongens?

Jesson huiverde, als hij aan de twee jongens dacht, die

EEN ONAANGENAAM WEDERZIEN

Donald Montgommery aan zijn zorgen had toevertrouwd, toen hij hem te New-York het bevel over de „Elly" overgaf en voorspoedige reis wenschte.

En nu? Zou Selim er zich mee tevreden stellen, dat hij hen in handen had gekregen? Zou hij Jessons' verzoek om de jongens vrij te laten, inwilligen?

Jesson wist wel, dat hier niet de minste kans op was. Selim was slavenhandelaar van beroep en zou die gemakkelijk verworven en kostbare prooi niet laten ontgaan. Integendeel. Hoe langer de kapitein nadacht over den toestand, hoe hopeloozer deze hem toescheen. Hij begon er bijna naar te verlangen, dat er iets zou gebeuren met het vliegtuig, dat dien schurk zou verhinderen, zijn doel te bereiken, dat.....

Maar ook dat was immers nutteloos. Een ongeluk kon hun aller dood slechts bespoedigen en, gesteld dat Selim gedwongen was tot een noodlanding, dan beteekende dit alleen nog maar uitstel van executie. En dan bleef er immers nog altijd die Hindoe, die Naïman-Jang, die hun pad scheen te moèten kruisen.

— Ik heb honger!

Het was de stem van Davis. Jesson rolde zich op zijn zij en schreeuwde terug.

— Davis..... heb je hem gezien?

— Hallo..... hallo..... wie? Wat?

— Selim!

— Hallo, wie? Selim?..... Wat zou dat? Die ellendige touwen snijden door mijn huid. Die akelige kist..... kapitein, ik voel me zeeziek.....

— De man uit Casablanca en Rabat! Djiboeti!.....

— Dji..... dji..... hallo, kapitein?

EEN ONAANGENAAM WEDERZIEN

— Hallo, Davis?

— Ja, juist, hallo?

— Nou ja, die is het. Houd je mond dus en pas op je tellen!

Davis gaf geen kik meer. Zijn tong gleed voortdurend over zijn droge lippen en hij probeerde dat nieuwe idee vast te.ankeren in zijn hersens. Maar zwijgen kon hij niet lang. Het werd hem te machtig.

— Hallo, Jesson?

— Wat scheelt eraan, Davis?

— Wat is de wereld toch klein, hè, kapitein?

— Dat ben ik met je eens, Davis. Ik ben bang, dat ze nog veel kleiner wordt.

— Ben je zeker, dat het diezelfde kwiebus is? Misschien zijn broer? Hallo?

— De duivel is zijn broer, Davis. Wacht, totdat je hem 'ns goed kunt aankijken. Het zal je geheugen opfrisschen.

— Het ziet er treurig uit, kapitein.

— Heel treurig, Davis.

Davis zweeg. Hij wist er het zijne van. Hij had nog heel vaag gehoopt dat Jesson zou hebben gezegd, dat het heelemaal nog zoo erg niet was, als hij meende, maar de laatste woorden van zijn kapitein deden voor hem de deur potdicht.

Alleen het zware brommen van den motor was nu nog te hooren en schijnbaar gelaten wachtten de gevangenen op hun verder lot. Nog een paar uren verliepen. Het begon al te dagen en geen van hen wist, waar zij zich op dit oogenblik precies bevonden, ofschoon kapitein Jesson wel vermoedde, dat Selim zijn oud operatiegebied wel

weer zou opzoeken en zij ergens in de buurt der Mabla-bergen zouden landen.

En hierin had Jesson gelijk. Het duurde niet lang meer of het zware brommen van den motor verminderde geleidelijk en de machine begon te dalen.

— We vallen!, schreeuwde Davis.

Niemand gaf antwoord op zijn geschreeuw. Ze waren allen veel te veel vervuld van hetgeen er nu zou gebeuren, om veel aandacht te schenken aan de opwinding van John Davis.

Naïman-Jang wierp hem heel onvriendelijke blikken toe en dan bepaalde hij zijn aandacht op hetgeen er onder hem gebeurde. De machine daalde snel en raakte bijna zonder schok of stoot de aarde, waar zij over het gladde rotsachtige terrein nog ettelijke meters verder rolde, voordat zij tot stilstand kwam.

Op een wenk van Selim was Naïman-Jang de eerste, die de machine verliet. Selim scheen hem minder te gaan vertrouwen, sinds hij genoodzaakt was geweest van zijn revolver gebruik te maken. Hij volgde den Hindoe op den voet en liet de gevangenen liggen, waar ze lagen. Niet lang echter. Verschillende zwarten kwamen aangerend, alsof zij den vogel wilden bestormen, doch bleven in eerbiedige houding staan op korten afstand van Selim, die hen, in hun eigen taal, iets toeschreeuwde.

Daarna liepen zij allen tegelijk naar de machine en drongen door het open deurtje naar binnen.

— Hallo, riep Davis wien het angstzweet op het voorhoofd parelde, toen hij die massa zwarten zag verschijnen. — Hallo, kapitein, we zijn er geweest!

Maar de vrees van John Davis was voorbarig. De

EEN ONAANGENAAM WEDERZIEN

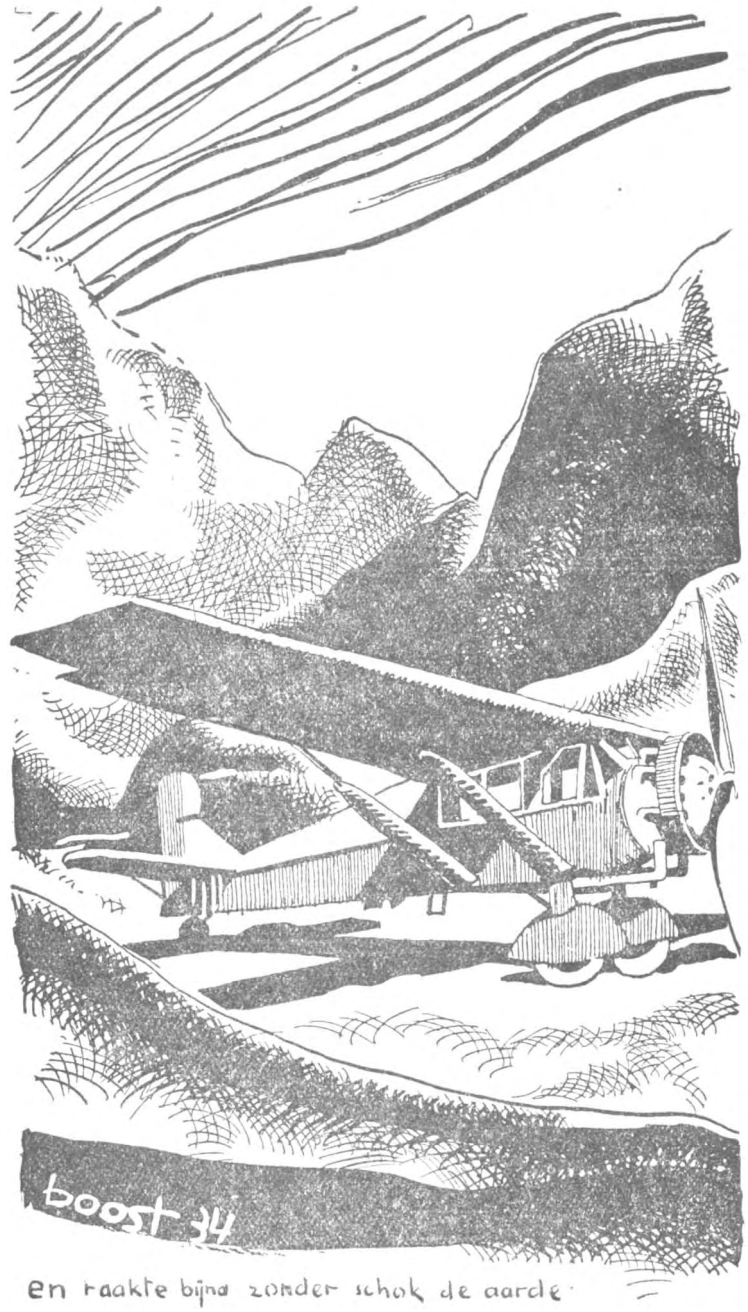

en raakte bijna zonder schok de aarde.

zwarten namen de gevangenen alleen maar op en droegen ze naar buiten in het morgenlicht, waar zij ze, op een wenk van Selim, in zijn nabijheid op een rijtje stelden.

Toen zagen ze, dat de machine was neergestreken in de nu droge bedding van een groote rivier.

Davis knikte Jesson toe. Hij zag het gelaat van Selim en hij ook, hij herkende na die vijf jaren den man, die hen de vreeselijkste bedreigingen naar 't hoofd had geslingerd.

Naïman-Jang stond achter Selim en in zijn oogen lag een uitdrukking van diepen haat.

HOOFDSTUK III

IEMAND KRUIPT UIT DEN PUT

Terwijl de vijf gevangenen daar naast elkaar stonden en Pim en Wim zich met kloppend hart afvroegen, wat er nu verder met hen ging gebeuren, zagen zij, hoe Selim gedurende eenige minuten een gesprek voerde met een der mannen, die het vliegtuig hadden opgewacht. Kort daarop wendde die man zich tot de anderen, die op hen toekwamen.

— Och lieve help, ik ben d'r geweest!, zuchtte Davis.

Hij meende al een van die kromme glimmende messen in zijn rug te voelen, maar de vrees van Davis was voorbarig. De mannen sneden hun boeien los, zoodat zij armen en beenen vrij konden bewegen, doch daarna bonden zij de polsen der gevangenen zoodanig aan elkaar, dat zij in geen geval konden wegloopen.

En toen gebeurde iets, waarop niemand zeker bedacht was geweest. Snel als de weerlicht hadden de mannen van Selim zich ook meester gemaakt van Naïman-Jang en hoe hij tegenspartelde en zich verweerde, het duurde geen vijf minuten of hij was evenals de vijf anderen aan de polsen gebonden en maakte als zesde, deel uit van het troepje gevangenen.

Selim stond lachend alles gade te slaan en Jesson gaf Davis een knipoogje, alsof hij wou zeggen:

— Die is tenminste onschadelijk gemaakt voor ons. Beter met zijn zessen dan met zijn vijven.

Ieder van de gevangenen werden een paar droge harde beschuiten toegeworpen, die ze staande moesten opeten

en vervolgens werd door Selim het teeken gegeven, dat de tocht moest worden voortgezet.

Wim en Pim genoten het twijfelachtig genoegen om voorop te marcheeren. Daar het nog vroeg in den morgen was, was het nog niet zoo warm. De zon kwam pas kijken over de kammen van het gebergte en Wim en Pim, voorafgegaan door twee van Selim's mannen, begonnen den tocht door het hun onbekende, woeste gebied.

Wim en Pim hadden dikwijls lange tochten gemaakt te voet, toen ze nog veilig en wel in Holland zaten bij hun oom en tante, maar die tochtjes over gemakkelijke, effen wegen, langs lommerrijke paden en door prachtige bosschen waren maar kinderspel vergeleken bij wat nu volgde.

Het was een ontzettend lastige en hobbelige weg, nu eens breed dan weer zoo smal, dat ze vlak achter elkaar moesten loopen, nu eens in de laagte, dan weer torenhoog, zoodat ze er duizelig van werden, als ze maar even een blik in de diepte wierpen onder hen. In het begin trachtten ze elkaar op te beuren en fluisterden ze elkaar toe, dat hun vriend Asoko, die toch bij hen was, er op het geschikte moment wel iets op zou weten te vinden om hen uit die hachelijke situatie te redden; maar van lieverlede, naarmate ze afgematter werden door het lastige loopen en door de warmte der zon, wier verzengende stralen nu bijna loodrecht op hen neervielen, ging ook de moed eruit.

— Ik kan haast niet meer, zei Pim. — Ik zou wel willen gaan liggen en slapen.

— Niet doen, Pim, zei Wim. — Wij moeten die vlegels bewijzen, dat wij, blanken, er ons niet onder laten krijgen. Wij hebben Mike Pokagon onder den duim gekregen en

wij zullen het dien akeligen kerel ook wel doen. Asoko is toch bij ons. We zijn met zijn vijven.

— Zes, zei Pim. — Naïman-Jang is er ook nog!

— Ja, dat weet ik, maar op hem kunnen we niet rekenen. Die zal wel voor zich zelf zorgen. Kijk eens, Pim, ik geloof, dat we ginds op vlak terrein komen. Ik zie tenminste boomen staan. Zouden we er zijn?

Het vlakke terrein, dat Wim bedoelde was niets anders dan een plateau in het gebergte en de boomen waren vijgeboomen, die het geheel het aanschijn gaven van een kleine „oase" in de wildernis. Het pad dat zij volgden, liep inderdaad op die oase uit en het duurde niet lang of hun nadering werd opgemerkt en allerlei vreemde menschen kwamen aangeloopen, om naar het vreemde hoopje menschen te kijken.

— Davis, grinnikte Jesson, — we zijn in de stad aangeland.

— Kun je denken, gromde Davis. — Het is den hemel geklaagd, dat zooiets in ónze eeuw van beschaving en.....

Een stevige por in de lenden beduidde hem, dat hij zijn mond had te houden. Hier en daar doken eenige leemen hutten op, afgewisseld door kleine, vuile tenten, waaromheen eenige magere geiten rondsprongen, waarover in lompen gehulde vrouwen een waakzaam oog schenen te houden.

Jesson, die vlak achter Davis en voor Asoko uitliep, wendde zich tot dezen laatste met de vraag, of hij er eenig besef van had, waar ze zich bevonden.

Asoko Haïdar glimlachte.

— Een dorp van Aragouben, fluisterde hij. — Slavenhandelaars.

IEMAND KRUIPT UIT DEN PUT

Jesson floot tusschen zijn tanden door. Het heele geval beviel hem hoe langer hoe minder.

— Dit is een nederzetting, zei Asoko verder. — Een soort opslagplaats, die ze verhuren aan de machtige slavendrijvers en koopers. Deze kunnen hun levende waar hier veilig opbergen, totdat zij den tijd gekomen achten, om ze verder te brengen. Ze worden er vermoedelijk uitstekend voor betaald, want de handel is loonend, zooals alle handel, die in het geheim en tegen alle wetten in, wordt beoefend.

Ze waren in de oase aangekomen, dicht bij de hutten, die geen van alle vensters hadden. Op een wenk van Selim waren alle nieuwsgierigen spoorloos verdwenen en dit vooral bewees den gevangenen, dat zij zich bevonden in een gebied waar hun vijand onbeperkte heerschappij scheen te voeren.

Van uit de verte trof een regelmatig, eentonig geluid hun oor en toen zij in die richting keken, zagen zij, tegen de breede helling van een heuvel aan, heele groepen menschen met dorschvlegels gewapend die bezig waren het graan voor hun meesters te dorschen.

— Wim, zei Pim, — heb je die hutten gezien? Het lijken wel groote molshoopen.

— Ja, Pim. — Ze herinneren me aan die loofhut van den Mormoon in Pokagon. [1])

— Zeg eens, Wim, wat zou die kerel met zijn groote tanden met ons doen? Ik wou, dat we mijnheer Montgomery maar konden laten weten, waar we zijn.

— Maak je geen zorg, Pim. Het komt in orde. We

[1]) Zie Asoko, de Zwerver. Deel I.

reizen gratis op de kosten van dien groote tandenman. Het is wel niet zoo gemakkelijk als met het jacht, maar we hebben gezelschap.

— Zeg eens, Wim!

— Ja. Toe maar!

— Kapitein Jesson en Davis zijn niets op hun gemak. Ik heb het al lang gemerkt.

— O zoo. Ben jij dat soms?

— Neen, maar ik meen zoo half en half te hebben gehoord, dat ze dien man al eerder hebben ontmoet.

— Nou, ik kan niet bepaald zeggen, dat de hernieuwde kennismaking is meegevallen. Dat reisje per vliegmachine beviel me nog al. Je weet wel, we waren immers toch van plan om van Gibraltar verder te vliegen. Alleen schijnen we nu een andere richting uit te gaan. Wat een bergen! D'r komt geen einde aan.

Wim deed zijn best om de zaak zoo luchthartig mogelijk op te vatten, ofschoon de moed hem vreeselijk diep in zijn schoenen zat, maar hij wist, dat Pim erg vreesachtig van natuur was en hij wilde daarom niet laten merken, dat zijn eigen hart geweldig „rikketikte". De lui, die op de hellingen aan het dorschen waren, lieten hun werk in den steek, om naar de blanken te komen zien, maar Selim riep zijn mannetjes iets toe en onmiddellijk vlogen die er met lange fijne zweepen op af.

Jesson keek eens naar Davis. En Davis knipperde met zijn oogen. Wat bij hem altijd een teeken was, dat hij de situatie verbazend onpleizierig vond.

— Kapitein, fluisterde Davis, — we blijven bij elkaar?

— In orde, Davis. Maar hier valt niets meer te „kapiteinen". Ik ben kapitein-af. Misschien kunnen ze

jouw diensten als kok hier wel gebruiken. Zou je je diensten niet eens aanbieden?

— Kok? Ikke, kok spelen voor die..... die..... vlegels, die me gebonden hebben als een uitheemsche worst? Die me honger en dorst hebben laten lijden, die me..... nee maar, alles behalve dat! Ik zou waarachtig in staat zijn, om ze rattekruid toe te dienen in gebakken flensjes.

— Davis, je wordt bepaald gevaarlijk, kerel.

— Dat zou men ook. Uren loopen we nu al op en af. Mijn voeten zijn stuk. En waarom? Terwille van dien verwenschten, bruinen rekel. Nee, we zijn geen mannen, wij. We zijn.....

— Gevangenen, Davis!

— Ge..... wat?

— En slaven waarschijnlijk. Kijk naar die daar op de hellingen, hoe ze gestriemd worden met de zweep.

— Maar ik zeg je, als er een van die misbaksels van menschen lef genoeg heeft om mij, John Davis, eerste kok aan boord van de..... ja, wat zeg je?

— We schijnen het doel bereikt te hebben. Ze komen ons halen.

— Och lieve hemel!..... och!.....

Hun klein groepje werd in tweeën gesplitst. Asoko en de jongens bleven samen en Jesson met Davis en Naïman-Jang ook. De laatsten werden weggeleid en verdwenen weldra achter de hutten. De jongens en de Hindoe werden vooruitgeduwd en meenden niet beter, of men zou hen in een van die lange hutten onderbrengen. Maar ze kenden het systeem van die geheime slavenjagers nog niet. Ze werden inderdaad tusschen de hutten door gevoerd tot op een plek, waar eenige planken schijnbaar doelloos op

den grond lagen. Daar bleven ze staan en een der mannen schoof de planken opzij.

Pim verbleekte, toen hij die kuil bemerkte, die nauwelijks twee meters in het vierkant was. Ze hadden echter geen tijd, om een woord te wisselen, want voordat ze goed en wel beseften, wat er met hen gebeurde, werden ze één voor één vastgegrepen en eenvoudig in den kuil neergelaten. Daarop werden de planken weer over de opening geschoven en ze zaten in de duisternis. Een vaag lichtstraaltje viel wel door de reten tusschen de planken, maar het duurde toch geruimen tijd, voordat hun oogen aan de duisternis gewend waren en ze iets begonnen te onderscheiden.

Pim stond het huilen nader dan het lachen. En geen wonder! Als dàt hun definitieve verblijfplaats was, dan zag het er hopeloos uit voor hem. Maar Asoko, die de heele situatie nogal kalmpjes had opgenomen, legde zijn armen beschermend om de schouders der beide jongens en lachte zachtjes. En dat lachen deed wonderen. Wim vooral voelde zich dadelijk gesterkt, toen hij den arm van Asoko om zijn schouders voelde.

— Moed houden, jongens. De gelegenheid is nog niet aangebroken om te handelen. Er komen nog veel dagen na deze.

— Moeten we hier lang zitten?, snikte Pim.

— Afwachten Pim, troostte Wim.

— Kunnen we 'r niet uitknijpen, Wim?

— Ja en dan?

— Wegloopen!

— Waarheen?

— Mijn kleine broeder spreekt waarheid, zei Asoko. —

IEMAND KRUIPT UIT DEN PUT

Wegloopen beteekent een zekeren dood sterven in de woestijnen. Omkomen van honger en dorst. Laten we de gelegenheid afwachten. Wij zijn bestemd voor oorden waar menschen wonen en markten zijn.

— Markten?

— Juist. Mijn kleine vrienden hebben nog een langen weg voor den boeg. Laten we rusten en kalm zijn.

— Maar ik wil eruit, riep Pim. — Het is hier om te stikken! En ik zie niets!

De hand van Asoko lag op zijn hoofd en onmiddellijk voelde Pim zich kalmer worden. Hij zou wel gewild hebben, dat die hand zoo altijd bleef liggen. Het was vreemd! Dan voelde hij geen vrees, geen onrust, geen honger of dorst. Dan voelde hij zich net of hij werkelijk zin had, om kalm te gaan neerliggen en slapen..... slapen.....

En Pim gleed inderdaad zachtjes langs de wanden van den kuil en Asoko bukte zich en legde hem gemakkelijk neer op den grond, kruiste de armen over de borst en glimlachte.

Wim wachtte nog een poosje en kuchte. Maar Asoko bewoog zich niet. Lang bleef hij zoo staan, alsof zijn gedachten ver weg waren en Wim waagde het niet dien zonderlingen man te storen, die hun vriend en beschermer was en toch soms zoo onbegrijpelijk vreemd kon doen.

Wim had geen begrip meer van den tijd, maar aan het feit, dat er geen licht meer doordrong door de reten tusschen de planken besefte hij, dat het avond was geworden

En Wim voelde plotseling zijn beenen kriebelen van verlangen om uit dien put te komen.

IEMAND KRUIPT UIT DEN PUT

— Asoko..... vriend Asoko?

— Mijn jonge broeder?

— Ik wil er uit! Niet om weg te loopen, maar om eens te kijken en te hooren waar de anderen zijn. John en Jesson. Ik zou het graag weten.

Het duurde lang voordat Asoko antwoordde en het antwoord was niet wat Wim had verwacht.

— Durft mijn jonge vriend alleen te blijven met zijn broeder?

— Ja..... als het moet, maar.....

— Dan wil Asoko zelf gaan. Hij is bedreven in het besluipen en kent de vreemde taal der mannen. De ooren van Asoko zijn scherp en kunnen luisteren aan de wanden, waar de vijanden praten.

— Goed, maar hoe komt u hieruit?

Asoko begon aan zijn hoofddoek te werken en toen eerst zag Wim hoe verschrikkelijk lang die doek was. Uit een van de plooien haalde hij het kostbare kistje, dat hen al zoo veel moeite had veroorzaakt en zette dat in een hoek van den kuil.

— Mijn jonge vriend gaat nu op mijn schouders staan, schuift de planken een weinig opzij, bindt dit uiteinde van den doek aan een van de planken vast en laat zich weer naar beneden glijden. Dan is het de beurt van Asoko.

Wim begreep, bond den doek om zijn middel en klom op de schouders van Asoko. Het scheelde maar weinig of hij zou te kort hebben geschoten. Zijn vingertoppen raakten maar even de planken, maar het lukte hem toch na veel moeite om ze een weinig te verschuiven en een plank zóó te bewerken, dat ze heelemaal los kwam te liggen van de andere. Daarop speelde hij het klaar om er het uiteinde

van den sterken hoofddoek omheen te spannen, trok er eens flink aan om zeker te zijn, dat hij vastzat en liet zich naar beneden glijden, waar Asoko hem met een goedkeurend gemompel opving.

— Rustig blijven liggen en slapen, fluisterde Asoko. — Niet ongerust zijn, hoe lang ik ook wegblijf. Asoko kòmt terug.

Een oogenblik later slingerde hij zich snel naar boven, duwde een plank weg, stak er voorzichtig het hoofd door en liet daarop zijn heele lichaam volgen.

Het was stikdonker geworden en Wim kon alleen maar hooren, dat Asoko, alvorens zich te verwijderen, zachtjes de planken weer over den kuil schoof.

De hoofddoek bleef roerloos hangen. Wim bleef nog een poosje liggen luisteren, doch van lieverlede werd ook hij door vermoeidheid overmand en viel hij naast Pim in een zwaren, door allerlei nare droomen gekwelden slaap.

HOOFDSTUK IV

EEN HUT VERANDERT VAN EIGENAAR

Selim en zijn mannen moesten er wel heel zeker van zijn, dat zij hun gevangenen volkomen in hun macht hadden, want er was nergens een wachtpost, of wat erop leek, te bespeuren. Alles was stil en toen Asoko behoedzaam tusschen de hutten doorliep, bemerkte hij, dat hij over putten liep, gelijk aan den put waaruit hij voorloopig was ontsnapt.

Hij had een stoutmoedig plan gevormd. Hij wilde zich meester maken van de vliegmachine van Selim, de gevangenen bevrijden uit de putten om er samen vandoor te vliegen. Doch aan dit plan waren zooveel onoverkomelijke bezwaren verbonden, dat hij het gauw genoeg opgaf en besloot iets beters te bedenken. Hij wist dat de plaats, waar ze nu waren, niets anders was dan een haltepunt en dat zij, zoodra Selim nadere berichten zou hebben ontvangen, wel verder zouden trekken. En om zijn nieuwe plannen te kunnen uitwerken wilde Asoko eerst weten, hoe de vork precies aan den steel zat.

Asoko sloop van de eene hut naar de andere en toen hij weer voelde, dat hij over een put liep, bleef hij een poos roerloos staan. Hij had de stemmen van zijn vrienden herkend.

— Gossiemijne, kapitein, ik krijg er wat van als ik nog langer met dien leelijken bruinen aap moet blijven zitten. En niks als maïskoeken en nog eens maïskoeken en weer maïskoeken!..... Wie kan dat volhouden?

— Het is beter dan honger lijden, Davis.

— Ik bijt er de weinige tanden die ik nog heb, op kapot.

EEN HUT VERANDERT VAN EIGENAAR

En je kunt geen steek voor je oogen zien! 't Is den hemel geklaagd en ik protesteer! Ik zal den Volkenbond erop attent maken, dat.....

— Davis!

— Tot uw dienst, kapitein.

— Waar zouden de jongens zitten?

— Tja, vermoedelijk ook in een van die putten. Joost mag weten hoeveel arme stumperds er hier al gezeten hebben. En dan beweren ze nog, dat er geen slavenhandel meer wordt gedreven!

— Davis, ik ben blij, dat Asoko nog bij hen is.

De naam Asoko scheen een magisch effekt te hebben op Naïman-Jang, die ineengekrompen in een hoek zat, want hij sprong op en vloog, in het wilde weg, den spreker naar de keel. Het toeval wilde echter, dat hij niet den kapitein te pakken had, doch John Davis aanklampte, die eerst finaal de kluts kwijt was, doch die, zoodra hij besefte wat er gebeurde, al de wrok die hij die laatste dagen had moeten opkroppen, ineens voelde losschieten. Hij greep met beide armen den Hindoe om zijn glimmend lijf en toen speelde zich, binnen de donkere, beperkte ruimte van die put, een zoo eigenaardig gevecht af, dat Asoko, die begreep wat er gebeurde, een glimlach niet kon onderdrukken.

— Daar, raasde Davis, — daar jij bruine vlegel, daar heb je nog een por en nog een..... ik zal je leeren fatsoenlijke menschen aan te pakken..... daar..... ziezoo..... pak aan..... pats!..... pats!..... daar gaat ie!

Asoko hoorde een doffen bons, dan niets meer.

— Davis, riep Jesson, — je hebt hem toch niet gedood?

— Ach wat, gedood, zoo'n gespuis is niet dood te maken.

EEN HUT VERANDERT VAN EIGENAAR

Ander was hij er al lang geweest, toen hij nog in Pokagon was [1]). Zoo'n kerels zijn taaier dan leer, maar ik zal hem die streken wel afleeren. Ziezoo? Begrepen, mannetje?

Maar het mannetje gaf geen antwoord. Naïman-Jang was nog lang niet dood, maar zijn heele lijf deed hem pijn en hij lag stilletjes het toeval te verwenschen, dat hem in de donkerte den verkeerde naar de keel had doen vliegen.

Toen Asoko hoorde, dat Jesson en Davis zachtjes met elkaar zaten te praten, verwijderde hij zich onopgemerkt in de richting van een hut, die niet zoo heel ver van dien put vandaan lag en waar hij, door de slecht afgedekte opening, een zwak licht zag flikkeren.

Dat moest de hut zijn van Selim en zijn trawanten, want niemand kon zich hier anders de luxe permitteeren om er licht op na te houden. En hij vergiste zich niet.

Niet zoodra was hij de hut genaderd of hij hoorde de stem van Selim, die triomfantelijk aan het vertellen was, hoe hij aan die kostbare prooi was gekomen. Zoo vernam hij dan ook, dat het inderdaad Naïman-Jang was geweest, die de aandacht van Selim had gevestigd op de vermoedelijke aanwezigheid der blanken, na de schipbreuk van de „Ella", daar ergens in de onmiddellijke nabijheid van de „Oum-er-Rebia". En Selim had stiekum in zijn vuist gelachen, toen Zaïani hem dit vermoeden was komen bevestigen. Selim vertelde ook nog, hoe Naïman-Jang, dien hij een ezel schold, had bedongen, dat hij hem den Hindoe, die vermoedelijk bij de blanken was, zou afstaan

[1]) Zie: „Asoko, de Zwerver", 1e deel.

EEN HUT VERANDERT VAN EIGENAAR

niet zoodra was hij de hut genaderd

en hoe hij schijnbaar op dat koopje was ingegaan en later Naïman-Jang voor het lapje had gehouden.

Veel meer echter interesseerde Asoko het gesprek dat volgde en dat liep over de toekomstplannen van den schurk.

— Vier van hen verkoop ik aan Saïd, aan gene zijde der bergen. Morgen gaan we op weg.

— Vier? Er zijn er toch zes!

— Vier, heb ik gezegd. Daar moet Saïd tevreden mee zijn. Vijf jaar geleden heb ik gezworen, dat ik die beide honden van blanken in handen zou krijgen. Ik heb ze en ik hou ze. Geslepen moet hij zijn, die ze uit Selim's handen haalt.

— En als de vier anderen praten?

— Wat praten? Laat ze maar zoeken in de Mabla-bergen. Men kan de Mabla-bergen bereiken, maar ze weer verlaten! Saïd zal al veel te blij zijn met het buitenkansje dat hij krijgt. Ieder zijn deel. Ik sta hem die vier nog liever gratis af. Zooals ik zeg, wij trekken morgen door de woestijn en de bekende bergpassen langs de golf van Tadjourah.

— Maar de Issa's en de Dankali's?

— Onder hen heeft Selim zijn vertrouwde mannen. Wij volgen de route van Issa tot Dekkel en vervolgens die van Daukali tot aan het meer van Assal. Er zijn al renboden vooruitgestuurd, die de streek van Goubla en Mabla zullen verkennen. Alles is veilig.

— Maar waarom gebruik je de vliegmachine niet?

— Omdat ik niet precies weet, waar Saïd zich op het oogenblik met zijn slavenkaravaan bevindt. En omdat er zich in het woeste gebied der Mablas geen geschikte

landingsterreinen bevinden. Ik geef er niets om of mijn slaven den nek breken, maar ik doe het liever niet. En ik kan er langer van genieten, als ze in mijn handen zijn.

— En die twee blanken?

— Zoodra we thuis zijn, worden ze in den kuil geworpen waar de zon loodrecht op staat, zoodat ze naar hartelust zonnebaden kunnen nemen. Daar zullen ze blijven, totdat hun beenderen gebleekt zijn.

— Heb je 't hun al gezegd?

— Dat is een verrassing, grinnikte Selim.

— De twee groote blanken, de dikke en die lange, gaan dus alleen mee tot Gagadi?

— Niet verder. Volgende week vertrekt een boot van Tadjoerah naar het heilige Mekka en een groot gedeelte van mijn onderdanen snakt ernaar, om den grooten pelgrimstocht mee te maken.

Het gegrinnik, dat Selim hierop liet volgen, gaf duidelijk te kennen, dat dit spottend was bedoeld en dat hij niets anders wilde beduiden dan dat er in die week, weer een groot geheim slaventransport over de Roode Zee zou plaats hebben. Zijn gezellen glimlachten en onderhielden zich nog lang fluisterend, waarop het licht werd gedoofd en alles in diepe stilte verviel. Asoko trok zich even geruischloos als hij was gekomen terug. Doch liep ditmaal niet naar den put waarin hij met de twee jongens was geworpen, maar naar den kuil waar hij Davis en Jesson wist te zitten. Daar schoof hij een van de planken opzij en bracht zijn gelaat tot dicht bij de opening.

— Jesson!.....

De kapitein was nog wakker, luisterde en toen hij voor de tweede maal de stem hoorde, stond hij recht.

EEN HUT VERANDERT VAN EIGENAAR

— Jesson, hoort u mij?

— Ja? Komt u ons redden? Wat moet ik doen? Zal ik Davis wakker maken?

— Neen. Hoe is het met Naïman-Jang?

— Ligt daar in een hoek. Ik vrees dat Davis hem nogal hardhandig heeft aangepakt en de kerel voor een paar dagen onschadelijk is. Hij geeft geen kik.

— Maak zijn tulband los en werp me dien toe.

— Een oogenblikje. Het is zoo gebeurd.

Inderdaad, het duurde geen vijf minuten of Asoko kreeg een vuil bruin bundeltje toegeworpen. Asoko maakte het eene eind, zooals hij in zijn eigen kuil had gedaan vast aan een van de planken en liet de rest van den hoofddoek in den kuil zakken.

— Klim nu zoo vlug en zacht mogelijk naar boven.

Wat Jesson zich geen tweeden keer liet zeggen. Integendeel. Ofschoon hij een gevoel had of hij geradbraakt was, klom hij vlug naar boven en ademde met diepe teugen de frissche nachtlucht in, die als een gave uit het paradijs leek, na de stikkende hitte van dien dag.

— Wat nu?, vroeg Jesson. — Waar zijn de jongens en hoe krijgen we Davis hier boven?

— De jongens zijn in hun kuil en Davis moet blijven waar hij is.

— Ja maar, luister eens, ik denk er niet aan.....

— Niet denken, niet denken, fluisterde de Hindoe. — De tijd is niet gekomen voor Davis en de jongens.

— En voor ons wel? Denkt u er ook maar een oogenblik aan, dat ik me uit de voeten ga maken en de anderen in den steek laat? Geen sprake van!

Jesson maakte aanstalten, om zich opnieuw in den put

te laten zakken, doch een vlug gebaar van Asoko hield hem terug. De Hindoe luisterde oplettend, terwijl zijn rechterhand op den schouder van den kapitein rustte en toen bracht hij zijn mond dicht bij het oor van Jesson en zei een paar volzinnetjes, die Jesson verbazend schenen te interesseeren. Hij maakte tenminste geen verdere aanstalten meer, om zich weer in den put te laten zakken, kroop overeind en scheen ineens een en al actie.

Asoko had den tulband los gemaakt, opgerold en nam hem mee. Samen slopen ze nu in de richting van de hut, waar Asoko, kort te voren, het gesprek tusschen Selim en zijn trawanten had staan afluisteren.

Alles was in de diepste rust. Asoko ging luisteren aan de opening en hoorde het regelmatig gesnurk daarbinnen. Toen gaf hij Jesson, die trilde van opwinding, een wenk.

— Er zijn er vier, fluisterde hij. — De tulband van Naïman-Jang is echter lang genoeg. Ik zal hem in vier stukken scheuren. De kans is gunstig. Doch alles moet snel en zoo stil mogelijk gebeuren. Klaar?

— Klaar, gromde Jesson.

Eenige minuten verliepen, terwijl Asoko Haïdar zachtjes den tulband in stukken scheurde. Daarop bukte hij zich en, onmiddellijk op den voet gevolgd door kapitein Jesson, kroop hij door de lage opening van de hut naar binnen. Asoko scheen in het duister een uitstekend oriënteeringsvermogen te bezitten, want hij aarzelde geen oogenblik. Hij bewoog zich naar links en het volgende speelde zich binnen enkele oogenblikken af.

Zijn hand schoot naar den mond van den slapende, terwijl zijn beide knieën de armen van den man onder hem weerloos maakten. Hij duwde zijn slachtoffer een prop in

den mond en een minuut later had hij hem omgerold en met beide armen stevig op den rug vastgesnoerd. De eerste, die hij op die manier buiten gevecht stelde was Selim zelf.

Dan pakte hij den tweede aan, terwijl Jesson zijnerzijds niet achter bleef en niet minder dan twee spitsboeven onschadelijk maakte. Maar het lukte een van zijn slachtoffers toch, een merg en been doordringenden gil uit te stooten, die vreeselijk in den nacht opklonk. Een gil die velen in de putten uit hun slaap wakker liet schrikken en met angstig kloppende harten deed luisteren naar hetgeen nu zou volgen.

Daar bleef het gelukkig bij. Vermoedelijk dachten de meesten, dat die gil uit een van de vele putten kwam en misschien in koortsdroomen werd uitgestooten door een van de afgetobde slaven.

Op dien gil volgde diepe rust en stilte.

Asoko maakte het licht van de lamp weer aan. De vier boeven werden netjes naast elkaar gelegd. Het gelaat van Selim, die in zijn eersten slaap was verrast, was vreeselijk om aan te zien, zooals hij daar machteloos gebonden lag. Het was duidelijk, dat de ellendeling, die nooit medelijden had gekend, ieder oogenblik verwachtte den genadestoot te ontvangen en, behalve doodelijke haat, was er dan ook een wanhopige angst op dat gelaat te lezen. Maar de stoot, dien Selim verwachtte, kwam niet. Hij kon trouwens niet weten, dat die beide mannen, die daar in het schijnsel der olielamp voor hem stonden en een fluistergesprek hielden met elkaar, geen bloeddorstigen waren zooals hij, geen menschen van zijn slag, die er hun bestaan van maakten, zooveel mogelijk gezonde, krachtige men-

schen te rooven en door de woestijnen te slepen, om ze op de eene of andere verborgen inlandsche markt, als slaaf te verkoopen.

En toen de dood, dien Selim verwachtte, niet kwam, sloop er geen gedachte van dankbaarheid in hem binnen, maar alleen om grooten dorst naar wraak. Ja, hij zou de eerste de beste kans benutten, die hem werd geboden. Hij zou zich vrij weten te maken en eenmaal vrij, dan.....

Het was de tweede maal, dat die gehate blanke hem overwon. Maar, neen, een derde maal zou het niet gebeuren! Wat was het dom geweest van hem, dat hij niet zijn kans benut had, dat hij ze had willen meesleepen tot in zijn ontoegankelijke oorden, waar hij ze bij stukjes en beetjes zou hebben willen martelen..... ja, heel dom was het geweest! Maar als hij bleef leven, als hij weer een kans kreeg, als.....

Asoko keek hem net aan en glimlachte, wat de woede van Selim nog grooter maakte. Dat die blanke hem had overwonnen, het zij zoo, hij had zich voor den tweeden keer de sterkste getoond, maar dat die bruine hond hem met zijn handen had aangeraakt, die bruine kerel, van wiens soort hij er honderden naar de slavenmarkten van Mekka en elders had gestuurd, dat was voor Selim een vernedering, die hem zoo diep trof, alsof iemand hem met 'n gloeiend ijzer 'n brandmerk in zijn lichaam had gedrukt.

En Asoko lachte. Lachte, vlak in het gezicht van Selim.

— Wordt het geen tijd?, vroeg Jesson.

— Het wordt tijd, zei Asoko. — Hier achter de hut is er een, die dieper is dan de andere. En hij is leeg!

De Hindoe bukte zich en ontdeed Selim van zijn bovenkleeren, die hij op een hoop wierp. Daarna tilde hij het

lichaam op of het een bundeltje veeren was, droeg 't naar buiten, naar de achterzijde van de hut. Daarop greep hij Selim bij de schouders, liet hem over den rand van den put zakken en loste zijn greep. Selim kwam met een doffen bons in de mulle aarde, op den bodem van den put terecht. Asoko liep weer naar de hut. Nog driemaal deed hij den zelfden gang. Toen nam hij plaats tegenover Jesson.

— Wat nu?, vroeg Jesson. — Is het niet het beste, dat we zoo gauw mogelijk rechtsomkeert maken, de vliegmachine probeeren te vinden en er met z'n allen tusschen uit te trekken. Ik verlang naar de beschaafde wereld.

Doch Asoko schudde het hoofd.

— U zou niet verder komen dan een paar mijlen. Ik ben de eenige van u, die een vliegtuig weet te besturen en als ik meeging zouden we onmiddellijk worden ontdekt. Selim heeft nog meer trawanten in deze nederzetting. En als ik u alleen laat gaan, vindt u den weg niet en komt om van honger en dorst of valt in de handen van andere slavenjagers.

— Wat een land van verschrikking, gromde Jesson. — Wat dan? Waar zijn die andere trawanten?

— We kunnen ze niet allen onschadelijk maken, zooals die vier. We moeten ook rekening houden met Milozi, den magiër.

— Wat is dat voor een heer?

— Ik heb hem gisteren gezien onder de mannen, die aan het dorschen waren op de hellingen. Milozi is een Arabier uit Nyassa, de oude leider der Maskati Arabieren, die destijds werd gevangen genomen in zijn hut door Bandara, die hem naar het kamp der Engelschen sleepte vanwaar hij wist te ontvluchten.

— En nu onder een hoedje speelt met Selim?

— Juist. Een gevaarlijk man.

— En denkt u het klaar te spelen met hem?

— Ik heb sterker magiërs overwonnen dan een magiër als Milozi. Het is mogelijk, dat hij morgen vertrekt.

— Dus u blijft bij uw eerste plan?

— Ik blijf er bij. Het zal ons nader brengen tot de Roode Zee. In Obock heb ik bekenden wonen.

— Obock? Dat ken ik. Maar waarom varen we niet rechtstreeks van Chubbet Kharab naar Tadjourah en vandaar naar Obock?

— Omdat de golf van Tadjourah wemelt van slavenjagers en omdat een dergelijke daad groote verwondering en argwaan zou wekken. Het is niet de gewone route in deze omstandigheden.

— Ik wensch alle omstandigheden naar de maan, gromde Jesson. — We zijn toch meester van den toestand.

— Gedeeltelijk. Geloof me, mijn vriend, het is beter, dat we de zaak op haar beloop laten. Dat we de plannen van Selim niet tegenwerken en den Said ontmoeten.

— Ja, als het niet anders kan?

— Het kan niet anders. Selim moet zijn gewonen gang gaan. De heerscher der Mabla-bergen beheerscht de gebieden vanaf de vlakten van Sadar tot wijd over het meer van Assal!

Asoko keek Jesson aan en er scheen iets oneindig droevigs in zijn blik te komen.

— U hebt de putten gezien? U hebt de dorschers gezien op de hellingen? U heeft echter niet alles gezien, iets wat nog veel verschrikkelijker is dan putten en dorschen. Waarom zou Asoko Haïdar geen gebruik maken van de

gelegenheid, die hem wordt geboden? Hij zal uw hulp en die der jongens noodig hebben.

— Is het verstandig het leven der jongens in de weegschaal te werpen?

— Het leven der jongens loopt nooit gevaar! Omdat ze jongens zijn en bruikbaar. Kostbare waar!

— Maar als ze in handen vallen van.....

— Zijn ze niet in handen gevallen van Selim en de zijnen?

Jesson voelde, dat de Hindoe plannen had, die hij niet kende en waarover hij voor het oogenblik niet scheen te willen uitweiden. Maar wat hij vanavond had gezien, wekte zijn vertrouwen en hij besloot wijselijk alles maar aan het beleid van den Hindoe over te laten. Daarop liet hij hem alleen in de hut van Selim en sloop naar zijn put, waarvan Asoko hem de ligging nogeens duidelijk had aangewezen. Kort daarna werd 't licht in de hut gedoofd.

John Davis werd wakker door een flinken stomp in zijn ribben welke hem grommend overeind deed vliegen.

— Kapi.....

— Stil, Davis!

Davis slikte. De stem scheen van boven te komen. Een schaam schoot rakelings langs Davis heen en botste tegen hem aan.

— Wel allemachtig, ik..... waar bent u geweest, kapitein?

— Een uitstapje gemaakt, Davis. Wel te rusten!

— Ja maar, hoor eens, ik.....

— Wat is er, Davis?

— Is u d'r uit geweest, kapitein?

— Het schijnt wel, Davis.

EEN HUT VERANDERT VAN EIGENAAR

— Heelemaal uit dien put?

— Met huid en haar, Davis.

— Ik begrijp het niet. Werkelijk niet.

— Wat begrijp je niet?

— Hoe iemand uit dien put kan en eenmaal eruit, er met alle geweld weer in wil.

— Ik kon je onmogelijk langer missen, Davis en daarom ben ik maar dadelijk teruggekomen, toen ik merkte, dat het toch niets uithaalde.

— Ik laat me kielhalen als dat geen voor den gek houderij mag heeten.

— Hoe is het met dien bruine, Davis?

— Och die? Ik kreeg daarnet een trap tegen m'n ribben van hem. Een bewijs, dat er nog leven genoeg inzit. Maar.....

— Dan is het in orde. We kunnen nog een paar uren slapen, dat uitstapje heeft me drommels goed gedaan, dat verzeker ik je. Tot morgen, Davis.

Kapitein Jesson strekte zich uit op den bodem van de put, terwijl Davis smachtend naar boven keek, waar hij door de opening tusschen de planken een hoekje van den sterrenhemel zag flikkeren.

Maar het peinzen over den vreemden tocht en den nog vreemderen terugkeer van zijn kapitein, gaf John Davis weldra op. Hij had net het gevoel of er vreemde dingen zouden gebeuren en ofschoon hij door honderd nieuwsgierige gedachten werd geprikkeld, viel hij toch weldra naast zijn kapitein in diepen slaap.

HOOFDSTUK V

DE KONING VAN HET GEBERGTE

Wim had sinds het vertrek van zijn vriend Asoko zijn uiterste best gedaan, om zijn oogen open te houden, maar de donkerte, de vermoeienis, de honger en dorst en tevens de hevige inspanning, die de onzekerheid omtrent hun verder lot meebrachten, waren oorzaak, dat hij in vasten slaap viel. En dat was ook maar goed.

Toen hij wakker werd en met de oogen knipperend naar boven keek, zag hij, dat het al aardig licht begon te worden en terzelfdertijd werd zijn blik geboeid door den witten tulband van Asoko, die nog in zijn volle lengte in den put hing. Het leek wel, zoo gezien in die halve duisternis, een bruin-grijze slang, die loodrecht in dien afschuwelijken put hing.

Het was dan ook geen wonder, dat Pim, die net wakker was geworden, met een gil overeind vloog en zich aan Wim vastklampte, terwijl hij angstig naar het naargeestige, doch roerlooze voorwerp wees.

— Stil, Pim, fluisterde Wim, — het is maar een doek. De hoofddoek van Asoko.

Pim herademde.

— Asoko? Waar is hij, Wim, en waarom hangt die doek daar?

Toen vertelde Wim in het kort hoe Asoko midden in den nacht was weggegaan en totnogtoe niet was teruggekeerd, zooals hij had beloofd. Pim vond het allesbehalve geruststellend en had meer zin, om naar boven te klauteren en weg te loopen, dan om in dien put te blijven zitten. Maar Wim oordeelde het raadzamer te blijven,

waar ze waren en verder af te wachten, wat er met hen zou gebeuren.

— Asoko heeft gezegd, dat hij terugkwam. Dus dan zal hij ook terugkomen. Als we uit dien put klauteren en wegloopen, worden we dadelijk opgemerkt en weer gevangen. Als we tenminste niet dadelijk doodgeschoten worden. Je ziet toch, Pim, dat het al dag wordt!

— Maar Asoko komt toch niet terug?

— Nee, zei Wim aarzelend.

— Er moet iets gebeurd zijn met hem, Wim, echt waar. Het is toch al dag. Wat moeten we nu aanvangen?

— Tja..... wachten. Geduld hebben. Misschien.....

Wim's antwoord werd afgebroken door een groot rumoer en lawaai, dat overging in geschreeuw. De jongens hoorden menschen loopen en gillen, maar het ergste was, dat al dat gegil en geschreeuw in de buurt van hun eigen put scheen te blijven hangen. Het leek op den duur wel of men daarboven een woesten krijgsdans aan het uitvoeren was. Wim en Pim hielden elkaars schouders omvat en luisterden angstig tegen een van de wanden van den put aangedrukt, naar 't akelig en merg en been doordringend geschreeuw.

Ze dachten niet anders of hun laatste oogenblikken waren gekomen en de bende daarboven maakte zich gereed, om hen uit den put te halen en, zooals zij vroeger wel eens in Indianenverhalen hadden gelezen, aan den een of anderen paal te binden en te martelen.

Gelukkig voor de beide jongens was het lang niet zoo erg als zij zich beiden voorstelden. Wat de opwinding der zonderling uitgedoste menschen, die rondom hun put stonden te springen en allerlei gebaren te maken, veroor-

zaakte, was het feit, dat zij rondom een van de planken boven dien put, dien witten doek gebonden zagen en niet schenen te begrijpen wat het zonderlinge ding, dat bij geen een van de andere putten was te zien eigenlijk beteekende. Het duurde lang voordat er eenigen met den top van hun voet probeerden een plank opzij te schuiven met het gevolg, dat de plank plotseling naar beneden viel, vlak voor de voeten van Pim en Wim.

Of ze ook schrokken! Ze waren echter op alles voorbereid. Nog meer planken werden weggeduwd, totdat tenslotte slechts die eene plank bleef liggen waaraan de tulband was gebonden. Toen kwamen zij allen rondom den put staan en hun bruine gezichten bogen zich over de opening. Een groot aantal wild flikkerende oogen staarden Wim en Pim nieuwsgierig aan. Daarop brak een geraas los van je welste, waarvan Pim en Wim geen woord begrepen. Ze zagen alleen, dat ze voortdurend keken naar dien roerloozen witten doek, die daar statig in den put neerhing. Er ging Wim een licht op.

— Pim, ze kijken naar dien doek. Ze schijnen te begrijpen, dat er iemand naar boven is geklauterd. Kijk eens, hoe ze in den put kijken en zoeken. Ze zien dat we maar met ons tweeën zijn.

— Of zouden ze bespreken, hoe het mogelijk is, dat de Hindoe uit den put is gekomen?

— Mogelijk. Maar ze schijnen hem toch niet te hebben.

— Asoko niet? Waarom niet, Wim?

— Dan geloof ik, dat ze hem toch wel meegebracht zouden hebben. Weet je wat ik denk, Pim? Dat Asoko heeft weten te ontsnappen. Misschien heeft hij wel een paard kunnen bemachtigen of de vliegmachine waarmee

we gekomen zijn en is hij nu hulp gaan halen. Hoera!

— Zou dat kunnen, Wim? Werkelijk?

— Asoko kan alles!

Wim en Pim voelden zich herleven. Hun moed en hoop kwam terug. Ze schrokken zelfs niet, toen er een ladder werd neergelaten in den kuil en men hen door gebaren te verstaan gaf, dat zij naar boven moesten komen. Pim ging het eerst, doch Wim aarzelde. Hij wachtte, totdat Pim boven was en er toevallig niemand in den put keek en dan verborg hij snel het kleine waardevolle doosje van Asoko onder zijn kleeren. Daarop klom hij op zijn beurt vlug naar boven.

Tot hun onuitsprekelijk genoegen bemerkten de jongens dat hun kameraden, Jesson en Davis, ook al uit hun put waren, evenals de Hindoe Naïman-Jang. De Hindoe had de handen op den rug gebonden, doch de kapitein en Davis waren vrij. Ze werden bij elkaar gebracht, terwijl de bruine kerels op eenigen afstand van hen neerhurkten en luid onder elkaar begonnen te praten.

— Zoo jongens, lachte Jesson, — alles in orde?

— Jawel, kapitein. Hoe maak je 't, Davis?

— Ik draai ze den nek om, jongelui, gromde Davis. — Ik heb honger. Hallo, hallo, wat zullen we nou hebben?

Een paar Arabieren kwamen naar hen toe met een flinke portie eten, waarop ze alle vier aanvielen als uitgehongerden. Naar den Hindoe keek niemand om.

— Hallo, zei Davis, — hallo, wat zal dat beteekenen, kapitein?

— Ik weet het niet, Davis. Maar ik vermoed, dat we een flinken tocht voor den boeg hebben en dat ze niet

DE KONING VAN HET GEBERGTE

... toen er een ladder werd neergelaten...

graag hebben, dat we 'r onderweg bij neervallen. Ze schijnen ons heelhuids te willen afleveren.

— Ik blijf hier zitten, zei Davis en geef geen kik. Ik laat me vierkant dragen.

— Je zult wel wijzer zijn, Davis. Of ben je je leven moe? Dan had je net zoo goed aan de Oum-er-Rebia kunnen blijven liggen of zitten.

— Had ik het maar gedaan, gromde Davis.

— Tja, lachte Jesson, dan was je nu niet hier.

Deze opmerking bezorgde hem een grimmigen blik van den kok. Maar de woede van Davis duurde nooit lang. Daarvoor was hij een veel te joviale kerel en die gemaakte woede diende alleen maar, om zijn angst te verbergen omtrent het lot van de beide jongens.

— Kapitein? Hallo, hallo..... waar is die bruine.....

— Asoko Haïdar? Tja, daar hebben ze het net over. Ik hoor, dat ze praten over een vlucht en zoeken en schieten enz. Hoe zit dat, jongens? Waar is Asoko gebleven? Hij was toch bij jullie, naar ik meen?

Wim vertelde Jesson wat er te middernacht gebeurd was en Jesson schudde verwonderd het hoofd.

— Nu begrijp ik het. Ze hebben het over een witten doek. Zoo, zoo, Asoko is er dus van door! Nou, ik heb er geen spijt van. Ik begrijp nu, dat ze van plan zijn, dadelijk op te breken. Ze schijnen plotseling haast te hebben gekregen. Dat bewijst, dat ze den vluchteling niet hebben gevangen en..... dat zij vreezen spoedig meer van den Hindoe te zullen hooren dan hun lief is. Davis, kerel, ik krijg net een gevoel of ik weer jong word.

— Me grootje, bromde Davis. — Ik draai hen.....

— Toe maar, Davis, niet zoo gewelddadig, kerel. Je

mag blij zijn, dat je de gelegenheid krijgt, om wat van je spek te verliezen. Je bent veel te dik geworden den laatsten tijd. Je hebt het beslist noodig wat meer aan sport te doen en.....

— Me groo.....

Wim en Pim lachten om het komische gezicht, dat Davis trok en de kapitein keek hen goedkeurend aan. Het was er hem vooral om te doen, er den moed in te houden bij de jongens en dat scheen volkomen te lukken. Toch patente kereltjes, die twee! Jesson wist drommels goed, dat de gevaren nog niet voorbij waren, dat ze eigenlijk pas begonnen, maar..... zij hadden een reuzentroef in handen, ofschoon hij de eenige was, die het eigenlijk wist.

— Hallo, hallo, kapitein.

— Tot je dienst, John Davis.

— Hallo, ik wil maar zeggen, kapitein, wat zeggen die daar nog meer?

John Davis keek in de richting van de bruine, hurkende kerels.

— Die? O, die hebben het ook nog over..... maar Davis, ik begrijp niet, dat je nu nog geen Arabisch verstaat. Je bent al..... laat eens kijken, hoelang ben je nu al.....

— De drommel hale me als ik dat koeterwaals begrijp. Over wien hebben ze het nog, kapitein?

— O zoo. Je bent nieuwsgierig geworden als een oude vrouw, Davis. Zeg, Wim, ik wed dat jij kunt raden over wien dat ze het hebben?

— Ik meen, zei Wim aarzelend, — dat ik den naam Selim heb gehoord.

— Waarachtig, riep Jesson, — die jongen weet het. Schaam jij je niet, Davis? Heb je 't gehoord?

DE KONING VAN HET GEBERGTE

— Ik heb ook niet zulke gladde ooren als die jonge aap, bromde Davis.

Hij beet nijdig in zijn voorraad brood, tot groot vermaak van Wim, die wat dichter naar den kapitein toekroop.

— Wat zeggen ze verder, kapitein Jesson?

— Selim schijnt ziek geworden te zijn vannacht. Ze zeggen, dat hij iets in het gezicht gekregen heeft, waardoor hij genoodzaakt is, zich tegen licht en zon te beschermen, zoodat hij thans alleen nog verschijnt, het hoofd met een dichten sluier beschut. Het moet zelfs erg besmettelijk zijn. En daar zijn ze als de dood voor!

— Kapitein, zei Wim, kunnen wij ook niets zooiets krijgen, waar ze als de dood voor zijn?

— Misschien, lachte Jesson, — wacht maar wat en eet. We hebben een langen tocht voor den boeg, maar gevaar loopen we vooreerst niet.

— Waar gaan we heen?

— Naar Saïd.

— Is dat een stad?

— Waarachtig niet!

— Een man dan?

— Nou en of. Saïd is de heerscher der Mabla-bergen. De Koning der woestijnen. Ik geloofs zelfs, dat het nog verre familie is van Davis, van zijn grootvaders kant.

Davis had op dit moment zijn mond te vol, om iets terug te kunnen zeggen. Alleen de roode kleur van zijn gelaat bewees, dat hij het heelemaal niet eens was met de familiebegrippen van zijn kapitein.

— Zoo jongens, klaar? Ziezoo, nou maar flink gedronken ook. Dan kunnen we er voorloopig tegen.

DE KONING VAN HET GEBERGTE

— Hallo.....

— Ja, mijn zoon?

— Hallo, waarachtig dat zijn paarden?

— Ha zoo, dacht je soms dat het geiten of bokken waren?

Een groepje vlugge, kleine, gezadelde paarden werd naar hen toegeleid en Davis sperde van verbazing de oogen open.

— Zie je den duivel of zijn broer, Davis, lachte Jesson?

— Hallo, hallo, moet ik daarop?

— Denk je soms, dat je 'r doorheen zakt?

— Maar ik..... ik.....

— Ik heb nog nooit zoo'n ding van dichtbij gezien, laat staan dat ik kan.....

— Alles went, Davis. Tot hangen toe.

De Arabieren schreeuwden wild doorheen, doch bij het naderen van een man met witten baard en wilde, woeste oogen hielden ze zich muisstil en alleen hier en daar hoorde Jesson mompelen:

— Milozi, Milozi!.....

— Zoo, dacht Jesson, dat is dus die boef, die uit het kamp der Engelschen is ontsnapt om slavenjager te worden. Nou, hij mag er zijn!

Milozi gaf korte nijdige bevelen, die vliegensvlug werden uitgevoerd. De lui stoven tenminste in alle richtingen uiteen en enkelen naderden de gevangenen en wezen naar de paarden.

— Jongens, zei Jesson, niet bang zijn. De dieren zijn snel doch mak. Stevig vast houden. De voeten flink in de beugels zetten en niet te hard met de hakken drukken in

de flanken. De rest gaat vanzelf. Jullie moeten maar kijken hoe Davis het doet.

Wim en Pim, die niettegenstaande het netelige hunner positie toch aardig schik hadden in het geval, zaten in een wip te paard evenals Jesson, maar Davis speelde het niet klaar, voor hij een paar maal, onder spotgelach der Arabieren, in het zand was getuimeld, wat hem telkens een minachtende verwensching van den Nyassa-Arabier, Milozi kostte. Eindelijk zat hij toch tamelijk vast in het zadel en keek rond, trotsch als een pauw.

Nog andere paarden volgden en eindelijk kwam ook Selim te voorschijn uit de hut. Een oogenblik voelden de jongens hun hartje kloppen. Dat was de man die hun lot in handen had en de indrukken, die ze den dag te voren hadden opgedaan waren er niet naar om hen volkomen gerust te stellen op dat punt. Selim zei echter niets. Hij droeg een ondoorzichtigen, zwarten sluier om het hoofd en scheen heel wat van zijn zekerheid te hebben verloren. De Arabieren bleven op veiligen afstand en zelfs Milozi scheen niet de minste neiging te voelen, om hem te naderen. Selim sprong te paard en riep Milozi iets toe.

Milozi die klaarblijkelijk door zijn uitnemende kennis van die gewesten tot „abane" (dat wil zeggen: verantwoordelijke gids) was uitgezocht, wendde zijn eigen paard en de verre tocht door 't onherbergzame gebergte begon.

Jesson, Davis en de jongens reden naast elkaar, vlak achter een drietal Arabieren aan, terwijl achter hen ook eenige Arabieren te paard volgden. Dan kwam Naïman-Jang te paard, dan nog een paar Arabieren en tenslotte, heel alleen op eenigen afstand, Selim.

Maar daarmee was de stoet niet ten einde, want er

moest onderweg ook gegeten worden. Wim keek eens even om en zag nog verschillende muildieren volgen in de verte, beladen met zakken. In die zakken was rijst verpakt en tevens graan voor de paarden.

In het begin ging het rijden tamelijk goed. Wim voelde zelfs eigenaardige kriebelingen in zijn beenen, om zijn paard eens flink aan te zetten en in galop over die bergwegen te rennen. Maar Jesson maande hem tot voorzichtigheid aan.

De zon brandde boven hun hoofden en nu werd de weg zoo moeilijk, dat er nu en dan zelfs geen weg meer te bekennen viel. Er hadden instortingen plaats gehad en rotsblokken versperden den weg. Ze kwamen aan diepe, holle ravijnen, waar ze slechts voet voor voet en uiterst behoedzaam vooruit konden komen.

Selim scheen er wel ontzettend prijs op te stellen, hen heelhuids te doen aankomen, want overal waar zich een te gevaarlijk of moeilijk punt voordeed, kwamen op zijn bevel Arabieren met hun eigen paard naast het hunne en leidden de paarden der gevangenen bij den teugel, totdat het gevaarlijke punt voorbij was.

Tegen den avond bereikten ze de vlakte van Gagadi en Milozi scheen van plan te zijn in de vlakte te kampeeren. Op een teeken echter van Selim rende een der Arabieren naar voren en Jesson kon duidelijk hooren uit het gesprek, dat Selim het met het oponthoud niet eens was. Hij scheen alleen te willen rusten voor het eten en drinken van menschen en van dieren.

— Hallo, hallo, bromde Davis, — wat is er nu weer? Rijden we den heelen nacht door?

— Dat schijnt de bedoeling te zijn van Selim, zei Jesson,

maar die kerel daar voorop schijnt er een ander idee op na te houden en bang te zijn voor zijn hachie.

— Bang? Hallo.....

— Ze hebben het over Abessynische karavanen, die hier des nachts voorbijtrekken. Ze praten over neerschieten, alsof het een lolletje is. Die andere heet Moussa en schijnt erg bloeddorstig. Hij praat erover, op verkenning uit te gaan, maar daar schijnt Milozi hartelijk voor te bedanken.

— Hallo, hallo, blijven we hier eeuwig staan?

— Nee. Selim stuurt nog een koerier naar voren. Hou je mond nu maar, we trekken verder. Voorwaarts! Oppassen, jongens en bij me blijven!

Inderdaad, de tocht ging door. Steeds verder en verder. De Arabieren mopperden en nu en dan klonk een akelig, naargeestig gehuil over de vlakte, waar de donkerte nu snel begon te vallen.

— Wat is dat toch voor een gehuil?, vroeg Wim aan Jesson.

— De bewoners verlaten hun holen en schijnen honger te hebben.

— Welke bewoners? Gaan die des nachts uit?

— Ja. Alleen des nachts. Op vier fluweelen pootjes!

— Leeuwen?

— Nee, hyenas.

Davis had het woord ook gehoord en kromp ineen. Het scheelde geen haar of hij was van zijn paard gevallen. Net toen er weer zoo'n gerekt akelig gehuil opklonk.

— Hallo, ik zeg, dat het ongepermitteerd is, dat ik..... ajakkes, kapitein..... staat daar geen hyena?

— Och nee, Davis. Je ziet ze vliegen, kerel. Dat is een

zandheuveltje. Kijk, daar is er nog zoo een. Rijd er maar over heen, als je 't niet gelooft.

— Ik zou je lekker bedanken. Hallo.....

— Davis, zullen we eens jacht maken op zoo'n hyena?

— Kapitein..... als je dàt doet, als je..... hallo, kapitein, denk aan mijn hartkwaal.

— Wat? Heb jij een hartkwaal? Je hebt me nooit.....

— Tja, hallo, hallo, dat komt van de hyena's..... ik..... brr..... weer zoo'n beest. Het krioelt hier compleet van die akelige katten!

— Kom nou, Davis, ik begrijp je niet. Je bent altijd zoo'n dierenliefhebber geweest. Je zou nog geen vlieg kwaad kunnen doen.

— Dat zijn geen vliegen. Hallo, zag ik er daarnet niet een springen?

— Nee, je ziet ze vliegen! Vooruit, Davis, blijf nu niet telkens staan. Anders verliezen we het contact met den gids en dan worden we vast en zeker opgepeuzeld.

— Opge..... hallo..... ik laat me kielhalen als dat geen hye.....

Jesson had Davis' paard een trap gegeven en het beest schoot als een wervelwind vooruit onder luid gegil en protest van Davis, die een gevoel had of hem wel twintig hyena's tegelijk besprongen. Jesson was echter gauw genoeg naast hem.

— Dat was gemeen, dat was..... hallo..... mijn hart zit in mijn keel!

— Dan hou je 't maar goed vast, Davis, lachte Jesson.

In de verte hoorde men een flinken galop, die in hun richting kwam. Het leek wel of een troep ruiters naderde. Milozi hield stil en de anderen volgden zijn voorbeeld. Het

duurde niet lang of een tiental ruiters verscheen en reed op hen toe, waarna zij zich, zonder eenige formaliteit of uitleg eenvoudig bij de groep aansloten.

Het waren wilde Danakils, met lange fladderende haren, die aan hun woest uiterlijk nog een afschuwelijker voorkomen gaven, doch die overigens niets kwaads in het schild schenen te voeren. In hun rechtervuist hielden ze dunne scherpe lansen en in hun gordels staken een paar dolken. Ze begonnen een druk gesprek met Milozi, die naar het achtereind van de karavaan wees en zich erg scheen op te winden.

— Wat willen die kerels, kapitein?, vroeg Wim.

— Niet veel goeds. Gelukkig zijn de Arabieren die ons bewaken gewapend met geweer en kogels. Die lui schijnen nog nooit veel blanken te hebben gezien en willen er alles van weten. Ik ben benieuwd hoe dat zal afloopen. Blijven jullie rustig bij me. Jij ook, Davis. Zooals we staan, bevinden we ons temidden der Arabieren en zelfs Danakils hebben nog wel wat respect voor 't knallen van karabijnen.

— Is er gevaar?, vroeg Davis beteuterd.

— Ja, maar ditmaal niet voor hyena's.

— Hallo, ik zeg, dat het ongepermitteerd is, dat ik.....

— Stil, Davis.

— Wat gaan ze nou aanvangen. Zijn ze gek geworden?

— Nee. Ze maken een rondedans rondom den gids. Dat is hun manier om hem uit te lachen en in het nauw te drijven. Ik ben benieuwd waar Selim.....

Hij was nauwelijks uitgesproken of Selim schoot hen voorbij op zijn snel paard en de Danakils verbraken hun kring, terwijl ze een woest en wild geschreeuw aanhieven. En dreigend met hun lansen zwaaiden.

Maar dit scheen weinig indruk te maken op Selim, want hij hield zijn paard pas in toen hij op een paar meter van hen af was en hij zei maar drie woorden, die echter een magischen klank schenen te hebben.

— Mab-ul-Raï!

Dat was alles. Het geschreeuw echter verstomde als bij tooverslag. De armen met de scherpe lansen vielen omlaag en het werd doodstil. Selim keerde zijn paard om en reed even snel als hij was gekomen, weer terug naar het einde der karavaan.

— Ik laat me kielhalen als ik.....

— Wat was dat, kapitein?

— Dat, jongens? Een naam. Niets dan een naam! De Arabische naam van den machtige, de naam van den Koning der woestijn, de heerscher der Mabla-bergen.

En toen het troepje Danakils zich zwijgend bij de karavaan had aangesloten en de paarden weer verder joegen, zwegen zij allen, alsof dat ééne woord, gesproken in de stilte van den nacht, den zonderlingen machtigen druk van een geheime macht over hen allen had gebracht.

En Davis herhaalde heel stil:

— Mab-ul-Raï..... ik laat me kielhalen als een gewoon mensch dat kan onthouden!

In de verte klonk het rauw-blaffend geluid van een paar hongerige hyena's.

HOOFDSTUK VI

STEMMEN UIT HET OOSTEN

Op een teeken van Selim had de karavaan zich weer op marsch begeven, doch Wim en Pim en Davis, die het zaakje nog niet bijster schenen te vertrouwen, hadden zich alle drie bij Jesson aangesloten en bleven zooveel mogelijk in zijn buurt.

Wat duurde die nacht vreeselijk lang! En ofschoon ze sterke, vurige paardjes hadden, viel het rijden den beiden jongens toch nogal tegen. Wim schoof van den eenen kant van het zadel naar den anderen en Pim volgde zijn voorbeeld, terwijl Davis nu en dan eens tersluiks zijn kapitein in de gaten hield, om te zien of die nog geen zadelpijn begon te krijgen. De Danakils en de anderen maakten grapjes over de gevangenen en telkens als Davis hen een kwaadaardigen blik toewierp, deden zij net of zij hem tot mikpunt kozen voor hun scherpe lansen.

Toen eens een hyena wat te dicht in zijn buurt aan het „lachen" was, kreeg Davis het bijna te kwaad en als Jesson, die vlak naast hem reed, hem niet bij den arm had gegrepen zou hij zeker hals over kop van zijn rijdier zijn getuimeld.

— Davis, gromde Jesson, — wat heb je gedronken?

— Ge..... ge..... ik wil tweemaal gekielhaald worden..... als dat water.....

— Ik wist niet, dat je van dat water zoo duizelig kon worden. Jij Wim?

— Je rijdt als een echte cowboy, Davis, lachte Wim.

Davis zette een hooge borst en ontblootte twee rijen witte tanden.

— Jonge man, laat ik je zeggen, dat mijn overgrootouders.....

— Van Adams kant, spotte Wim.

— Jonge man, het past heelemaal niet, dat iemand, die.....

Davis' paard struikelde even over een scherpe cactusplant en maakte een zijsprong, die Davis een gil ontlokte tot groote vroolijkheid van de Danakils, die bizonder welgevallen schenen te vinden in dien dikkerd, die zoo lustig op zijn paard heen en weer schommelde.

De tocht werd voortgezet dwars over een terrein, dat hoe langer hoe heuvelachtiger begon te worden. Zij ontmoetten geen levend wezen. Alleen de kreet der wilde dieren, die hier en daar rondzwierven, op zoek naar prooi, verstoorde de stilte.

Milozi was in gesprek met een Danakil, die naast hem was gaan rijden. Het begon langzamerhand morgen te worden en de schoonheid van het landschap was werkelijk indrukwekkend. De Danakil scheen iets bizonders in het schild te voeren, want, plotseling, zonder eenige aanleiding werd halt gehouden en stapte men af van de paarden, die in troepjes werden bijeen gedreven aan den voet van een heuveltje.

Tot verwondering van de jongens kwam Selim naar hen toegereden en richtte het woord tot Jesson. Nieuwsgierig keken de jongens den kapitein aan, die na een poosje het hoofd schudde en de schouders optrok. Jesson wendde zich tot hen. Hij keek heel terneergeslagen.

— Jongens, die kerel wil dat jullie meegaan met dien halven wilde tot op den top van dat heuveltje daar. Die wilde schijnt iets in het schild te voeren, waarvan hij wil,

dat jullie getuigen zijn. Hij beveelt me jullie te zeggen, dat jullie daarginds op den top stil moeten blijven liggen, totdat hij klaar is.

— Wat moeten we doen, kapitein?

— Ja, jongens, er zit niets anders op dan te gehoorzamen. We zullen van hier uit trouwens een oogje in het zeil houden. Gaan jullie maar!

Wim en Pim gaven elkaar een hand en volgden schoorvoetend den wilde, die zich naar den top van het heuveltje begaf. Wims hart klopte en hij keek een paar keer om, om te zien of Jesson hem inderdaad in de gaten hield. Hoe angstig ze ook waren, toch waren ze nieuwsgierig naar wat er nu weer ging gebeuren.

Op een honderd meter van den top beduidde de wilde hen, dat zij op hun buik moesten gaan liggen. Hij gaf trouwens zelf het voorbeeld door voorzichtig, alle losse steenen vermijdend, op handen en voeten verder te kruipen. Wim en Pim aapten hem na, zoo goed als 't ging.

Eindelijk bereikten ze de rotsblokken, die den top vormden en waarachter de wilde bleef liggen. Het schouwspel, dat ze zagen was overheerlijk. De eerste zonnestralen kleurden het diepe dal dat onder hen lag, bruin-rood en in de diepten van het dal, langzaam voortschrijdend in het schijnsel van den komenden dageraad, liepen heele troepjes geiten.

— Pim, fluisterde Wim, — zou hij een van die geiten willen stelen?

— Ik denk het, Wim. Er zijn ook kleine jongetjes bij, die de geiten hoeden.

— Ja, daarginds zie ik er een loopen.

— Ja, ik zie 'm ook. Er zijn een paar geiten weg-

geloopen van de kudde. Kijk, ze komen onzen kant uit. Hoe flink dat kereltje ze na rent. Kijk eens.....

De Danakil keek hen woest aan, omdat ze te luid spraken naar zijn zin, doch weldra vestigde hij zijn blik weer op het dal beneden hem en vooral op de helling, waar zich de beide geiten en het jongetje bevonden. Nu konden Wim en Pim ook duidelijk de zilverhelle belletjes hooren, die de dieren om den hals hadden en die waarschijnlijk moesten dienen om de hoeders te waarschuwen, waar zich het een of andere dier, dat weggeloopen of verdwaald was, bevond.

Wim en Pim hadden schik in het snelle kereltje, dat de beide geiten naliep en het stelde hen eenigszins gerust, dat de wilde tenminste zijn lans en andere wapens achter had gelaten.

Maar nu gebeurde iets waarop ze zeker niet verdacht waren geweest. Integendeel. De Danakil had zich ontdaan van zijn witten mantel dien hij onder den linkerarm had genomen. Ze zagen hem langzaam overeind rijzen op zijn knieën. Nu steunde hij nog alleen op de toppen van teenen en vingers en geen spier van zijn lichaam bewoog nog. Hij leek wel een stuk rots. De beide jongens hielden den adem in. De onzekerheid van wat er nu ging gebeuren deed hun hart kloppen. Zij voelden, dat die Danakil iets van plan was en zij moesten zich alle geweld aandoen om niet opeens luidop te schreeuwen en het jongetje, dat nu gevaarlijk dicht met zijn beide geiten in hun beurt was gekomen, door een kreet te waarschuwen, dat zij hier op dien top achter die stukken rots verborgen zaten. Gelukkig..... het jongetje, licht als een veer, huppelde nu al de helling af, in de richting van den grooten troep geiten,

vestigde hij zijn blik weer op het dal beneden hem

waarvan hij nu toch wel een paar honderd meters verwijderd was. Hij stond nu met zijn rug naar hen toe en Wim keek net naar den wilde om te zien of hij nu nog geen aanstalten maakte, om terug te keeren, toen er iets gebeurde.

De Danakil scheen zich om hen niet meer te bekommeren. Opeens sprong hij recht, zonder eenig geluid te maken, verdween achter de rots en toen Wim op zijn beurt rechtsprong om te zien, waar hij gebleven was, zagen zij hem al, snel als de wind, de helling afsnellen in de richting van het jongetje.

Het duurde wel een volle minuut, voordat Wim en Pim van hun verbazing bekwamen en juist die minuut welke ze, tegen wil en dank, verloren lieten gaan, was oorzaak, dat de waarschuwingskreet, dien ze uitstieten, eenige seconden te laat kwam.

De jongen keek wel verrast om, doch op datzelfde moment was de uitgespreide mantel van den wilde al over zijn hoofd en rond zijn lichaam en de Danakil, die het jongetje, aldus ingepakt, in zijn armen had genomen rende ermee naar boven, alsof hij heelemaal niets in zijn armen had. Wim en Pim keken elkaar verslagen aan. Wims oogen gloeiden van verontwaardiging en hij balde de vuisten. Zijn hart zei hem: vecht tegen dien laffen vent! Doch zijn gezond verstand zei ook: laat hem begaan, je kunt niets tegen hem beginnen. Je kunt alleen door ondoordacht handelen, je eigen lot en dat van je kameraden verzwaren en ellendiger maken.

De Danakil stormde hen grijnzend voorbij en ze volgden hem met hangend hoofd. Ze keken nog even om naar de rest van den troep in het dal, doch de hoeders schenen

niet eens te hebben bemerkt wat er was voorgevallen. Dit was geen wonder, daar de overval zoo bliksemsnel had plaats gehad. Niemand had eenig geluid doen hooren, als alleen Wim en Pim. Dit was blijkbaar niet gehoord, doordat de groote troep zich in een tegenovergestelde richting verwijderde, en daardoor de afstand grooter werd.

De Danakil werd met zijn buit met luide triomfkreten ontvangen door zijn makkers, die als krankzinnigen om hem heen dansten en de wildste en uitzinnigste sprongen uitvoerden. Het jongetje werd op den grond gezet midden in den kring en keek met knipperende oogjes naar al de vreemde gezichten. Hij scheen heelemaal niet bevreesd te zijn. Hij had al vaker zijn troepje geiten moeten verdedigen tegen de aanvallen van vijanden.

Het jongetje begon plotseling druk te praten en gebaren te maken. De Danakils braken in een woedend gehuil los. Vermoedelijk had het jongetje, dat tot een vijandigen stam behoorde, hen allerlei scheldwoorden naar het hoofd geslingerd, want ze zwaaiden dreigend met hun lansen.

— Mab-ul-Raï!

De lansen vielen! Het gehuil verstomde.

Selim, die snel tusschenbeide was gekomen, stond met opgeheven hand en gaf een bevel. De Danakil die het geitenjongetje had geroofd, nam het, niettegenstaande zijn tegenstribbelen, weer in de armen en liep er op een drafje mee naar den top van den heuvel.

— Wat heeft hij gezegd, kapitein?, vroeg Wim aarzelend.

— Dat hij het jongetje moest terugbrengen waar hij het had gehaald.

— O ja?

Jesson knikte. Verder werd er niet over gesproken, want allen keken naar den Danakil, die nu den top had bereikt, het jongetje neerzette en naar de verte wees. Het jongetje bleef een oogenblik staan, bukte zich, scheen iets te grijpen, dat het wegslingerde en verdween bliksemsnel achter de rotsen uit het oog.

Toen de Danakil terugkwam, vloeide er een dun bloedstraaltje over zijn linkerschouder. Hier had de scherpe steen van het wraakgierig jongetje hem getroffen.

Wim gaf Pim een knipoogje, dat deze glimlachend met een tevreden hoofdknik beantwoordde, alsof hij wilde zeggen: ja, dat was nu nog eens een flink ventje!

De Danakil zag, dat zijn makkers hem spottend aankeken, gromde iets en sloeg zijn mantel om zijn linkerschouder.

De paarden werden bestegen en de tocht werd voortgezet.

Davis, die zijn nieuwsgierigheid niet langer kon bedwingen, wist het klaar te spelen, dat hij vlak naast Wim kwam te rijden.

— Zeg eens, kereltje, wat is er daarboven gebeurd?

— Waar, daarboven?

— Hallo, hallo, daar op dien top?

— Och, niet zoo heel veel.

— Ik zou het maar vertellen, lachte Jesson, — anders raak je Davis niet meer kwijt.

— En Wim vertelde, wat er gebeurd was en hoe hij zich zelf een grooten domkop vond, dat hij zoo angstig was geweest, en veel te laat dien waarschuwenden kreet had geslaakt.

— Maar, zei hij, — ik was zoo van streek, dat het hart

me in de keel klopte. Ik wilde roepen, maar het ging niet. Ik had net een gevoel of mijn keel dichtgesnoerd was.

— Ik ook, zei Pim. — Ik was doodsbenauwd, dat hij dat kleine ventje dooden zou.

— Ja, zuchtte Jesson, — het is zoo. Ik kan me goed voorstellen, dat jullie hartkloppingen hebben gehad, ofschoon jullie wel gezien hebben, dat het ventje zelf er niet zoo heel veel om gaf. Het schijnt wel voor heeter vuren te hebben gestaan.

— Doen ze dat altijd?, vroeg Wim.

— Ja. Dat is hun manier om goedkoop aan slaven te komen, die ze dan voor een goeden prijs aan dezen of genen kant van de Roode Zee, van de hand trachten te doen.

— Maar ik dacht, dat er geen slaven meer waren?

— In theorie niet, jongen. Maar van de praktijk heb je daarnet een staaltje meegemaakt.

— Waarom zou hij ons meegenomen hebben naar dien heuvel?

— Waarom? Om ons een staaltje te geven van zijn macht waarschijnlijk en om jullie eens te laten zien, hoe dat in zijn werk ging. Nu weten jullie er van mee te praten. Men kan nooit weten waar het goed voor is, dat jullie ooggetuigen zijn geweest van slavenvangst en jongensroof.

— Maar, zei Wim, — hoe kon die Danakil of die andere weten, dat daar, aan den anderen kant van dat heuveltje, een jongetje liep, dat hij kon rooven?

— Ja, jongens. Jullie moeten niet vergeten, dat de man die ons tot gids dient in dit woeste gebergte, iemand is, die deze gewesten op zijn duimpje kent. Iemand, die heel

goed wist, dat er achter dat heuveltje een landstreek lag, waar geiten en dus geitenhoeders waren en ook kans was om een slagje te slaan. Jullie hebben trouwens gezien, dat hij niet had misgerekend.

— Ja, dat kan uitkomen, kapitein.

— Ja maar, zei Pim, — waarom heeft hij dat jongetje weer laten gaan?

— Dat is niet zoo gemakkelijk te beantwoorden, lachte Jesson. — Het zal zeker een vreemden indruk hebben gemaakt op de Danakils, en wel bijzonder omdat de gevangene behoorde tot een vijandelijken stam. Jullie hebben wel gezien, hoe woedend ze waren en hoe alleen de machtige naam van den heerscher der Mabla-bergen hun woede tot bedaren bracht en hen onderwierp. Dat zal niet alle dagen gebeuren.

Jesson ontweek op die manier een rechtstreeksch antwoord op de vraag van Pim en daar had hij natuurlijk wel zijn reden voor, die jullie later ook wel zullen begrijpen. Maar hier mengde Davis, die aandachtig had geluisterd, zich eveneens in het gesprek.

— Hallo..... ik wou, dat ze mij maar lieten gaan.

— Jou? Jou alleen?

— Nou ja, ik bedoel natuurlijk ons allemaal, behalve dien bruinen Hindoe dien ze voortdurend meesjouwen.

— Och Davis, plaagde Jesson, — ze kunnen je immers niet missen, die Danakils zijn zoo verlekkerd op je!

— Hallo, wat zal dat nu weer zijn?, gromde Davis achterdochtig.

— Heb je nu nog niet gezien Davis, hoe hunkerend ze je somwijlen aankijken, hoe eerbiedig ze je narijden? Ze houden je beslist hoog in eere!

— Me grootje, bromde Davis.

— Omdat je zoo'n lekker boutje bent, Davis. — Ze kunnen heel wat aan je te peuzelen hebben.

— Hallo, ik.....

Davis slikte een paar keer en keek schuw naar de Danakils, die hem inderdaad met opvallende belangstelling gadesloegen, niet omdat ze verlangden hem op te peuzelen, maar omdat hij zoo verbazend gek op zijn paard zat. Doch dat kon Davis natuurlijk niet weten. Hij klappertandde van schrik en reed nog wat dichter naast Jesson, die den jongens een knipoogje gaf.

Davis voelde den moed in zijn schoenen zinken. Hij meende al het prikken van die lansspitsen te voelen en verwenschte in zijn binnenste den dag, waarop hij in dienst was getreden bij den kapitein van de „Ella" en de veilige haven van New-York den rug had toegekeerd. [1])

— Nooit meer, dacht hij, — nooit meer.

Daarbij vergat hij echter dat, zooals de toestand er nu uitzag, hij niet veel kans had om dat nog een keer te probeeren. Hij zat hier in een woest en ontoegankelijk gebergte, ver van de beschaafde wereld, volkomen in de macht van wreede barbaren.

Plots schrok hij op uit zijn gepeins.

— Wat was dat nu weer voor een gegrom?

Hij keek op, doch zag niets.

— Wat heb je, Davis?, vroeg Jesson vriendelijk.

— Hebt u dat gegrom of gegons niet gehoord? Het klonk net als het gonzen van een zwerm bijen.

Jesson moest nu werkelijk hardop lachen. Verbeeld je:

[1]) Zie Asoko, de zwerver. Deel 1.

een zwerm bijen in het hartje van de kale, woeste rotsen van het Mabla-gebergte! Het was werkelijk om te schateren!

— Maar Davis, hoe kom je daarbij?

— Waarbij? Waarom lach je zoo?

— Om je bijenzwerm!

— Ik heb het toch gehoord. Ik heb toch geen prop watten in m'n ooren!

— Davis, ik begin te vreezen, dat je niet goed wijs bent.

— Ach wat, loop naar de maan!

— Jongens, hebben jullie een bijenzwerm gehoord of gezien?

— Ik niet, riepen Wim en Pim.

— Ik heb ook niet gezegd, dat het een bijenzwerm was, riep Davis wanhopig. Ik heb gezegd, dat het ronkte als..... als, hooren jullie..... als een bijenzwerm.

— Dank je voor de nadere omschrijving, lachte Jesson. — Maar wij hooren niets.

— Gehoord, gehoord..... verleden tijd, brulde Davis.

— In orde Davis, als je 't nog eens hoort, waarschuw je me dadelijk. Je zou toch nog gelijk kunnen hebben.

— Zie je wel, zie je wel, dat ik gelijk heb?

— Kalmpjes aan, kerel.

— Maar u zegt toch zelf, kapitein.....

— Ik zeg niets, Davis. Maar het zou kunnen, dat je een vliegmachine hebt gehoord.

— Waarachtig..... waarachtig, dat zou kunnen, maar..... hoor, daar ronkt het weer, hoor je 't nu?

Ze luisterden. Ja, het was duidelijk hoorbaar. Het was een geronk. Een dof aanhoudend gegons, dat langzaam,

heel langzaam scheen uit te sterven, heel ver boven, achter, voor en rondom hen.

— Je hebt gelijk Davis. Je hebt scherpe ooren!

— Het lijkt toch niet op een vliegmachine!

— Nee. Ik was al bang, dat het de vliegmachine was van Selim.

Jesson keek om en ontmoette den blik van Selim die net een tipje van zijn gelaatssluier had opgelicht, doch hem onmiddellijk weer neerliet. Het leek net of Jesson wat bleeker zag dan anders, doch Davis merkte het niet op, blij als hij was, omdat hij nu toch ook een keer gelijk had gekregen.

Jesson luisterde ingespannen. De blik, dien hij toevallig uit Selim's oogen had opgevangen, maakte hem ongerust. Hij wist de werkelijke beteekenis niet goed te verklaren.

Het kon mogelijk zijn, dat het de vliegmachine was van Selim, die hen volgde. Maar dat kon Jesson niet verklaren aan de anderen. Omdat Selim niet tegelijk hier en in dat vliegtuig kon zitten. En als dat de vliegmachine was van Selim, ja..... daar dacht Jesson op het moment maar liever niet aan, maar toen hij naar de Danakils en de andere wilden keek, huiverde hij heel even.

Het kon ook een Engelsche of Fransche machine zijn, die een verkenningstocht maakte langs de Roode Zee. En dit zou verweg het gunstigste geval zijn.

Maar hoe Jesson zich ook inspande, er viel van eenig vliegtuig niets te bespeuren. Ook het geronk had opgehouden. Davis was er niets tevreden over, want hij was dat geluid als een redding gaan beschouwen.

De tocht werd voortgezet en nu en dan zochten de oogen der gevangenen alle hemelstreken af. Neen, er was

niets te zien en niets te hooren en dat viel Wim en Pim toch wel een tikje tegen. Ze zouden immers zoo graag een van die groote vogels hebben zien verschijnen, die de wilden op de vlucht zouden hebben gejaagd. — Ze hadden zich al voorgesteld, dat het Asoko, die zoo spoorloos was verdwenen, was gelukt, de vliegmachine van Selim te bemachtigen, dat hij hen volgde op hun tocht en elk oogenblik kon opduiken om hen te bevrijden en naar beschaafde gewesten terug te voeren.

Wim kon niet nalaten uitdrukking te geven aan zijn gevoelens.

— Kapitein, zou het Asoko niet kunnen zijn?

Jesson glimlachte. Doch hij schudde het hoofd.

— Zet dat uit je gedachte, Wim, zei hij vriendelijk. — Want dat is volkomen uitgesloten.

— Maar waarom toch, kapitein? Hij is toch weg en ze hebben hem niet gevonden. Wanneer Asoko.....

— Je hebt in zoover gelijk, dat ik er evenmin als jij aan twijfel, dat onze vriend Asoko, den een of anderen keer, zal opduiken en ons zal weten te bevrijden uit den neteligen toestand waarin de schipbreuk van de „Elly" ons heeft gebracht. Maar dat zal op een heel andere manier gebeuren dan je denkt.

— Hoe dan, kapitein? Hoe kunt u dat zoo zeker weten, dat het niet met de vliegmachine zal zijn?

— Omdat het vrijwel uitgesloten is, dat Asoko die machine kon bemachtigen. Daarvoor was de afstand te groot en waren de gevaren onoverkomelijk.

— Maar Asoko kan veel.

— Ja. En daarom mogen we niet wanhopen. Luister..... daar is dat geluid voor den derden keer.

STEMMEN UIT HET OOSTEN

Weer klonk dat dof geronk, sterker nu toch dan te voren en langer aanhoudend. En nu gebeurde ook iets heel vreemds. Allen waren blijven staan om naar het vreemde geluid te luisteren. Davis' oogen zochten den hemel af, maar zagen niets. Ze hoorden alleen.

Jesson en Wim keken rond. Selim was van zijn paard gesprongen en lag geknield op den bodem, terwijl zijn hoofd de aarde raakte. Onwillekeurig keek Jesson ook naar Naïman-Jang en ook deze lag in dezelfde houding op den grond, met het hoofd ter aarde gebogen, doch zijn lichaam trilde en schudde, alsof iemand hem bij de kraag had gepakt.

Jesson keek naar Wim en glimlachte. De Danakils en de Arabieren zagen met verbijstering naar de beide knielende gestalten. Een heimelijke angst scheen zich van hen te hebben meester gemaakt, want hun handen omklemden zenuwachtig de lange lansen en hun trillende lippen prevelden voortdurend den naam van den machtige :

— Mab-ul-Raï!..... Mab-ul-Raï!.....

— Kapitein, wat heeft dat te beteekenen?, vroeg Wim nieuwsgierig. — Weet u wat het is? Waarom Selim en Naïman-Jang ter aarde liggen?

— Dat zijn stemmen uit het Oosten, zei Jesson zacht. — De hemel mag weten wat dat voor Naïman-Jang beteekent en voor ons.

Daarop wendde hij zijn paard, omdat hij zag, dat Naïman en Selim eveneens te paard waren gesprongen. Het gonzen had opgehouden en herhaalde zich niet.

John Davis keek trotsch als een pauw en knikte Wim en Pim vriendelijk en vertrouwelijk toe.

Doch toen Jesson naar Naïman-Jang keek, zag hij dat diens gelaat grauw en vertrokken zag van angst. Hij zou er heel wat voor over hebben gehad, om op dit oogenblik ook het gelaat van Selim te kunnen zien.

HOOFDSTUK VII

ONVERWACHTE KLANTEN

Op betrekkelijk korten afstand van het meer van Assab verhief zich een klein plateau, dat slechts te bereiken was langs een smal ravijn, aan weerszijden afgezet door meters hooge steile rotsen, die van dat ravijn als het ware een koker maakten. Wie niet op dat plateau welkom was of verwacht werd, zou zich wel twee keeren bedenken, voordat hij zich in dien koker waagde, zeker als hij ervan kon zijn, er nooit weer levend uit te komen.

De koker werd dag en nacht bewaakt door eenige woest-uitziende mannen, gewapend met de modernste karabijnen, die er geen bezwaar tegen maakten, elken ongewenschten indringer onmiddellijk neer te leggen.

Eenige uren voordat de feiten, vermeld in het vorige hoofdstuk, zich afspeelden, bleven de twee mannen, die bij den ingang heen en weer wandelden, plotseling staan en keken scherp naar de helling van het gebergte.

— Kelem, riep de eene, — houd je geweer in den aanslag.

— Is er iets, Asdi?

— Er beweegt zich iets op de helling.

— Zou dat de karavaan al zijn?

— Onmogelijk. Milozi heeft toch gezegd, dat hij een boodschapper zou zenden, om te zien of alles wel was.

— Alles wel, haha! Asdi, die is goed! Alles wel!.....

— Zie je nog iets?

— Ja, daar. Daar schijnen zoo'n paar honden van vreemdelingen aan te komen. Zullen we ze neerleggen?

— Hoeveel zijn er?

ONVERWACHTE KLANTEN

"... houd je geweer in aanslag"

ONVERWACHTE KLANTEN

— Drie. Ze zijn vreemd gekleed. Het zijn geen Arabieren. Ook geen blanken .Een blanke loopt anders, als die daar.

— Hoe weten ze den weg?

— Misschien verdwaald.

— Haha, dan hebben ze de plek gevonden die ze zochten. Wat zal Mab-ul.....

— Stil, Asdi, spreek dien geweldigen naam niet uit. De rotsen hebben ooren.

— Zou je denken, Kelem? Wat moeten we doen? Het is ons streng bevolen.....

— Hou je geweer gereed. Ze blijven staan en steken de handen op.

— Asdi!..... Kelem!.....

De beide mannen schrokken alsof ze den duivel hadden gezien. Die stem was vreemd, die drie mannen waren hun vreemd en tóch riepen ze hen bij hun namen.

— Asdi!..... Kelem!

— Bij..... wij..... wat wenschen jullie? Geen stap nader.

— Dat een van jullie beiden omkeere en Mab-ul-Rai waarschuwe, dat de gasten zijn gekomen.

Asdi keek naar Kelem, die te bibberen stond op zijn beenen.

— Gasten, fluisterde hij. — Zou het waar zijn? Wij weten er niets van.

— De wraak van den machtige moge jullie treffen. De woede van Mab-ul-Rai moge u en uw kroost.....

Asdi liet zijn geweer vallen en rende zoo snel als zijn voeten hem konden dragen door den koker, in de richting van het hooggelegen plateau, waar de kampvuren op-

vlamden, terwijl Kelem krampachtig zijn geweer omklemde. Hij voelde een bijna onweerstaanbare neiging, om den trekker over te halen en op die drie gestalten te schieten en toch kon hij geen vinger bewegen. Het was alsof hij met lamheid was geslagen. Hij kon niets anders doen dan onafgebroken kijken naar die drie gestalten, die roerloos op dezelfde plaats stonden.

Asdi kwam gauw genoeg terug, doch hij was niet alleen. Er was nog iemand bij hem en toen Kelem dien persoon zag, sloeg hij van schrik plat ter aarde, al stamelend:

— Mab-ul-Raï!..... Mab-ul-Raï!!.....

Het was inderdaad Saïd, de heerscher der Mablabergen, die, nadat hij de boodschap van Asdi had ontvangen, naar beneden was gekomen om persoonlijk de vreemde onverwachte bezoekers te ontvangen. Hij liep Kelem voorbij zonder hem een blik te gunnen en stapte recht op de drie vreemd-uitgedoste gestalten toe.

Asdi en Kelem keken hem sprakeloos, met open monden, na.

Saïd, de heerscher der Mabla-bergen, de man, die het onbestreden bewind voerde over de woeste gewesten tusschen het Assal-meer en de vlakten van Sadar was afkomstig uit Assin, het gebied tusschen Yemen en den Hedjaz. Voor zoover Saïd zich ooit had kunnen herinneren hadden zijn ouders en grootouders, al zijn familieleden hun leven doorgebracht met het jagen op slaven. Nooit hadden zij iets anders gedaan dan transporten overgebracht van deze naar gene zijde van de Roode Zee, strijdvoeren tegen de zeeschuimers, vooral tegen de Zarouïks en het was hem gelukt, den eene na den andere, alle hem vijandig gezinde concurrenten te overwinnen.

ONVERWACHTE KLANTEN

Door dit feit was hij de onbestreden heerscher geworden van het Gouba- en Mabla-gebergte en zijn succes had dusdanig op de verbeelding der wilde stammen ingewerkt, dat zij ertoe waren gekomen hem te beschouwen als een onkwetsbaar mensch, wiens blik alleen soms reeds afdoende was om hen naar een andere wereld te helpen.

En Saïd was geslepen genoeg, om die lichtgeloovigheid zijner gedwongen onderdanen ten zijnen bate te exploiteeren.

Toen Saïd de boodschap van Asdi had gekregen was zijn eerste gebaar een van woede geweest en de arme Asdi had al gevreesd, dat zijn laatste oogenblik gekomen was. Saïd meende, dat de groote mogendheden, die in de Roode Zee en elders strenge jacht maakten op mogelijke geheime slaventransporten, er achter waren gekomen waar de geheime schuilplaats van den meest beruchten slavendrijver was en nu eens poolshoogte kwamen nemen. Doch die gedachte had Saïd spoedig laten varen.

Het klonk al te onzinnig dat iemand, en dan nog drie personen, het op dit uur zou wagen naar zijn oninneembare vesting te komen met 't doel hem, den machtige, den heerscher, schade te berokkenen. Neen, de beschrijving, die de doodsbange Asdi had gegeven van de vreemdelingen, had Saïd nieuwsgierig gemaakt. Hij wilde die vreemde snuiters zoo gauw mogelijk met eigen oogen zien. Ofschoon hij een slavendrijver was, een gewetenloos mensch, was hij geen lafaard en hij aarzelde geen oogenblik op de drie wachtende gestalten toe te stappen, wel wetend dat Asdi en Kelem hem gadesloegen en hun geweren gereed hielden. Een onbesuisd gebaar hunnerzijds en de geweren zouden losknallen en hen onschadelijk

maken, nog voordat zij in de gelegenheid waren geweest Saïd een haar te raken.

Saïd bleef staan op vijf passen van de drie en wachtte. Hij zag onmiddellijk, dat het geen blanken waren, doch Hindoes. Dat bevreemdde hem nog meer. Het was de eerste maal in zijn heele slavenloopbaan, dat hij bezoek kreeg van Hindoes.

— Mab-ul-Raï heeft goed gedaan van de hoogten af te dalen, sprak de eene, die de oudste scheen van het drietal.

— Met wien heb ik de eer?, vroeg Said spottend.

— Dit is Nand Kumar en dit Hafiz Rhamat. Ik zelf noem mij Shuja-ud-Daula.

— Nooit van gehoord, spotte Saïd.

— Drie der priesters van Vishnu uit den Punjab.

Nu werd het Saïd toch wel een beetje eng te moede. Hij was een man van groote ervaring en op zijn voortdurende reizen had hij meermalen hooren spreken over allerhande geheimzinnige menschen, die daarginds, in de sombere diepten van den wilden Punjab woonden en er een macht ten toon spreidden, waarbij de macht van Mab-ul-Raï maar kinderspel was. Het bevreemdde Saïd, dat hij bezoek kreeg van dergelijke mannen. En dat vooral was de reden waarom hij besloot de mannen mee te nemen naar de hoogten, want, zoo dacht hij, eenmaal daar, zijn ze veilig. Of tenminste dat ben ik voor hen.

Hij noodigde de mannen beleefd uit hem te volgen, keerde zich om en stapte snel weer in de richting van het plateau. De drie Hindoes, wier witte tulband de bewondering en tevens den angst opwekte van Asdi en Kelem, volgden hem.

— Heb je hun oogen gezien, Asdi?

ONVERWACHTE KLANTEN

— Waren het wel oogen, Kelem?

— Ik weet het niet. Ik heb een voorgevoel, Asdi, dat er iets gebeuren moet.

— Ik ook. Het is me net of de Gouba- en Mabla-bergen elkaar tegemoet snellen om tegen elkaar te pletter te loopen. Ik wou, dat Milozi teeken van leven gaf.

— Misschien komt Selim wel met den grooten vogel.

— Ook al zoo'n vreemd ding. Dat alles voorspelt geen goeds, Asdi. Heb je niet gezien, hoe vreemd de vuren vanavond opvlammen?

— Ja, heb jij dat ook gemerkt? De vlammen dansten en de rook kronkelde en sloeg te pletter tegen de rotsen. Zou dat te wijten zijn aan die daar?

Asdi wees met zijn duim over zijn schouder in de richting waar de vreemdelingen waren gegaan, doch Kelem trok de schouders op en staarde strak naar de hellingen, vanwaar de boodschapper van Milozi moest komen.

Rondom de kampvuren, die hier en daar op het plateau opvlamden en overal een rossig, spookachtig schijnsel wierpen, zaten verschillende gestalten roerloos in hurkende houding en zelfs de komst van den heerscher en der vreemdelingen bleek niet in staat, hen uit hun roerlooze houding te brengen. Alleen hun oogen verrieden, dat zij zich bewust waren van de aanwezigheid van derden. Die mannen vormden de lijfgarde van Saïd en deze liep hen voorbij om zich te begeven naar een kampvuur, dat afzonderlijk van de andere vuren, ongeveer in het midden van het plateau was gelegen. Daar noodigde Saïd zijn vreemde gasten uit plaats te nemen.

— Het zal mij genoegen doen de wenschen en verlangens mijner bezoekers te hooren.

Shuja-ud-Daula, diegene die reeds het woord had genomen en was blijven staan, keek Saïd strak aan en de slavendrijver sloeg de oogen neer, ofschoon hij probeerde dit niet te doen. Toen klonk de stem van Shuja zacht als muziek en toch weer diep ingrijpend, zoo diep, dat Saïd zich voelde huiveren en er al bijna spijt van had, dat hij die ongewenschte vreemden binnen zijn vesting had gelaten. — Er ging zoo'n zonderlinge, onweerstaanbare invloed van hen uit.

— Wij zijn gekomen uit de onbekende diepten van den Punjab, wij, priesters van Vishnu en bereiders der heilige Amrîta. Wij zijn gekomen, wij gedrieën en ofschoon onze route een andere was en wij van deze route zijn afgeweken door den wil van Vishnu.

— Mag ik misschien die eerste route kennen?, vroeg Saïd.

— Onze weg liep door de Roode Zee, verder door naar het Noorden en het Westen, volgend het spoor der groote zesarmige figuur.

— Zesarmige figuur? Zoekt u dat spoor hier? Hier in de wildernis der Goubla- en Mabla bergen?

— Doch Vishu wilde, dat wij onzen koers zouden wijzigen.

— Ha? Heeft u schipbreuk geleden? Is u afgedreven in de golf van Tadjourah? Nu begrijp ik uw komst. U is verdwaald en u wenscht, dat ik u weer op den goeden weg breng? Ik begrijp u.

— De priesters van Vishnu verdwalen nooit. Hun weg volgt het spoor, dat door de heilige zes-armige figuur

wordt uitgestippeld. Dat spoor loopt over de Goubabergen vanuit het meer van Assal en verder door.

— Drommels, dacht Saïd, die zich hoe langer hoe minder op zijn gemak begon te gevoelen, — wat moeten die kerels?

— Hoelang moet het nog duren, voordat de karavaan den pas bereikt?

— De..... de..... wat?

Nu was Saïd werkelijk heel en al bedremmeld door die onverwachte vraag. Er was iets angstwekkend aan die drie vreemde snuiters. Ze schenen den weg niet kwijt te zijn, dwaalden hier rond in een woest gebied, dat niemand, behalve hij en de zijnen, kende en gedroegen zich of zij er thuis hoorden en ieder hoekje kenden.

— De karavaan der zes, herhaalde Shuja-ud-Daula, langzaam.

— De karavaan der zes, echoden de beide anderen, die den mond nog niet hadden opengedaan.

— U..... u spreekt in raadsels, stotterde Saïd.

— Mab-ul-Rai is een geslepen man, maar zijn wijsheid weegt niet op tegen de macht, die uit het Oosten komt. Wij hebben de karavaan gezien?

— Maar welke karavaan bedoelt u toch?

— De karavaan der zes. Vier blanken en twee uit den Punjab.

— Vier blanken en..... twee uit den Punjab, herhaalde Saïd onwillekeurig.

— Zes die gekomen zijn, liggend in den grooten stalen vogel, vanaf de boorden der Oum-er-Rebia, over de vlakten ten Oosten van Casablanca, nadat zij de zwarte duisternissen van Pokagon hadden doorzocht.

ONVERWACHTE KLANTEN

Saïd zat hen sprakeloos aan te kijken. Hij vermoedde nu wel, dat zij de karavaan bedoelden, die hijzelf verwachtte onder geleide van Milozi en zijn rechterhand, Selim, maar dat zij zooveel bizonderheden kenden over die gevangenen, bijzonderheden die hem, den heerscher en machtige, nog niet eens bekend waren, neen, dat maakte hem sprakeloos van verwondering en van..... angst.

Hij had immers van vooruitgeloopen boodschappers en spionnen al vernomen, dat Selim al op weg was en dat er twee kinderen bij de karavaan waren en hij had zich bij voorbaat verheugd over het feit dat hij het wel zou klaar spelen met die vier blanken, terwijl Selim zich zou moeten vergenoegen met de beide Hindoes. Nu kwam er een kink in den kabel op een manier, die hij niet had verwacht.

Hij werd brutaal en uitdagend.

— De karavaan zal komen, als het den meester behaagt, zei hij. — Vier blanken en twee Hindoes. Binnen een paar dagen wordt een nieuw transport verscheept van uit Tadjourah.

— Naar de Moucha-eilanden, vervolgde Shuja kalm.

Saïd begreep niet hoe die snuiter kon weten, wat zijn plannen waren met gevangenen, die hij nog niet eens in handen had.

— En vandaar met 'n Zaroub (Arabisch zeilvaartuigje) naar Hodeidah, zei hij. — Misschien naar Sanaä.

— Misschien! We zijn gekomen om de zes gevangenen van den heerscher der bergen af te koopen.

Saïd viel van de eene verrassing in de andere. Eerst allerlei geheimzinnigheid en wartaal en nu dat. Hij keek zijn gasten lachend aan en streek door zijn baard. Dat beviel hem beter. Dat was taal naar zijn hart. Hij werd

oogenblikkelijk een en al zakenman. Zijn natuurlijke geslepenheid waarschuwde hem, dat er een gewichtige reden moest zijn voor die priesters van Vishnu of wat ze ook waren, om zoo'n lange reis te ondernemen terwille van een paar blanken en een paar Hindoes. En hij besloot er zijn voordeel mede te doen. Hij voelde zich meester van het terrein en besloot geen duimbreed prijs te geven. Al zijn zelfbewuste zekerheid kwam terug, te meer daar hij meende op het gelaat der drie mannen een zekere neerslachtigheid te lezen.

Maar dit laatste was louter zinsbedrog van Saïd.

— Goed, zei hij, — mijn slaven zijn nog niet verkocht. Wij kunnen handelen, als u voor hun verderen transport zorgt. Hoeveel?

De drie mannen zwegen en keken hem aan. Saïd glimlachte. Hij begreep die terughouding. Dat was de houding van zakenlui.

— Vier blanken, zei hij langzaam. Twee groote blanken, sterk en gezond, twee jonge blanken, de belofte der toekomst, twee Hindoes die op de hoogte zijn van alles, die den weg van den Punjab kennen als gij zelf. Alles te zamen onschatbare, kostelijke waar, zooals Saïd er in langen tijd geen heeft gehad. Hoeveel?

Nog zwegen de drie mannen. Weer lachte Saïd en berekende in stilte hoeveel hij zou vragen. Het was hem trouwens een raadsel, hoe die drie, gesteld dat zij het over den prijs eens werden, hun gevangenen over de Roode Zee zouden krijgen en naar den Punjab. Maar dat was tenslotte zijn zaak niet. Plots zei hij:

— Vijf honderd gulden voor de vier mannen en de helft voor de twee jongens.

— De koop is gesloten, zei Shuja-ud-Daula kalm. — De gevangenen behooren aan ons.

Saïd sloeg bijna achterover. Hij was woedend op zichzelf, dat hij niet het dubbele had gevraagd en reeds onmiddellijk doken in zijn geest nog vage plannen op om den koop ongedaan te maken of tenminste moeilijkheden in den weg te leggen. Doch de oudste van de drie nam het woord.

— Wij zullen voor de gevangenen zorgen, zoodra zij hier zijn.

— Maar u krijgt ze nooit over de golf van Tadjourah?

— Waarom niet? Waar het spoor loopt, daar zullen de priesters van Vishnu dat spoor volgen.

— Waarom niet? Dat verwondert me. U schijnt zoo goed van alles op de hoogte te zijn en toch niet te weten, dat Franschen en Engelschen overal uit zien en scherp letten op geheime slaventransporten. Alleen mannen van het vak slagen erin met de lichte „zaroubs" over het water weg te komen en hun slaven heelhuids af te leveren.

— Wij hebben geen slaven.

Saïd was sprakeloos.

— Geen slaven? Wilt u den koop ongedaan maken?

— De zes mannen zijn eigendom der priesters van Vishnu. Zij zijn geen slaven.

— Is het uw bedoeling die mannen vrij te laten? Maar dan hebt u daar toch niets aan. De blanken zullen onmiddellijk koers zetten naar hun eigen land.

— Dat zullen zij doen als zij dit verkiezen.

— En de Hindoes?

— De Hindoes zullen gaan, waar het spoor loopt van den Punjab.

ONVERWACHTE KLANTEN

— Gelooft u werkelijk één oogenblik, dat de blanken zullen aarzelen gebruik te maken van de vrijheid, die hun wordt geboden?

— Misschien.

— Wat gaat u doen? Neemt u in acht.....

Shuja-ud-Daula had de handen uit de plooien van zijn kleed te voorschijn gehaald en in die handen hield hij iets, dat veel weg had van een kleine trommel. Saïd was van plan om hulp te roepen, maar het was vreemd, er kwam geen enkel geluid over zijn lippen. Integendeel. Hij kon geen oog loslaten van dat zonderlinge ding.

En plots begon dat vreemde wonderbare voorwerp te zoemen. Sterker en sterker. Eerst klonk het als het gonzen van een bijenzwerm, dan werd het als het kloppen van een zwaren gong en het geluid plantte zich voort over de kampvuren, over het ravijn, over de hellingen, over de wijdstrekkende wildernissen van de Gouba-bergen tot over het meer van Assal.

Saïd staarde in verschrikking en doodsangst naar de priesters. Nand Kumar en Hafiz Rhamat lagen met het hoofd ter aarde gebogen, doch Shuja-ud-Daula stond hoog opgericht, een machtige, ontzag afdwingende figuur.

Asdi en Kemel drukten zich doodsbenauwd tegen de steile wanden van het ravijn, toen zij het vreemde geluid hoorden. Hun tanden klapperden en hun knieën knikten, hun krampachtig trekkende vingers om de kolven van hun karabijn.

En nog altijd streek dat zoemend geluid over hun hoofden weg in de donkerte, wegglijdend over de rossig gloeiende hellingen der Gouba-bergen.

— Hoor je dat, Kelem?

— Ik hoor het, Asdi. Dat voorspelt dood en verderf!

— Ik heb het je immers gezegd, dat de vuren niet branden zooals anders.

— Het zwijgt, Asdi. Het zwijgt, hoor maar!

— Ja, het zwijgt. Maar het heeft gesproken. Wij hadden die vreemdelingen moeten neerschieten, voordat zij binnenkwamen door het ravijn. Mab-ul.....

— Stil, Asdi, spreek den naam niet uit. Ik verga van angst.

— Ik ook, Kelem. Maar de meester heeft.....

— Hij is machtig en geweldig. Misschien is het zijn stem die spreekt tot de geesten van het gebergte in Mabla en Gouba.

— Of zij zijn het, die antwoord geven op zijn stem. Er staan vreemde dingen te gebeuren, Asdi. Onthoud, wat ik zeg.

— Je hebt gelijk, Kelem..... daar is de stem weer..... hoor..... hoor..... hoor.....

Weer zoemde het geheimzinnige geluid. Weer trilden en klappertandden Asdi en Kelem en alleen de doodelijke angst voor den meester en zijn wraak beletten hen hals over kop het hazenpad te kiezen.

Toen stierf het geluid weg voor de tweede maal.

Op de donkere hoogten in de verten zag Jesson plots den rooden schijn van oplaaiende vlammen. Hij huiverde en rilde, alsof hij de vuren zag van een spuwenden vulkaan.

HOOFDSTUK VIII

EEN SELIM GAAT EN KOMT

Toen het gerucht van de geheimzinnige trommen voor de tweede maal was weggestorven, volgde het troepje gevangenen en geleiders nu in snellen marsch de steile boorden van het Assal-meer, in Noord-Westelijke richting.

Milozi scheen echter geen aansporing tot haast noodig te hebben. Hij, zooals allen, was aangegrepen door een geheimzinnigen, prikkelenden angst, die zich scheen mee te deelen aan de paarden en hen vleugelen gaf.

Natuurlijk zeer tot ongenoegen van John Davis, die zich nog altijd verkneuterde over het feit, dat hij gelijk had gehad en prat ging op de scherpte van zijn ooren.

— Dat had je niet gedacht, hé kereltjes, zei hij tegen Wim en Pim, — haha, hallo, de ooren van John Davis zijn deugdelijk. En, toen ik vijftien jaar was, of veertien, net zooiets als jullie..... hallo, wat is er kapitein?

— Davis..... heb je 't gezien?

— Gezien? Neen, gehoord heb ik wat. Of bedoel je die lichten daarginds op de bergen? Wat is dat voor hocus pocus?

— Een kamp. Probeer nu eens ernstig te zijn, Davis.

— Hallo, hallo, kapitein, ik verzeker u, dat ik.....

— Davis, kom eens wat korter bij me rijden. Juist, zoo. De jongens kunnen ons niet hooren. Ze hebben die lichten in de gaten.

— Gaat het om de jongens?

— Dat niet alleen. Ik denk dat het om ons allen gaat, Davis. Erop of eronder.

— Dan liever erop, kapitein!

volgde het troepje gevangenen nu in snellen marsch.

EEN SELIM GAAT EN KOMT

— Selim is weg.

— Wel allemachtig..... die ook al? Hallo, ik begrijp het. Hem zit de schrik van dat gezoem in de ooren. Haha..... hahaha..... haha.....

— Lach niet, Davis. Ik vrees, dat we in de eerstvolgende uren in groot gevaar zullen verkeeren, tenzij.....

— Ja?

— Tenzij mijn voorgevoel me bedriegt. En Selim niet al te lang onderweg blijft.

— Wat heeft die kerel daarmee te maken? Ik ben wàt blij, dat hij weg is. Waarom zouden we niet hetzelfde doen, nu hij hier niet meer is om bevelen te geven? Met dien Milozi komen we wel klaar.

— Je vergeet, dat we ongewapend zijn, dat Milozi niet alleen is en dat we ons in een positie bevinden, die vol gevaren is. Maar als Selim niet komt en Selim gauw genoeg terug is.....

— Kapitein.....

— Ja, Davis.

— Als u niet m'n kapitein was, zou ik zoo zeggen, kapitein: hallo, hallo, met uw verlof, kapitein, u ziet ze vliegen. U ziet ze geweldig vliegen!

— Ik hoop Davis, dat ik hém niet zie vliegen.

— Zie je wel, dat ik gelijk heb! Overschot van gelijk. Natuurlijk. Natuurlijk. Och lieve hemel, wat zal er nu gebeuren!

— Waar heb je 't over, Davis?

— Maar kapitein..... als Selim niet komt en Selim gauw genoeg terug is..... dat rijmt heelemaal niet. Hoe kan iemand tegelijk niet komen en gauw terug zijn? En wie moet u zien vliegen? Asoko Haïdar, dien wilden boeman soms?

EEN SELIM GAAT EN KOMT

— Davis, ik heb je onrecht aangedaan. Je hebt meer hersens, dan ik bij je veronderstelde. Daarnet, toen we dien laatsten bocht namen langs het meer, is die andere achtergebleven. Natuurlijk was er niemand die hem een stroobreed in den weg legde.

— Ja, maar zeg eens.....

— Hij was zeker van zijn zaak. Maar het kan wel twee dagen duren voordat hij terug is. En in twee dagen kan er heel wat gebeuren, Davis.

— Daar heeft u gelijk in. Kijk eens wat een vlammen ginds op het gebergte. Het lijkt wel een heksensabat. Moeten we met de paarden naar boven rijden?

— Daar gaat het nu niet om, Davis. Weet je wie Selim was?

— Wie? Wat, Selim? Selim is Selim. Wie kan hij anders zijn. U bedoelt toch immers dien kerel met dien doek voor zijn gezicht?

— Kom eens wat korter bij, Davis. En hou je goed vast in het zadel.

Davis schudde het hoofd, want hij meende bepaald, dat de inspanning van den rit zijn kapitein van streek gebracht had.

— Davis, Selim was niemand anders dan..... de Hindoe, Asoko Haïdar.

Davis slikte twee, drie keer achtereen. Het duurde een poosje, voordat hij begreep wat Jesson bedoelde, toen wierp hij het hoofd in den nek.

— Nee, dat u me zoo voor den gek houdt!

— En Asoko heeft nu de kans schoon gezien, om den afstand, die hem van de kusten scheidt in den kortst mogelijken tijd af te leggen en ginds een van de Engelsche

patrouilleerende oorlogsbodems aan te klampen, die het verder wel met dat slavennest zullen klaarspelen. Onze bevrijding is dus afhankelijk van Asoko, den Hindoe, of deze tijdig de kust bereikt.

— Kapitein, als het dan toch ernstig gemeend is, wilt u me dan eventjes vertellen, waar die andere kerel is gebleven?

— In een van de putten, waaruit wij gekropen zijn, Davis. Doch niemand behalve jij en ik weten dat. Asoko heeft dien ellendeling in een van de kuilen geworpen met drie van zijn kornuiten. Ik ben hem behulpzaam geweest bij het overrompelen, je weet wel, dien nacht, toen ik uit den kuil ben gekropen.

— Allemachtig, het lijkt waarachtig of het waar is.

— En toen je dat gezoem hoorde, meende ik, dat het Selim, den waren Selim dan, gelukt was zich te bevrijden uit den kuil en dat hij ons met zijn dekselsche vliegmachine nazat. Nu begrijp je mijn onrust.

— Nou, nou.

Davis keek naar de sombere lucht, alsof hijzelf bang was, er de gestalte van den bekenden vogel te ontwaren.

— Het was gelukkig een loos alarm, maar ik weet niet, ik ben toch bang dat de aanwezigheid van die vier boeven in den kuil niet onopgemerkt zal blijven en eenmaal vrij.....

— Brr..... ik krijg er kippevel van, kapitein. Had u me maar liever niets gezegd.

— Je moet mee een oogje in het zeil houden op de jongens, Davis. Als het ergste moest gebeuren, moeten we er alles opzetten, om tenminste vol te houden tot de

Engelschen en Asoko komen. Ik wou, dat ik wist wat dat gezoem heeft beteekend.

— Ja, ik heb ooit gelezen dat.....

— Gelezen, gelezen..... heb je 't gezicht gezien van den Hindoe, toen hij opstond na dien derden keer?

— Nee. Ik heb ook niet naar zijn gezicht gekeken. Ik heb een hekel aan dien vent.

— Nou, dat gezicht zag groen van angst. Naïman-Jang moet verduiveld goed weten, wat dat gezoem beteekent. Want Asoko wist het ook.

— Wel, we kunnen het dien gelen kerel eens vragen.

— Ik zou het maar laten, Davis. Het is misschien beter, dat we niet laten merken, dat wij ook een bepaalde beteekenis aan dat geluid hechten. Men kan nooit weten. Als het volstrekt noodig was geweest, dat wij het wisten, dan zou Asoko het ons, voordat hij de plaat poetste, wel hebben verteld.

— Tja, het was een raar geluid, daar gaat niets van af. Kijk eens naar Naïman-Jang. Het is net of hij zit te bibberen op zijn paard. Ik geloof, dat die kerel van plan is de beenen te nemen. Hallo, wat nou weer?

Op een teeken van Milozi was de heele troep blijven staan en de Danakils hieven hun lansen op en keken in de richting van twee gestalten, die van achter een rotsblok opdoken en wild schreeuwend op hen toeliepen.

Davis en Jesson schrokken. Het waren echter alleen maar Asdi en Kelem, die hun post hadden verlaten, rondzwierven en, nu zij het onheilspellende geluid niet meer hoorden, wat meer moed kregen en de aankomst der kleine karavaan met wild gejuich begroetten. Dra was Milozi, omringd door de anderen in druk gebaren- en

woordenspel verwikkeld met de beide bewakers van het ravijn, die hem hun wedervaren vertelden en ook de aankomst van de drie vreemden, die met den machtige naar het plateau waren getrokken, waar het nadien zoo onheilspellend had gedonderd en gebliksemd.

Het beviel Jesson heelemaal niet, dat Milozi nu en dan naar de gevangenen keek en hij riep Wim en Pim bij zich en maande hen aan bij hem te blijven. Het was duidelijk, dat Milozi, ten overstaan van alles wat Asdi en Kelem hem vertelden, er niet veel voor voelde om met zijn gevangenen in die smalle pijp te gaan. Zijn oogen zochten Selim en toen een van de Danakils hem meedeelde, dat de bendeleider spoorloos was vertrokken, grijnsde Milozi van genoegen.

De oude vos had al lang geloerd op een gelegenheid, om zelf eens op eigen houtje te beginnen en zijn eigen baas te worden zooals hij dat vroeger was geweest en de gelegenheid, om althans een klein begin te maken, leek hem niet zoo ongunstig. Integendeel. Hier waren alvast vijf gezonde sterke gevangenen, die hem een zoet prijsje zouden opleveren. Asdi en Kelem zouden er evenmin iets voor voelen, om terug te keeren want ze wisten maar al te zeer, dat de meester van het gebergte korte metten maakte met mannen die hun post verlieten. Dat waren alvast twee flinke helpers. En dan had je nog de Danakils die zoo tuk waren op rooven en stelen. Nee, het zou geen moeite kosten om ook hen op zijn hand te krijgen.

Milozi, zeker van zijn zaak, keek nog eens naar zijn gevangenen en grijnsde vergenoegd. Eenmaal aan gene zijde van het Assalmeer.....

Pang..... pang..... pang.....

EEN SELIM GAAT EN KOMT

Driemaal achtereen klonk het schot, dat de stilte verscheurde. Milozi kromp ineen. Dat was 't teeken van Mab-ul-Raï, dat hij hen had gezien en aanmaande tot spoed. Dat was 't bewijs voor den ouden vos, dat zij op dit oogenblik binnen het bereik van talrijke geweerloopen stonden en dat ieder oogenblik elk ongewenscht of verkeerd uitgelegd gebaar kon beantwoord worden met een kogel. Milozi wist zelfs, dat hij rekenschap zou moeten geven van dit oponthoud, doch op dit punt was hij minder verlegen. Het wegloopen en het te voorschijn komen van Asdi en Kelem kwam hem goed van pas. Wat belette hem die beiden weer mee te nemen en Mab-ul-Raï voor te liegen, hoe hij jacht op hen had moeten maken? Is het hemd iemand niet altijd nader dan de rok?

Op zijn bevel, op barschen toon gegeven, werden Asdi en Kemel in het midden der Danakils geplaatst en de tocht naar het ravijn begon.

— Goddank, zuchtte Jesson, — dat heeft geen haartje gescheeld.

— Die kerel keek tenminste alleronvriendelijkst, bromde Davis. — Ik hoop daar boven, als we toch moeten klimmen, vriendelijker gezichten te ontmoeten. De Hindoe schijnt weinig zin te hebben, om mee te gaan. Kijk hem eens achterblijven.

Naïman-Jang bleef inderdaad achter doch niet lang. De Danakils kregen hem gauw genoeg in de gaten en eenige prikken met hun scherpe lansen waren voldoende voor den Hindoe, om den achterstand in een minimum van tijd in te halen. Gezamenlijk met de overigen bereikte hij den ingang van het ravijn, waar reeds twee andere posten waren uitgezet, die de karavaan tegenhielden.

EEN SELIM GAAT EN KOMT

Een geweldig geraas en geschreeuw ontstond. Een oogenblik liepen de posten gevaar onder den voet te worden geloopen.

— Mab-ul-Raï!

Alles werd stom. Alles werd roerloos.

De gevangenen werden door de smalle pijp geleid, ook Asdi en Kelem moesten mede, doch al de overigen, met inbegrip van Milozi moesten voor den ingang blijven wachten. Er was trouwens geen een van hen die aandrang voelde om het bevel van den heerscher der Gouba- en Mabla-bergen te overschrijden.

— Hallo, het lijkt wel een machineketel, bromde Davis. — Kijk eens wat een muren. Klauter daar maar eens tegen op.

— Waarheen, kapitein?, vroeg Wim, die heelemaal onder den indruk was van dat woeste doch geweldige natuurschoon.

— Maar volgen, jongens. We komen wel waar we zijn moeten. Vooral niet aarzelen of doen of je wilt wegloopen. Hierboven ligt een klein regiment op den uitkijk. Daar begint het al omhoog te gaan. Juist, afstappen en te voet loopen. Dacht ik al. Hallo, Davis.

— Lieve help, zuchtte Davis, die zich uit het zadel liet glijden, — ik ben allemachies blij, dat ik nog beenen heb. Ka.....

— Wat wou je zeggen, Davis?

Maar hij behoefde het antwoord van Davis ditmaal niet af te wachten. Wim en Pim hoorden het ook. Weer dat gezoem, maar nu heel anders. Regelmatig en sterk. Het geronk van een motor, ditmaal, dat viel niet te ontkennen. Davis keek naar Jesson en deze naar hem. Zijn gelaat

zag zeer bleek. Want beiden kenden de beteekenis van dat geronk maar al te goed. Dat kon niets anders zijn dan een vliegtuig en als het een vliegtuig was, dan was er maar een voor de hand liggende mogelijkheid: Selim was uit den kuil ontsnapt en zat hen nu op de hielen.

En als dat waar was.....

Daar dacht Jesson voor het oogenblik liever niet aan. Maar hij was niettemin blij, dat het vliegtuig geen paar uren vroeger was gekomen, toen ze nog in de macht waren van Milozi en die bende. En het was allicht mogelijk dat Asoko tijdens zijn wilden rit naar de kusten dat vliegtuig eveneens zou hebben opgemerkt.

— Niets laten blijken, Davis, fluisterde Jesson.

— Kapitein, riep Wim, — dat is een vliegtuig.

— Niet zoo opgewonden, jongen. Het kan hier immers niet landen.

— Ja, maar riep Pim, daarboven, kapitein, daarboven. Als het eens Engelschen waren of Franschen. Of 'onze vriend Asoko.

— Was het maar waar, zuchtte Jesson in stilte.

Maar hij wilde die laatste hoop der beide moedige jongens niet teniet doen en spoorde hen aan, om zoo vlug mogelijk naar de hoogten te klauteren. Jesson en Davis konden hen nauwelijks volgen.

— Hallo, kapitein, het ziet er beroerd uit.

— Ik ben er bang voor, Davis. Het zal er nu om gaan wie de baas is daarboven en hoe die nieuwe baas het opvat, dat we zijn rechterhand zoo'n poets gebakken hebben.

— Ik hoop, gromde Davis..... ik hoop.....

— Ja, wat hoop je?

EEN SELIM GAAT EN KOMT

— Dat die dekselsche kerel niet probeert te landen.

— Tja. Maar dan blijft het nog altijd de vraag hoe we hier zonder Selim zijn aangeland? Geloof me Davis, onze eenige hoop is: Asoko.

Hij had den naam wat luid uitgesproken en Naïman-Jang wierp hem een woedenden blik toe, dien Davis opving en die hem een heesch gegrom ontlokte. Zijn vuisten jeukten, om dien kerel naar de keel te vliegen want sinds Naïman-Jang hem, John Davis, had aangevlogen ginds in dien donkeren kuil, kon Davis den Hindoe luchten noch zien.

Toen ze den rand der hoogte bereikten werden ze in alle stilte ontvangen. Overal zagen ze tot de tanden gewapende mannen, maar geen enkele kreet weerklonk. De onmiddellijke nabijheid van den meester was overal en aan alles te merken. Wim en Pim hadden alleen oogen voor het groote vliegtuig, dat nu zeer laag vloog en voortdurend boven het plateau cirkelde, alsof het een geschikt terrein zocht om te landen.

En tot zijn ontzetting bemerkte Jesson al gauw genoeg, dat dit plateau allergunstigste gelegenheden bood aan 'n vliegtuig om er neer te strijken. Hij zag de allernaaste toekomst dan ook wel bizonder duister in.

Het groepje van vijf werd naar het kampvuur geleid in het midden van het plateau. Asdi en Kelem werden naar een ander gedeelte van het plateau gebracht waar over hun verder lot door den meester zou worden beslist.

Naïman-Jang liep als gehypnotiseerd voorwaarts. Zijn oogen waren strak gevestigd op de drie roerlooze gestalten, die naast die vierde stonden en op wier gelaat geen spier bewoog. En toen ze tot op drie meter afstand van

het groepje waren gekomen, viel Naïman-Jang plat ter aarde en bleef als levenloos liggen, totdat Shuja-ud-Daula met zijn voet zijn hoofd beroerde.

Toen stond Naïman-Jang op en bleef staan als 'n hond, die een flinke klap van de rijzweep heeft gekregen.

Wim en Pim drongen beiden tegen Jesson aan. Zij voelden, dat hun verder lot hier beslist zou worden. Saïd die uitstekend Engelsch sprak, richtte het woord tot Jesson.

— Waar is Selim?

— Ik vermoed, daar in dat vliegtuig, zei Jesson zoo onbevangen mogelijk.

— Hoe hebt u het meer van Assal bereikt?

— Te paard.

— Hond..... ik.....

Zijn hand ging omhoog en Jesson zou zeker een slag in het gelaat hebben bekomen, als niet Shuja-ud-Daula den arm had opgeheven en nadrukkelijk had gezegd:

— Wee dengene, die het eigendom der priesters van Vishnu ook maar met een vinger beroert.

Saïd grijnsde. Hij zou het liefst die kerels allemaal hebben neergeschoten. Maar toen hij gezien had, dat het vliegtuig van Selim veilig was geland, keerde hij het groepje den rug toe en staarde in de vlammen van het kampvuur.

Shuja-ud-Daula naderde de gevangenen. Zijn blik gleed van den eene naar den andere, bleef geruimen tijd rusten op de beide jongens. Het was vreemd want ofschoon Naïman-Jang ineen scheen te krimpen van angst, voelden Wim en Pim geen spoor van vrees. Integendeel. Zij vonden dat Shuja er allervriendelijkst uitzag, heelemaal niet om

bang voor te zijn. De oude Hindoe voerde een gesprek met Jesson, die zich kort daarop tot de jongens wendde en glimlachte.

— Deze priester van Vishnu, jongens, schijnt er alles van te weten. Hij weet, dat jullie in Pokagon zijn geweest en wat jullie daarginds hebben meegemaakt [1]), hij weet dat de Hindoe, Asoko Haïdar, zich niet onder de gevangenen bevindt en hij draagt mij op jullie een vraag te stellen.

— Wie is dat?, vroeg Wim nieuwsgierig.

— Een der hoogste rangbekleeders uit den Punjab.

— Uit den Punjab? Waar vader.....

— Juist. Wij zijn zijn gevangenen.

— Van hem? Hoe kan dat?

— Hij heeft ons afgekocht van Saïd.

— Maar waarom?

— Ik geloof, dat dit niet een onwelkome oplossing is, zei Jesson. — Doch nu de vraag. Hij verzoekt den kleinen jongen, die de zesarmige figuur uit Pokagon bij zich draagt, hem die te overhandigen.

Wim schrok. Hoe kon die Hindoe dat weten? En waarom wilde hij dat kistje? Het was immers het eigendom van Asoko, hun vriend. Zou nu alle moeite die ze hadden gedaan, alles wat ze hadden getrotseerd toch tevergeefs zijn geweest? Had hij het recht om dit kostbare kistje.....

De Hindoe scheen te weten, wat er in hem omging want hij sprak weer met Jesson en Jesson richtte zich tot Wim.

— Hij zegt dat hij degene is, die Asoko Haïdar heeft uitgezonden, uit den Punjab.

— Ja maar, aarzelde Wim. —Kan hij dat maar niet

[1]) Zie Asoko, de zwerver. Deel I.

beweren? Wat moet ik toch doen, kapitein?

— Ja, jongen. We bevinden ons in een toestand waarin we geen keus hebben. Die eigenaardige man, die ons niet onvriendelijk gezind schijnt te zijn, is hier de machtige. Tegenstribbelen zou niet baten, doch de zaak erger maken voor jou en voor ons allen. Als jij de drager bent van het kistje van den Hindoe, zou ik hem dit geven. Wij zijn getuigen en zullen later Asoko Haïdar, zoodra dit mogelijk is op de hoogte stellen van de feiten.

Wim had nog neiging om tegen te stribbelen, doch tenslotte haalde hij het zonderlinge kistje te voorschijn en trad hiermede op den Hindoe toe.

Shuja-ud-Daula en zijn beide gezellen keken als in vervoering toe en namen onder den grootsten eerbied het voorwerp in handen. Zij mompelden onverstaanbare klanken en Naïmang-Jan, die de woorden hoorde en heel goed scheen te begrijpen kromde zich, alsof hij duizenden folteringen doorstond. Saïd, die den heelen tijd met zijn rug naar hen had gestaan keerde zich om en zijn oogen fonkelden onheilspellend. Doch hij zei niets. Integendeel, hij verwijderde zich en liet hen aan hun lot over. Ook de drie Vishnu priesters schenen zich niet om de gevangenen te bekommeren, wat Davis den uitroep ontlokte, dat het vreeselijk ondankbare kerels waren.

Jesson echter, die meer ervaring had van Oostersche zeden en gewoonten en goede redenen meende te hebben om te hopen, dat hij in die drie mannen vrienden en helpers had in den nood, maande Davis tot zwijgen aan en klopte Wim vriendelijk op de schouders.

— Je hebt goed gedaan, Wim. Ik geloof, dat je ons ton-

slotte, als je het goed bekijkt, het leven hebt gered. Maar dat zul je later beter begrijpen.

Er was geen tijd voor Wim om verder te vragen want vanuit de donkerte tusschen de kampvuren kwam een man aangerend, die uitzinnig scheen van woede en als een razende met de armen zwaaide.

Hij was vergezeld van Saïd en ze herkenden hem onmiddellijk.

Het was Selim. De echte Selim. En ofschoon Wim en Pim niet begrepen waarom de kerel zich zoo vreeselijk opwond en deed of hij vooral Jesson in stukken wilde scheuren, begrepen Davis en Jesson maar al te goed, dat hun leven en dat der anderen op dit moment aan 'n uiterst dun en teer draadje hing.

HOOFDSTUK IX

DE VANGARMEN DER BESCHAVING

De man, die in wilden rit door het woeste gebergte reed, had al ruim een derde van den afstand tusschen het Assalmeer en de kusten afgelegd, vóórdat hij opkeek en zijn oogen de bron trachtten op te sporen van het geronk boven hem.

Asoko Haïdar, die zich van den sluier, die zijn hoofd had omhuld, had bevrijd en zich voorzichtigheidshalve van een van de karabijnen der begeleiders had meester gemaakt, spaarde zijn dier niet. Hij joeg het integendeel tot grooteren spoed aan en het kleine Arabische paard, dat deze woeste bergachtige streken gewoon was, stormde als een pijl uit den boog vooruit.

Asoko Haïdar ontveinsde zich geen oogenblik wat voor gevaar die machine meebracht voor zijn vrienden en toch glimlachte hij.

Want 't geheimzinnig gezoem der trommen klonk hem nog in de ooren en beter dan zijn vrienden, beter dan Milozi, Selim, Mab-ul-Raï en de andere schurken van hetzelfde soort, wist hij de beteekenis hiervan.

Hij vroeg zich niet af, door welke omstandigheden de priesters van Vishnu, die op die wonderbare manier blijk hadden gegeven van hun aanwezigheid in het gebergte, in de Gouba bergen waren terecht gekomen, neen, Asoko dacht met dankbaarheid aan den kleinen jongen, Wim, die het kostbare kleinood gedurende den heelen rit bij zich droeg en den priesters van Vishnu welkom zou zijn.

DE VANGARMEN DER BESCHAVING

stormde als een pijl uit den boog voorvit

DE VANGARMEN DER BESCHAVING

Die opdracht, die hem had genoodzaakt den Punjab te verlaten en te zwerven door vele werelddeelen, zou tenminste haar goed eind krijgen en nu had hij, Asoko Haïdar nog maar één plicht te vervullen: te zorgen dat er ook paal en perk gesteld werd aan dien menschenroof.

En het eenige middel hiertoe was: de kust te bereiken. Hij wist dat er groote kans was om een van de patrouilleerende oorlogsschepen ergens in de buurt van de Tadjourah-golf te ontmoeten, want het was juist omstreeks den tijd dat zoowel de negus Taffari als Ibn Saoud, de heerscher van Nedjed en Hedjazal hun krachten in het werk stelden om niet alleen jacht te maken op de talrijke geheime „zaroubs" die wemelden in alle uithoeken van de Roode Zee, doch tevens op de talrijke slavenkaravanen die de wet, waardoor de slavenhandel werd verboden, poogden te ontduiken. Asoko Haïdar kon er dus zeker van zijn, dat hij steun en hulp zou verkrijgen.

Toen hij nog verschillende kilometers van de kust verwijderd was, ondervond hij een tegenslag die zijn heele goed opgezette plan aan duigen dreigde te doen vallen. Zijn paard bezweek en het scheelde niet veel of de Hindoe had zwaar letsel bekomen. Alleen een vlugge zijsprong redde hem hiervan, doch belette niet, dat hij een paar keeren hals over kop over de rotsen bolde en eindelijk half verdoofd bleef liggen.

Zijn Arabische hengst maakte nog een paar trekkende bewegingen met zijn pooten, hinnikte nog een paar keer weemoedig en bleef stil liggen. Het dier, dat al een langen rit achter den rug had en voornamelijk bij dien laatsten tocht zijn restje krachten had verbruikt, was dood.

DE VANGARMEN DER BESCHAVING

Asoko Haïdar krabbelde moeizaam overeind en betastte zijn armen en beenen.

Neen gelukkig, hij had niets gebroken. Hij had alleen maar enkele schaafwonden opgeloopen en was een beetje duizelig. Ook zijn karabijn, dat aan een riem over zijn schouder had gehangen, was nog onbeschadigd.

De Hindoe bleef staan naast zijn dood paard en dacht na. In de verte hoorde hij het doffe grommen van het vliegtuig, dat zich hoe langer hoe meer verwijderde. Nog eenige minuten en de vogel zou neerstrijken daarginds op een onbekend gedeelte van de hooge rotsen, waarschijnlijk daar, waar hij de vuren had zien oplaaien. En hij stond hier, op kilometers afstand. Terugkeeren beteekende den strijd opgeven. Verder doorloopen tot de kust beteekende verlies van dagen, het in gevaar brengen van het geheele plan. Hier blijven staan beteekende anderzijds de mogelijkheid overvallen te worden door andere slavenjagers, vermoord of weggesleurd te worden, ver van zijn vrienden.

Wat nu?

Asoko bekeek het arme dier. Toen probeerde hij zich te oriënteeren. Ja, juist, daarginds lag het Assalmeer en daarginds de Gouba bergen. Daar in oostelijke richting de golf met het Duivelseiland. Een reddende gedachte schoot hem te binnen.

Caron Delittre!..... de gouverneur der kuststreek van Fransch-Somaliland!

Dat hij daar niet vroeger aan gedacht had. Het was onmogelijk, dat hij zich ver van de grenzen bevond en de grenzen werden scherp bewaakt.....

Als hij de posten bereikte..... waarschuwde.....

DE VANGARMEN DER BESCHAVING

De Hindoe verloor geen tijd doch begon te loopen in de richting, waar hij dacht dat de grenzen lagen. Een paar keer schoot hem een hyena voorbij, die schuw in de donkerte verdween. Hij sloeg er geen acht op. Hij liep..... steeds verder, steeds harder, totdat het zweet hem langs de slapen en wangen gutste.

Hoelang het duurde, voordat hij de reddende grenzen bereikte? Hij had er geen vermoeden van, maar het was een volkomen uitgeput man, die door de ver vooruitgeschoven posten werd staande gehouden door het gebruikelijke!

— Halt! Wie daar?

Hij stak beide armen op en strompelde verder, viel neer op een rotsblok en bleef er een lange poos hijgend liggen. De soldaten bekeken wantrouwend den vreemden klant, doch lieten hem op adem komen, nadat zij de voorzorg hadden getroffen, hem zijn karabijn te ontnemen.

— Gouverneur, stamelde Asoko.

— Hij wil den gouverneur spreken, zei een der posten.

De anderen lachten spottend en een van hen zei:

— Schiet op, mannetje, ik ben de gouverneur.

— Gouverneur, herhaalde Asoko, — dringend. Zeer dringend. Slavenkaravaan daarginds?

— O wat?

— Daarginds.....

— Waar dat schijnsel van die vlammen te zien is? Ik dacht al, dat het iets vreemds was. Ik heb die vuren al zoo dikwijls opgemerkt, altijd op dezelfde plaats. Zoo, zoo, dat is interessant. Maar dat ligt buiten de grenzen, mannetje. Daarginds hebben wij niets te piepen of te vertellen. Daar brandt de gouverneur zijn vingers liever niet aan. Je bent aan het verkeerde adres.

DE VANGARMEN DER BESCHAVING

— Twee Engelschen, twee jongens.

— Wat zegt ie, vroeg de eene aan den andere?

— Weet ik het? Het is natuurlijk weer die verwenschte Saïd of hoe hij heet, die daarginds aan het werk is. Er zijn nog verschillende kerels bij, die we maar al te goed kennen, doch nooit hebben kunnen snappen. We zijn altijd te laat gekomen. Ze waren altijd net precies de grenzen over.

— Misschien zou het nu wel een gelegenheid zijn.

— Ja maar, het is ons gebied niet. We kunnen onder geen voorwendsel de grenzen schenden.

— Hij praat over Engelschen en jongens. We kunnen die zoo maar niet laten inrekenen, wel, grenzen of geen grenzen, het is hier een kwestie van menschelijkheid. Zoolang die kerel zich bij zijn Danakils en anderen heeft gehouden.....

— Ja, wat kunnen we doen? Daar is de grens!

Asoko had met belangstelling het gesprek tusschen de wachtposten gevolgd, doch nu herhaalde hij nadrukkelijk:

— Ik wil onmiddellijk den gouverneur spreken. Het is dringend. Het is nog nimmer voorgekomen, dat Fransche onderdanen blanken in den steek hebben gelaten.

— Tja..... wat denk jij ervan, kameraad.

— Heb je je motorrijtuig met zijspan bij je?

— Ja, daar in die barak.

— Nou, weet je wat? Ik voel me mans genoeg, om dit grensgedeelte alleen in de gaten te houden, totdat je terugkomt. Neem den kerel mee in je zijspan. Als ze 't daarboven in het gebergte druk hebben, zullen ze vannacht wel niet meer hier komen. Ik heb trouwens die verwenschte vliegmachine weer hooren voorbij vliegen. Ik heb haar

nog een paar kogels nagezonden. Ik hoop, dat ik dien kerel den een of anderen dag naar beneden kan halen.

— Vooruit dan maar.

Het motorrijtuig met zijspan werd te voorschijn gehaald. Asoko zat er in een wip in en een paar minuten later schoot het voertuig over den tamelijk goeden weg naar de woning van den gouverneur.

Zooals te vermoeden was, was alles potdicht, doch Asoko aarzelde geen oogenblik. Hij liep onmiddellijk naar den hoofdingang van het gebouw en liet den zwaar massief bronzen klopper op de deur neerkomen. Dat herhaalde hij nog enkele keeren.

Toen werd er een venster geopend, het hoofd van een bediende verscheen, bromde eenige verwenschingen, doch toen Asoko weer de klopper op de deur liet bonzen, verdween het hoofd en een oogenblik later schoof de zware deur open. Asoko trad binnen.

— De gouverneur, zei hij gebiedend. — Caron Delittre.

— Hebt u een aanbeveling?

— Neen.

— O, denkt u, dat men hier zoo maar bij den gouverneur in en uit loopt?

De soldaat, die Asoko met het motorrijwiel naar het huis van den gouverneur had gebracht, trad eveneens binnen en beval den bedienden norsch den gouverneur te wekken. Hij keek daarbij zoo streng en veelbeteekenend, dat de bediende hals over kop naar boven snelde.

Het duurde niet lang, of de gouverneur trad binnen. Hij was in een allesbehalve prettig humeur, zooals iedereen trouwens, die om een schijnbare nietigheid uit zijn eersten slaap wordt gewekt. Hij snauwde den soldaat die zijn post

aan de grenzen had verlaten dan ook woedend af, doch deze, die aan dergelijke onweersbuien gewend was, wees naar den Hindoe.

De gouverneur nam den Hindoe op van het hoofd tot de voeten.

— Wat wenscht u?, vroeg hij norsch.

— Toen we aan de Oum-er-Rebia, na schipbreuk te hebben geleden, gevangen werden genomen door een troep Berbèren, werden wij per vliegtuig.....

— Een oogenblik. Wij, wie zijn dat?

— Twee Engelschen, twee Hollandsche jongens en ik zelf.

— Aan de Oum-er-Rebia, zegt u? Dat is een flink eind uit de buurt.

— ...per vliegtuig overgebracht en verder getransporteerd naar de Gouba en Mabla bergen, door iemand, die zich Selim noemde en een zekeren Milozi.

— Verder, zei de gouverneur.

— Het gelukte me Selim onschadelijk te maken en zijn plaats in te nemen. Ik volgde de karavaan die naar het Assalmeer trok en scheidde me daar af om hulp te gaan zoeken. Selim had het plan opgevat de gevangenen te verkoopen aan Mab-ul-Raï die ze verder zou verkoopen in Mekka.

— Zijn die gevangenen uw vrienden?

— Ja. Zij bevinden zich op het oogenblik in handen van Mab-ul-Raï. Ik zou u nog meer kunnen vertellen, dat uw verwondering zou wekken, maar de tijd dringt. De Selim dien ik onschadelijk heb gemaakt, heeft zich weten te bevrijden en is per vliegtuig de karavaan gevolgd. Op dit oogenblik moet hij zich bij Mab-ul-Raï bevinden.

— En waar is dat? Weet u, dat u zich op Fransch grondgebied bevindt?

— Dat weet ik. Doch Frankrijk heeft nog nooit iemand in den steek gelaten, die hulp noodig had. Het gaat om het leven van vele menschen en om het uitroeien van een slavenjagersnest. U kunt Mab-ul-Raï, Milozi en Selim vannacht in handen krijgen en aldus een einde maken aan de driestheid, waarmee die drie 't geheele gebied tusschen het Assalmeer en de Somaligrenzen hebben geterroriseerd.

— U schijnt goed op de hoogte te zijn voor iemand die van de Oum-er-Rebia komt.

— Ik kom uit den Punjab.

De gouverneur was in beraad. De mogelijkheden waren verleidelijk genoeg voor hem, want hij en zijn mannetjes hadden al zoo lang geloerd op de gelegenheid, om die sluwe en misdadige karavaanleiders van menschen onschalijk te maken, maar..... het was buiten de grenzen en buiten de grenzen beteekende: botsing met een andere mogenheid. Dit kon allerbedenkelijkste gevolgen na zich slepen.

— De gelegenheid zal zich niet meer voordoen, zei Asoko langzaam. — Maar stoutmoediger geworden door het besef, dat zij ongestraft vier blanken hebben kunnen verhandelen op hun markten zullen Mab-ul-Raï en zijn bondgenooten en helpers het hoofd opsteken en weten, dat niets in staat is hun macht te breken. Zelfs niet de gouverneur van Fransch Somaliland.

— Maar het ligt buiten de grenzen.....

— Waar de expeditie nog voor den morgen binnen de grenzen kan zijn, zal niemand 't zoo nauwkeurig nagaan.

— Tja..... daar zit wel iets in..... wel iets..... als ik zeker wist, dat.....

— Asoko Haïdar zal er u heenvoeren, langs den kortsten weg.

— Tja..... vier blanken..... ellendelingen..... druischt tegen alle wetten in.....

— Morgen is het te laat, heer gouverneur.

— Tja..... Hindoe. Verzekert u mij op uw eerewoord, dat wij voor den morgen terug zijn?

— Dat verzekert Asoko Haïdar plechtig.

— Wachtpost, onmiddellijk 't signaal voor de vliegende brigade. Mitrailleurs klaar maken voor gevecht. Voorwaarts, marsch.

De soldaat liet het zich geen tweemaal zeggen en voor het eerst kwam een zweem van een glimlach om de lippen van den Hindoe. Nu eerst kon men ten volle merken hoe afgemat en moe hij was. Doch hij wist nu, dat de laatste strijd zou gestreden worden en dat beteekende voor hem het einde van de heerschappij van den heerscher der Gouba- en Mablabergen. De gouverneur bemerkte ook, dat de Hindoe een flauwte nabij was en gaf zijn bediende bevel, hem eenige versterkingen te brengen, terwijl hij naar boven liep om zich klaar te maken teneinde zich persoonlijk aan het hoofd der expeditie te stellen.

Asoko zat te luisteren naar het klaroengeschal en het ongewone rumoer daar buiten. Hij hoorde motorgeroffel, roepen van menschen, kletteren van wapens en zijn hart sprong op van blijdschap. Nu of nooit.

Een kwartier later was de gouverneur alweer terug.

— Hindoe, heb je me niet gezegd, dat die kerel een vliegmachine bestuurde?

— Ik vermoed, dat hij geland is op het groote plateau.

— Dan vrees ik, dat we de hoofddaders niet in handen zullen krijgen en zij er samen met de machine tusschen uit zullen trekken. Dan heeft de heele expeditie niets uitgehaald, want zij zullen hun bedrijf op denzelfden voet voortzetten, terwijl ik me een boel moeilijkheden op den hals heb gehaald. Als ik dat beter had ingezien.....

— De kerels zullen niet met de machine ontsnappen.

— Hoe kan jij dat weten? Je zult het hun in elk geval niet beletten.

— Maar mijn vrienden.

— Je vrienden?

— Kapitein Jesson is een man van de daad. Zoodra hij zal merken, dat het kamp is ingesloten, dat het ravijn, dat toegang geeft tot het plateau bezet is, zal hij niet werkeloos blijven, doch alles doen, wat mogelijk is om hun vlucht te beletten.

— Een man alleen? Een gevangene?

— Naast hem staat nog een blanke en twee flinke jongens.

— Is dat voldoende?

— En naast die mannen staan de priesters van Vishnu.

— De..... wat?

— De priesters van Vishnu, uit den Punjab.

— Ik begrijp je niet. Maar..... een..... twee..... vier..... plus die vreemdelingen uit den Punjab..... Tja, in de algemeene verwarring..... hoor eens, Hindoe, jij brengt er ons heen en draagt de verantwoordelijkheid. Begrepen?

— Laten we gaan.

— Je gaat met hetzelfde motorrijtuig, waarmee je bent gekomen.

DE VANGARMEN DER BESCHAVING

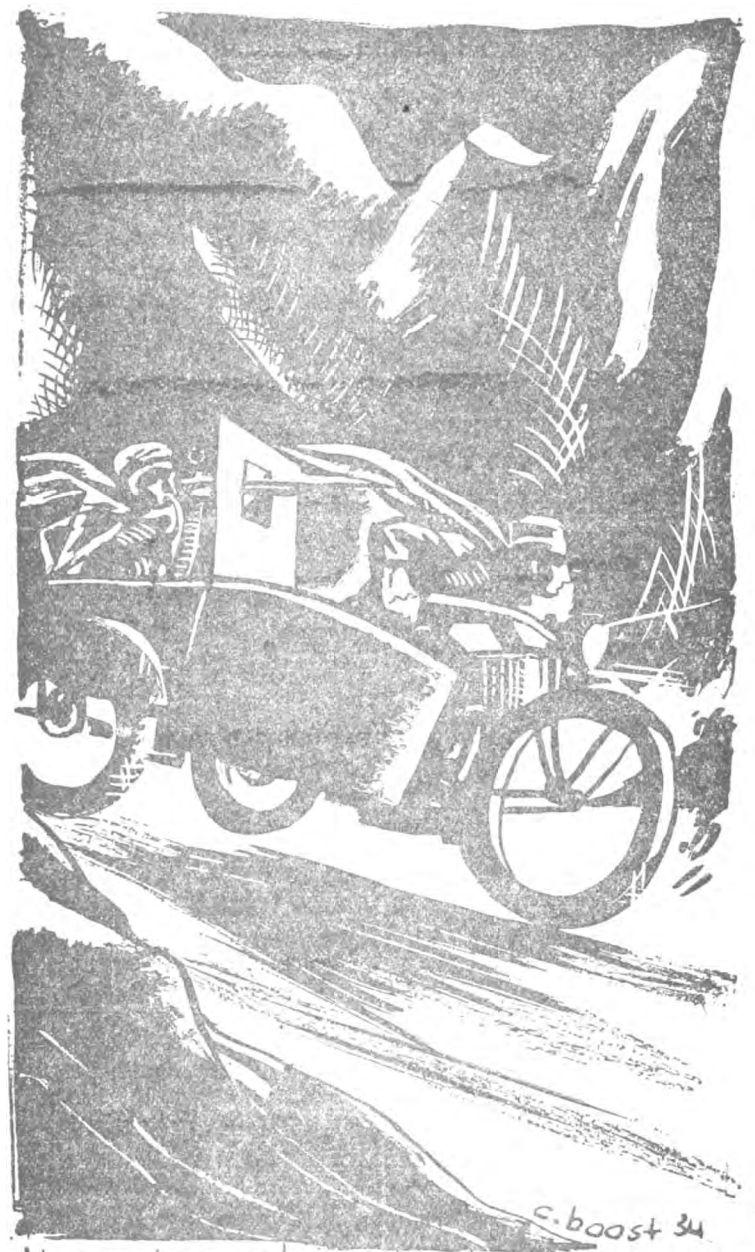

Het schynsel der koplampen danste over de rotsen

Beiden traden naar buiten. Een twintigtal motorrijtuigen voorzien van mitrailleurs stond te brommen, terwijl nog een tiental andere, bemand met gewapende soldaten eveneens klaar stonden. Ook de post, die Asoko naar het huis van den gouverneur had gebracht, zat klaar en Asoko sprong bij hem in het zijspan.

De gouverneur stak den arm op, de motoren bromden en de motorrijtuigen schoten het eene na het andere in de richting van de grenzen.

Dit geronk klonk den Hindoe als muziek in de ooren.

De weg tot aan de grenzen was tamelijk goed, zoodat de rit uitstekend verliep, doch eenmaal de slagboomen voorbij, moest de hoofdweg verlaten worden en langs een smaller rotspad in de richting van het Assalmeer worden gereden. Gelukkig waren de sterke koplampen ruimschoots voldoende, en er werd in matiger tempo gereden als voorheen.

Bij het doode paard van den Hindoe moest even worden gestopt omdat het dier dwars over het pad lag. De gouverneur maakte van deze gelegenheid gebruik om den Hindoe nog eens te polsen.

— Weet u zeker, dat er maar één toegang is tot het rotsplateau?

— Maar één. Het ravijn. Eenige mitrailleurs kunnen op afstand de hoogten beheerschen en een paar den ingang van het ravijn.

— Ik hoop, dat het is zooals je zegt. Niemand zal in ieder geval het ravijn mogen verlaten. Alles klaar? Voorwaarts.

Het schijnsel der sterke koplampen danste over de rotsen en het zware brommen der motoren stierf weg in de stilte van den nacht.

HOOFDSTUK X

DE KINK IN DEN KABEL

De man, die vanachter Saïd te voorschijn kwam geschoten, leek meer op een dier dan op een mensch. Zijn oogen gloeiden wild en zijn armen draaiden als molenwieken. Hij vloog recht op Jesson af, die hem echter gelukkig zag komen, even den rechtervoet een eindje achteruit zette en zijn hand dichtkneep. Selims hoofd kwam daarbij zoo onzacht in aanraking met Jessons gesloten vuist, dat de van woede half krankzinnige man twee keeren rondtolde op zijn hakken en vervolgens als een zoutzak in elkaar plofte en bleef liggen.

— Prachtig, gromde Davis.

Wim en Pim waren een eindje achter Jesson gaan staan en er steeg zoo'n heesch en rauw gegil op uit de kelen der Danakils en andere wilden, die hen omringden, dat de jongens hun ooren dichtstopten en verschrikt dachten dat hun laatste uur eindelijk had geslagen.

En ze zouden vermoedelijk niet ver van de waarheid zijn geweest, als de drie priesters van Vishnu er niet geweest waren. Ze stonden er roerloos als steenen beelden. De komst van Selim en zijn onverhoedschen aanval op den blanke, een aanval die zich zoo bliksemsnel had afgespeeld en even bliksemsnel was afgeslagen, scheen hen volkomen onverschillig te hebben gelaten. Doch nu de plateaubewoners schijnbaar aanstalten maakten, om de gevangenen eenvoudig van kant te maken, kwam er leven in de drie gestalten.

Niemand begreep tenslotte goed hoe het in zijn werk ging. Ze staken geen hand of geen voet uit. Geen van de

drie. Maar het was een feit, dat die akelig klinkende trom meteen begon te grommen, te ronken, te snorren met een steeds dreigender wordend geluid, dat tenslotte overging in een donderend gehuil, dat de wilden en zelfs Saïd deed sidderen. Dat was de groote spooktrom uit het Oosten en het geheim der priesters van Vishnu en van den Punjab.

De opgeheven armen vielen als bij tooverslag, de woede zakte, en met open monden en knikkende knieën stonden ze te luisteren naar het klinken van die geheimzinnige trom.

Het werd Saïd hoe langer hoe onbehaaglijker te moede. En toen Selim nog half verdoofd overeind krabbelde en een poos bleef staan, klaarblijkelijk erover nadenkend hoe het kwam, dat die blanken nog niet aan reepen getrokken waren door zijn bondgenooten, kwam Saïd naar hem toe en hem bij den arm grijpend, bracht hij hem weg, een eind buiten het bereik der gevangenen.

Daar bleven ze staan en schenen een soort krijgsraad te houden.

De spooktrom zweeg. En de akelige stilte die erop volgde scheen nog veel gevaarlijker dan dat geluid zelf. Maar niemand stak voor het oogenblik een hand naar het kleine troepje uit. De gevangenen bleven alleen staan bij het middelste kampvuur en het zou voor de met geweren gewapende bende zeker een kleinigheid zijn geweest ze allen neer te leggen.

Waarom ze het niet deden, zou echter niemand hebben kunnen zeggen. Misschien wachtten ze op het teeken van den Heerscher. Maar dat teeken werd niet gegeven.

— Kapitein, gromde Davis, — dat was een „swing" zooals ik er nog nooit een heb gezien. Die zal hem nog

wekenlang in zijn maag zitten. Ik wed, dat hij er minstens eenige tanden bij ingeschoten heeft.

— Toch spijt het me, Davis, zeide Jesson kalm.

— Hallo, hallo, sputterde Davis. — Waarom, kapitein? Die opstopper was goud waard.

— Maar maakt onzen toestand zooveel te slechter, zei Jesson verdrietig. Er is geen sprake van, dat Selim dat ooit vergeet. Hij had reden te over om ons kwaad gezind te zijn. Je herinnert je die geschiedenis van voor vijf jaar. Dan die poets met den kuil en nu dit. Het is voldoende om een beschaafd mensch uit zijn vel te doen springen. Laat staan zoo'n wilde.

— Hallo, maakt u zich geen zorg, kapitein. Hij probeert het geen tweeden keer. Ze maken ons niets.

— Ik mag het hopen, Davis. Maar ik ben bang, dat we tenslotte aan het kortste eindje trekken, als we niet genoeg tijd kunnen winnen.

— Dat zullen we, zei Davis. — Let op die drie priesters, kapitein. Hallo, hallo, ik weet niet, hoe ze 't klaar spelen, maar het is een feit, dat die trommel of wat het is, den vijand leelijk dwars zit. Zoo'n speeldingetje is alles.

— Maar hoelang? Als ze merken, dat het bij grommen en ronken blijft, komen ze wel over den eersten schrik heen en probeeren ons een paar blauwe boonen in ons lichaam te jagen. En als er een van ons valt, zijn we 'r geweest, Davis.

— Ik hou het met die trommen, gromde Davis koppig.

— Ik hoop, dat je gelijk hebt, Davis. Neem je in acht. Saïd komt weer naar ons toe.

Inderdaad, Mab-ul-Raï had zijn samenspraak met den vernederden Selim beëindigd, en, terwijl Selim naar zijn

handlangers ging en met hen begon te praten, trad Said op het groepje gevangenen toe. Zijn gelaat zag somber en zijn stem klonk allesbehalve welwillend. Hij negeerde echter zoowel Jesson als Davis en richtte het woord tot Shuja-ud-Daula.

Zijn toon klonk hooghartig en ruw.

— Ik heb me bedacht, zei hij, — de gevangenen worden niet verkocht.

— Inderdaad, zei de Vishnu-priester, — ze worden niet verkocht. Ze zijn verkocht.

— Maar niet betaald, gromde Said, — en ik weiger het geld aan te nemen. Ik beschouw den verkoop als ongedaan. Dat is mijn laatste woord.

— Dan zullen de priesters van Vishnu de gevangenen niet beschouwen als gevangenen, doch als vrije mannen die hun eigen weg kunnen gaan.

— Niemand verwijdert zich van dit plateau zonder en vooraleer dat ik daartoe verlof heb gegeven.

— Dan zult u het verlof daartoe moeten geven.

— De gevangenen zijn mijn eigendom. Zij hebben het gewaagd zich te vergrijpen aan den persoon van een mijner beste onderdanen. Niet eenmaal doch tot driemaal toe. Zij vallen onder de wet van het gebergte.

— En Mab-ul-Raï valt onder de wet der beschaving.

Saïd lachte hoonend en keerde zich naar de Danakils, die als de meest wilde stammen bekend stonden.

— De gevangenen binden en in de zonnekuilen werpen. De drie bruine vlegels bij de anderen. Mab-ul-Raï gebiedt.

Selim hitste de Danakils nog sterker aan, doch zelf scheen hij den moed te missen. Geen der wilden verzette echter een voet of maakte een handgebaar. Met een woes-

ten kreet trok Saïd zelf zijn revolver en mikte op Jesson. Davis wierp zich voor zijn kapitein.

Saïd loste echter geen schot. Er gebeurde iets zeldzaams. Het scheen nu niet te komen vanuit het groepje der gevangenen, doch van heel uit de verte, vanuit de donkere bergen, afwisselend sterk en zwak, onderbroken door dof geknal.

De bergstammen hielden den adem in en luisterden. Saïd liet zijn revolver zakken. Zijn gelaat verstrakte.

Dit was geen Vishnu-geheimzinnigheid. Dit was iets anders. Dat was een geronk en gebrom, dat hij meer had waargenomen. Dat was geronk van motoren. Hij keek naar den blanke, die het dichtst bij stond en op wiens borst hij had gemikt. Jesson lachte triomfantelijk.

Want Jesson, die op de hoogte stond, had beneden het schijnsel der koplichten gezien en begrepen, dat dit gebrom niets anders kon beteekenen dan dat Asoko Haïdar hulp had gekregen en die hulp op weg was naar het ravijn.

Het gebrom werd sterker en sterker en verschillende der Danakils stonden op den rand van het plateau en keken naar de diepte, terwijl zij sidderend en verward elkaar iets schenen aan te wijzen.

Saïd was op Selim toegeloopen en onderhield zich weer met hem. Jesson kon niet hooren, wat ze vertelden doch begreep wel, dat zij het hadden over de vliegmachine. Ook Milozi stond nu in de nabijheid en scheen weinig vertrouwen te hebben in dat voortdurend gebrom.

Plots echter hield het als bij tooverslag op, doch nu begon de Punjabtrom der Vishnu-priesters weer onheilspellend te roffelen. En dat was werkelijk te veel voor de

zenuwen der wilden. Zij smeten hun karabijnen tegen de rotsen, hieven de armen in de hoogte en renden naar alle zijden over het plateau. Een wilde paniek brak los.

Jesson richtte zich tot Shuja-ud-Daula.

— Onze vrienden zijn in aantocht, zei hij snel. Zorg voor de beide jongens. Ik vertrouw ze u toe. Ik moet die schurken beletten er met het vliegtuig vandoor te gaan. Wim en Pim, hou moed, kereltjes, Asoko komt daarginds met hulptroepen. Een halfuurtje en we zijn gered. Davis, er op los.

Davis liet het zich geen twee keer zeggen. Jesson en hij grepen ieder een van de weggeworpen karabijnen en joegen Saïd en Selim na, die al een flinken voorsprong hadden. Van Danakils was er weinig of niets te bespeuren. Vermoedelijk waren de kerels weggedoken in de talrijke kuilen en andere schuilplaatsen, waarvan ze de ligging op het plateau op hun duimpje kenden.

— Pim, zei Wim, — Jesson en Davis maken jacht op Saïd en Selim. Wij moeten dien Milozi zien te vangen. Durf jij het aan?

— Nou en of, zei Pim die zich een heele held voelde, nu hij een echt karabijn in zijn handen had.

— Goed, maar je moet maar niet op hem mikken, Pim. Het is verschrikkelijk een mensch neer te schieten. Als hij het hoort knallen zal hij al van zelf den moed in zijn schoenen voelen zinken. Vooruit maar. Ik heb hem in gindsche richting zien loopen.

In het ravijn onder hen begon het te knetteren of er een heel regiment geweren aan het losbranden was. Jesson had Saïd vlak voor zich. Toen hij nog een kleine vijf meter van hem af was riep hij hem toe te blijven staan, doch de

kerel, die voelde, dat het ditmaal bittere ernst was, scheen er geen ooren naar te hebben. Hij liep hoe langer hoe harder en schoot onder het loopen zijn revolver leeg in Jesson's richting zonder hem echter te treffen.

Toen vond Jesson het welletjes. Hij nam zijn karabijn bij den loop, liet het een paar maal ronddraaien en slingerde het vlak tegen Saïd's rug, die hals over kop tegen den grond sloeg. Jesson zat in een wip op hem, trok zijn gordelriem stuk en bond er hem mee aan handen en voeten. Hij liet hem liggen, waar hij lag en rende Davis ter hulp, die op een gegeven moment onverwachts werd aangevallen door Selim, die zich had omgekeerd en zijn handen om de keel van Davis had gesnoerd. De vliegmachine stond op nauwelijk tien meter afstand. Het was de tweede maal dien avond, dat Selim op onzachte manier kennis maakte met de vuisten van kapitein Jesson en dat was te veel voor hem. Met een diepen zucht lieten zijn handen de keel van Davis los.

John Davis snakte naar adem en wreef aan zijn keel. Hij zag paars en blauw.

— Dat..... dat was op het nippertje, kapitein.....

— Maar op tijd, lachte Jesson. — Dien anderen schurk heb ik al onschadelijk gemaakt. Hoor, ze bestormen het ravijn. Dat is het geknetter van mitrailleurs. Als de schrik er nu nog niet inzit, dan.....

Ongemerkt was Selim overeind gekrabbeld, op handen en voeten loopend, klauterde hij met de snelheid van een hinde in het vliegtuig.

Nog eenige seconden en hij zou de schroef op gang hebben gekregen. Jesson zag, dat hij te laat zou komen. **Een gedachte schoot hem te binnen.**

— Schieten, Davis brulde hij den kok toe, schieten op den motor. De kerel gaat er vandoor.

Hun karabijnen knalden. Selim had op een of andere manier de schroef aan het wentelen gekregen. Maar plotseling, als het toestel al begon te rollen, sloeg een vlam als een scherpe lichtstraal omhoog. Sissend en blazend, als een loodrechte waaiervormige vuurkolom stond ze boven den motor. Het toestel rolde.

— Davis, we hebben z'n benzinetank stuk geschoten.

— Goddank, brulde Davis, hij kruipt uit den cockpit en laat zich naar beneden glijden.

Inderdaad, Selim's laatste toeleg was mislukt. De machine vlamde al als een toorts, terwijl ze nog een eind verder rolde, den rand van het plateau bereikte en brandend en rookend voorover stortte in de diepten.

Selim keerde zich om. Jesson hield den loop van zijn karabijn op zijn borst gericht en Selim gaf den ongelijken strijd op. Hij zonk op de knieën en bleef plat op den grond liggen.

Onderwijl waren de hulptroepen, die weinig of geen weerstand in het ravijn hadden gevonden naar boven gestormd en bereikten het plateau. Een der eersten waren de gouverneur en Asoko Haïdar, die op Jesson toesnelde.

— Mab-ul-Raï?

— Daarginds bij dat hoopje, dat daar gebonden ligt. Hier heb ik den andere.

— Waar zijn de jongens?

— Bij de priesters van Vishnu.

Asoko's oogen glansden. Hij sprong op Selim toe en binnen een minuut was de volkomen versufte vijand aan handen en voeten gebonden en naast zijn trouwen vriend

DE KINK IN DEN KABEL

... sloeg een vlam omhoog

Mab-ul-Raï netjes op den rotsbodem gelegd, waar een paar grinnikende soldaten hen gezelschap hielden.

— Ik vrees, zei Jesson, dat de derde, Milozi, ontsnapt is of zich schuilhoudt. Tenzij uw mannen hem hebben neergelegd.

— Milozi, lachte de gouverneur nadat hij er zijn vreugde over had uitgedrukt, dat hij de blanken ongedeerd vond, — dat is de meest gewiekste kerel, die ooit in de Goubabergen heeft rondgezworven. Maar wij hebben er tenminste twee. Waar zijn die dekselsche kleine jongens?

— Bij de drie Vishnu-priesters en Naïman-Jang.

— Naïman-Jang?, vroeg Asoko.

— Ja, hij ligt als een trekhond aan hun voeten en geeft geen kik. Alle fut schijnt er totaal uit te zijn.

Overal rondspiedend richtten zij zich naar het middelste kampvuur, waar ze wel de vier Hindoes vonden, doch geen jongens. Asoko die zich plat ter aarde had geworpen en zich eerst oprichtte, toen Shuja-ud-Daula hem vriendelijk iets toeriep, keek angstig naar Jesson.

— De jongens?

Jesson keek naar de priesters.

— De jongens?.....

Stemmen klonken op korten afstand.

— Als je 'n vin beweegt, schiet ik dwars door je heen.....

— En ik ook.

— Dat zijn ze, schreeuwde Jesson. — Ze moeten daar achter die rotsblokken zitten. Hallo, Wim, hallo Pim.....

— Hier kapitein..... die kerel wordt erg lastig.....

— Staan blijven, riep Pim.

— Ik schiet, herhaalde Wim, waarachtig, man ik schiet dwars door je heen, als je nog een keer een vin beweegt. Wij zijn de baas, snap je?

Asoko en de overigen liepen naar het rotsblok en Jesson kon een glimlach niet onderdrukken, toen hij de beide kranige jongens daar parmantig zag staan ieder met een karabijn in de hand, met den loop ervan gericht op de borst van een sidderenden man.

— Milozi, riep Jesson, waarachtig, ze hebben dien ouden vos te pakken.

— Ja, riep Wim, hij zat in dien kuil en vloog ons eerst naar de keel. Maar Pim heeft hem een tikje gegeven met den kolf van zijn karabijn. En daar is ie.

De gouverneur klopte de jongens op den schouder — zijn soldaten hadden Milozi gauw genoeg bij de anderen gevoegd; dan keerde hij zich lachend tot Asoko.

— Hindoe, je hebt woord gehouden. Ik geloof waarachtig, dat we nog voor den morgen weer over de grens zijn. Laten we voortmaken. De overigen kunnen voor mijn part zien, dat ze zich elders laten ophangen. Dit nest althans is zoo goed als uitgeroeid. Die drie mannetjes nemen we zorgvuldig mee.

Er werd dan ook niet verder gezocht naar Danakils of andere stamvertegenwoordigers, doch onder geleide van tot de tanden gewapende soldaten werden Saïd, Selim en Milozi naar beneden gebracht en netjes ieder in een zijspan neergelegd.

Weer bromden de motoren en schoot de straal der talrijke koplampen over de rotsen. Wim en Pim, die samen in een zijspan zaten, voelden hun hart bonzen van vreugde en Wim kon niet nalaten Davis, die vlak achter hen kwam aangetuft, even toe te schreeuwen:

— Dat is toch wel zoo leuk als op 'n ponny, wat Davis?

— Me grootje, schreeuwde Davis uit alle macht terug.

En wat hij verder nog schreeuwde ging verloren in het getoeter en geraas der talrijke motoren.

Lang nadat het gebrom was uitgestorven aan de boorden van het Assal-meer doken hier en daar verschrikte gezichten op, gluurden over den rand van de kuilen en holen, kropen op handen en voeten over den grond en luisterden nu en dan ingespannen of zij wellicht nog ergens het geluid hoorden van die spooktrommen.

En toen het stil bleef, gleden zij de eene na den andere in de richting van het steile wentelpad, dat naar het ravijn voerde en eenmaal uit het ravijn, schoten zij als hazen over een veld, langs de boorden van het Assal-meer om niet meer terug te keeren.

En op de verlaten en kale hoogten vlamden nog hier en daar de groote kampvuren, maar geen gestalten teekenden zich af tegen het geel-rossige schijnsel.

Vanaf dien onzaligen nacht was er geen Danakil die den Spookberg aan het Assal-meer nog ooit durfde te beklimmen.

HOOFDSTUK XI

EEN MOEILIJK BESLUIT

De eerste morgenstralen begonnen al door te breken door de wolken, toen het kleine gewapende expeditie-korps uit het gebergte terug was en de grenzen van Fransch Somaliland bereikte.

Naïman-Jang had onderweg een poging gedaan om uit het zijspan te springen en het hazenpad te kiezen, doch dat was hem zoo slecht bekomen, dat hij geen tweede poging meer waagde.

De gevangenen zoowel als de bevrijde blanken en Hindoes werden met luid hoera-geroep ontvangen, want het had zich, niettegenstaande het nachtelijk uur, als een loopend vuurtje verspreid, dat de gouverneur zelf, aan het hoofd eener geweldige legermacht, zoo heette het, was uitgetogen om alle slaven van Noord-Afrika te gaan bevrijden. Een soort slavenkruistocht dus. En velen dachten, toen de expeditie terugkwam, dat dit slechts de voorhoede was van het groote leger en keken reikhalzend uit naar de overigen.

Intusschen werden Said, Selim en Milozi veilig opgeborgen tusschen vier muren, achter stevig gegrendelde deuren, om er na te denken over de talrijke schelmstreken, die ze hadden uitgehaald en de vergelding die nu nabij was. Want, dat er recht zou gesproken worden, dat betwijfelden ze geen oogenblik en evenmin hoe het zou uitvallen. Het lijstje hunner euveldaden was vrij lang en het was dus niet te verwonderen, dat ze er tamelijk neerslachtig bij zaten en met weemoed dachten aan dien goeden tijd, die nu voorgoed achter hen lag.

EEN MOEILIJK BESLUIT

De gehate blanken hadden nogmaals de overhand behaald en Mab-ul-Raï gaf in zijn machtelooze woede Selim de schuld van alles. Als hij hem dat troepje niet op zijn dak had gestuurd, als hij.....

Milozi zat stompzinnig ineengedoken in een hoek van zijn cel en zweeg hardnekkig. Soms echter kwam er iets als een grijns over zijn gelaat en dat gebeurde telkens, als hij er aan dacht, dat niet alleen Selim, maar ook Saïd, de machtige Mab-ul-Raï, de onbestreden en gevreesde heerscher der Mabla- en Gouba-bergen zijn lot zou deelen en eerstdaags zou kijken in den loop van de geweren der blanken.

En zoo zou het gebeuren. Doch Wim en Pim zouden het niet meer meemaken. Ze hadden trouwens meer dan genoeg van Afrika en het gebergte. Zij snakten er naar dien gevaarlijken bodem den rug toe te keeren en weer eens hun eigen baas te zijn.

Toch hadden zij het goed nu, want in het huis van den gouverneur, die een allerminzaamst man was, hadden zij niet te klagen. Zij werden door hem en zijn vrouw vertroeteld.

Jesson, Davis en Asoko waren er natuurlijk bij. Naïman-Jang, die bij zijn poging tot ontsnapping uit het zijspan een arm had gebroken, lag in een soort geïmproviseerd gasthuis en de drie priesters van Vishnu waren, na een lang onderhoud met Asoko Haïdar, weer even spoorloos verdwenen, als zij waren opgedoken. Dat bevreemdde de jongens wel een beetje, maar ze hadden het zoo druk en waren zoo afgeleid door hun nieuwe omgeving, dat zij totaal vergaten ernaar te informeeren.

Op een avond zaten onze vrienden dus allen in het huis

van den gouverneur bijeen. De heer Caron Delittre keek met welgevallen naar de twee flinke jongens en zijn blik was zoo vriendelijk, dat Wim er bijna de tranen van in zijn oogen kreeg. Geen wonder ook. Zooals ze hier nu zoo gezellig samenzaten, herinnerde Wim zich een ander gezellig samenzijn, maanden geleden, te New-York, in de woning van den grooten katoenkoning, Donald Montgomery, bij zijn goede echtgenoote en de kleine, lieve Elly. Wat was dat lang geleden en wat zou de heer Montgomery denken, dat ze geen teeken van leven meer hadden gegeven?

— Mijnheer Jesson, zei Wim aarzelend, mag ik u eens wat vragen?

— Maar natuurlijk, jongen.

— Zou..... zou mijnheer Montgomery al weten, dat de „Elly" schipbreuk heeft geleden en wij zijn afgedreven op de kusten van Noord-Afrika?

— Ja, jongen, gisteren heb ik een telegrafisch bericht gezonden, waarin ik in het kort, heel in 't kort natuurlijk, verteld heb, dat we allen gezond en wel in Fransch Somaliland zaten te kijken, doch zonder schip natuurlijk.

— Ha..... wat ben ik blij.

— En ik heb hem ook gevraagd, wat Davis en ik nu te doen hadden. Want hij is tenslotte mijn superieur en hij heeft me maar een jaar verlof gegeven en als we nog een paar van die Gouba-avontuurtjes meemaken vrees ik, dat zelfs dat jaar veel te kort zal blijken. Nu wacht ik op antwoord. Dat kan vandaag wel komen.

— Zou u denken, mijnheer Jesson?

— Natuurlijk. Het zal een heele geruststelling voor hem zijn te weten, waar we zitten en dat we heelhuids er door-

heen gesparteld zijn. Want de kranten zullen wel gemeld hebben, dat er een groot jacht, genaamd de „Elly", op de kusten van Noord-Afrika is vergaan. Maar..... wat zijn jullie van plan, jongens? Jullie verlangen wel naar huis, niet? Dat kan ik me levendig voorstellen, hoor! Ons uitstapje per schip is een beetje anders verloopen dan we ons hadden voorgesteld. Als jullie willen, kunnen we met de mail van de „Khedivial" naar Suez zien te komen en vandaar naar Caïro en Alexandrië. Dan is het maar een sprongetje meer naar Marseille en eenmaal daar weten jullie zelf wel den weg naar Rotterdam en oom Desiderius Bram, niet?

Wim knikte, maar zijn lippen trilden zenuwachtig. Davis merkte het al dadelijk op.

— Hallo, hallo, riep hij joviaal, — men zou zeggen, dat jullie er weinig voor voelen om naar huis te gaan. Wel heb ik van m'n leven..... hallo, zeg eens wat, jij daar, Milozi-kereltje.

Dat was op Wim bedoeld, maar Wim keek aarzelend naar Pim, die de oogen neersloeg en een kleur kreeg.

— Pim, zei Wim, — wat doe jij?

— Ik..... ik laat het aan jou over, fluisterde Pim.

— Ja..... maar..... wat zouden we ook weer doen, Pim?

— Hoe bedoel je?

— Ja, wat we van plan waren, toen we met dat jacht uittrokken?

— Naar den Punjab te gaan.

— O juist. Zeg Pim.....

— Ja, Wim?

— Ik zou toch graag eens..... het graf van vader zien.

— Ik ook, Wim. Dat was toch de bedoeling. Dat we naar den Punjab zouden gaan en mijnheer Jesson en Davis ons te Lahore zouden komen halen met het jacht.

Het heele gesprek tusschen beide jongens was fluisterend gevoerd geweest en Asoko had nu en dan even glimlachend naar de jongens gekeken. Ook Jesson gaf den gouverneur soms een knipoogje.

— Zoo, jongens, bromde Davis, — hebben jullie nu al besloten wat jullie van plan zijn?

Wim en Pim keken verlegen naar Asoko Haïdar, die even knikte.

— Wij zouden graag meegaan met onzen vriend, Asoko Haïdar, zei Wim parmantig.

Jesson keek naar den gouverneur, die achter zijn hand glimlachte. Doch Davis deed net of hij hoogst verbolgen was.

— Hallo, hallo, dat is nou weer 'ns de dankbaarheid der jeugd. Hebben samen schipbreuk geleden, samen haaien gezien en gevoerd, samen in de kuilen gezeten en tegen wilden gevochten, samen..... hallo, ik laat me kielhalen als dat niet de grootste ondankbaarheid is, die ik ooit heb ontmoet. Nietwaar kapitein?

— Tja, Davis, lachte Jesson, — we worden oud. Ik denk, dat ik m'n pensioen aanvraag en geen boot meer aankijk.

— Tja, kapitein maar wat moeten wij aanvangen? Wij worden eenvoudig in den steek gelaten door die kleuters.

— Kleuters, sputterde Wim, wij hebben flink paard gereden in den nacht en Milozi gevangen.

— Prosit, Davis, schaterde Jesson. — Die zit, wat?

— Maar wat moeten wij doen, jammerde Davis. — Hoe moeten wij ons verantwoorden tegenover mijnheer Mont-

gomery, als we New-York terugzien? Hebben jullie ook daaraan gedacht, baasjes?

— Ga mee met ons, zei Wim kordaat. — We zullen wel op je passen.

— De hemel beware me daarvoor. Nog eens mijn hand en hoofd in een wespennest gaan steken in dien..... dien..... tja, hoe heet dat ding ook weer?

— Punjab.

— Precies. Nee, ik dank er feestelijk voor. Zoek een paar andere liefhebbers. John Davis loopt liever geen drie keer tegen de lamp. John Davis gaat mee met zijn kapitein en dat wil zeggen: naar huis en als jullie verstandig zijn, dan keeren jullie die „putjab" of hoe dat ding heet, vierkant den rug toe en gaat netjes mee naar Marseille en vandaar naar Rotterdam. Ik heb altijd vurig gewenscht Rotterdam eens van nabij te zien. Niet waar, kapitein?

— Davis, ik zie daar een bode komen, die een snellen rit achter den rug heeft. Het zou me niets verwonderen, als dat het bericht was, waarop we wachten. Het antwoord van mijnheer Montgomery.

Dat was het ook. Wim en Pim waren een en al opwinding en zelfs John Davis kon niet stil blijven zitten op zijn stoel. Hij keek met een soort wantrouwenden eerbied naar dat papiertje, dat Jesson aan wien het was geadresseerd openvouwde en las. De trekken van Jesson verhelderden en toen Davis dat zag, slaakte hij een zucht van opluchting.

— We gaan naar huis, lachte hij.

— Nog lange niet, nog lange niet, zong Jesson. — Luister Davis. Het bericht van Montgomery luidt als volgt:

„De jongens hebben te beslissen. Verlof met jaar ver-

lengd. Nieuw yacht charteren Suez. Aangegeven route volgen over Indus tot Lahore. Verdere instructies volgen Suez".

Wim en Pim klapten in de handen, toen zij het beteuterd gezicht van Davis zagen, maar Davis was in een oogwenk over die schijnbare ontgoocheling heen.

— Kapitein, zei hij, we heeten dat nieuwe yacht natuurlijk weer de „Elly"?

— Zoo, zei Jesson, ben je niet bang dat we weer schipbreuk lijden, als we dat doen?

— Ik bang? Nog van geen tien schipbreuken. Trouwens ik geloof niet aan al dien nonsens. Ik ben niet bijgeloovig.

— Zul je niet zeeziek worden op een nieuw schip, plaagde Wim.

— Zeeziek? Kapitein, is het fatsoenlijk dat zoo'n jonge aap..... jongeheer, luister goed was John Davis zegt: John Davis kan alleen zeeziek worden, als hij op een van die kleine beeren rijdt door zoo'n afschuwelijk eenzaam gebergte, als we achter den rug hebben. Kapitein, wanneer vertrekken we?

— Ben je zoo haastig, om me kwijt te zijn?, plaagde Wim.

— Wat kwijt zijn? Ik zeg toch „we".

— Maar mijnheer Montgomery schrijft toch, dat wij beslissen mogen.

— O zoo..... hallo, hallo..... beslis jij dan maar, jongeman. Beslis jij dan maar. We beleven rare tijden, kapitein, heel rare.

Nu mengde zich ook de gouverneur, die lachend had toegeluisterd, in het gesprek.

— Mijn vrienden, zei hij, — deze Hindoe en ik hebben

gisteren avond een lang onderhoud gehad, waarin het verre verleden is ter sprake gekomen. Ik ken nu de geschiedenis van die beide jonge kereltjes en ik ben trotsch op hen. Ze herinneren me aan mijn beide jongetjes, die te Parijs studeeren. Ik hoop dat ze even flink en onbevreesd worden, als die twee daar. Nu ter zake. John Davis brandt van verlangen om een nieuw schip te koopen en op den grooten plas te gaan schommelen, terwijl Asoko Haïdar en beide jongens even begeerig zijn om den Punjab terug te zien en te bidden bij het graf van hun vader. Dat is begrijpelijk. Nu meen ik beide partijen tevreden te kunnen stellen en wel op de volgende manier. Morgen vertrekt een speciale koerier per vliegtuig naar Engelsch-Indië. Toevallig is het een postvliegtuig met weinig post aan boord. Er is plaats voor nog drie man. Ik zou dus willen voorstellen, dat de Hindoe en de beide jongens met het vliegtuig meegaan, terwijl Jesson en John Davis met het nieuwe yacht naar Lahore opstoomen en daar de jongens weer aan boord nemen. Wat denken jullie van dit plannetje?

— Dat klopt als een bus met de vorige instructies van mijnheer Montgomery toen we New-York verlieten, nietwaar Davis?

— Tja..... a..... dat klopt precies, stamelde Davis, maar.....

— Maar? Heb je een maar, Davis?

— Ja, heer gouverneur, als u het me vraagt..... hm..... dat gevlieg bevalt me maar matig. We hebben al een keer gevlogen, als haringen gepakt in een ton en de gevolgen hebben me maar matig bevredigd, ofschoon alles nog goed is uitgevallen. Dat lijkt me nogal gewaagd voor de beide jongens.

EEN MOEILIJK BESLUIT

— De vlieger is een beproefd luchtman, Davis, lachte de gouverneur — en de reis zal zoo vlot en vlug verloopen, dat ze hun bestemming al bijna bereikt hebben, nog voordat je goed en wel met je nieuwe yacht op weg bent. Dat zal trouwens heel wat tijd uitsparen daar je toch zoo verlangend bent om naar huis te gaan. Tegen den tijd, dat je te Lahore aankomt, hebben de jongens, onder leiding van Asoko Haïdar, den heelen punjab bezocht en zijn ze klaar om in je gezelschap terug te stoomen.

Davis keek naar Jesson.

— Ik laat het aan u over, kapitein.

— Nou, jongens, zei Jesson, wat doen jullie? Met ons meegaan naar Suez of met den koerier van den heer gouverneur.

— Vliegen, riepen beide jongens te gelijk.

— In orde, zei Jesson, — dat is uitgemaakt.

Hij keek naar den Hindoe, alsof hij hem stilzwijgend op het hart wilde drukken, toch vooral goed op beide knapen te passen totdat hij met het nieuwe yacht in Lahore zou aankomen en Asoko lachte hem vriendelijk toe. Deze kwestie was dus van de baan. Toch viel het Wim en Pim niet gemakkelijk nu plotseling van Jesson en den brommerigen John Davis te scheiden. Ze hadden samen al zooveel meegemaakt, dat het leek of ze allemaal bij elkaar hoorden en een scheiding niet op zijn plaats was.

Wim had ook nog iets anders op het hart want hij keek zoo opvallend naar den gouverneur, dat deze de hand op Wim's schouder legde en hem vriendelijk uitnoodigde te zeggen wat hij op het hart had.

— Mijnheer, stamelde Wim, — ik..... wat zal er gebeuren met die drie gevangenen van gisteren?

— Die schurken? Daar worden korte metten mee gemaakt, beste jongen. De wetten zijn streng en onverbiddelijk. Denk eens aan de vele arme kerels, die door hun direkte schuld zijn ten gronde gegaan. Het heeft geen haar gescheeld of jijzelf en je broertje.....

— Jawel, heer gouverneur, maar..... hm.....

— Ja, wat is er? Vragen kost immers niets, wel?

— Worden ze doodgeschoten, mijnheer?

— Tja..... tja..... kereltje.....

— Kan er niets voor gedaan worden, dat dat niet gebeurt, heer gouverneur? Het zou me werkelijk spijten.

De blikken van den gouverneur straalden vriendelijk toen hij de beide dappere jongens aankeek.

— Ja, beste jongens, het lot van die drie schurken is iets, wat niet alleen in mijn handen ligt. Er zit zooveel aan vast, dat ik dat jullie niet met één woord kan vertellen. Of ze hun welverdiende lot zullen kunnen ontgaan, weet ik niet. Maar dit kan ik jullie wel beloven: dat als het uur der afrekening voor hen zal zijn gekomen zij weten zullen, dat er twee dappere kleine Hollandsche jongens zijn geweest, die nog voor hen in de bres zijn gesprongen. Misschien..... misschien..... men kan nooit weten. Daar hoor je dan later nog wel eens meer van. Het is nu bedtijd. Morgen bijtijds uit de veeren en dan weg.

— Pim, zei Wim, toen het al dag begon te worden, — Pim, we staan nu precies evenver, als toen we New-York verlieten.

— Dat heb je mis, lachte Pim, — veel verder. We zitten in Afrika.

— Ja, daar heb jij nu weer gelijk in. Ik bedoel.....

EEN MOEILIJK BESLUIT

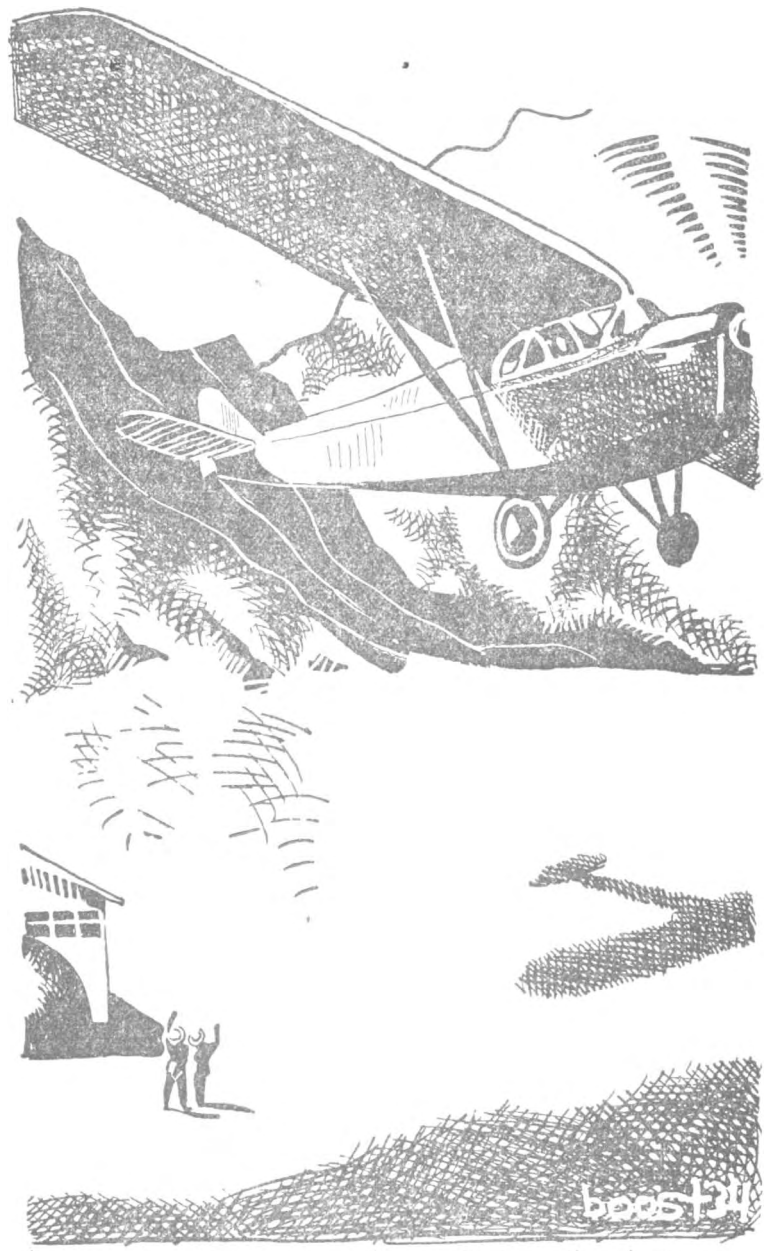

toen de slanke vogel aan het rollen kwam

hé..... dat we 'n boel tijd verloren hebben. **Jakkes Pim,** Jesson en Davis zijn al buiten. Ik zie ze daar loopen. Hallo, Davis.

— Hallo, slaapkoppen..... luierikken..... hallo, hallo.... wil je eens maken, dat je uit die veeren komt?

Vijf minuten later waren de jongens eveneens beneden aan het eenvoudig ontbijt. Het gesprek vlotte, niettegenstaande de pogingen van den gouverneur en zijn vrouw, niet erg. De voor de deur staande scheiding woog zwaar op de beide jongens en Wim keek nu en dan op naar Davis, die iets wegpinkte uit zijn oog.

— Er is 'n vuiltje in m'n oog gekomen, bromde Davis dan. — Dekselsch land.....

Er kwamen nog meer vuiltjes in, toen de slanke groote vogel, die Wim en Pim en Asoko Haïdar naar den Punjab zou brengen, aan het rollen kwam. De jongens schreeuwden boven het brommen van den propeller uit en zwaaiden met beide armen. Ook Jesson voelde z'n oogen, die nochtans zooveel stormen hadden getrotseerd, vochtig worden.

Davis snoot luidruchtig zijn neus en keerde zich om, toen de vogel in een sierlijken boog oostwaarts zwenkte en langzaam kleiner wordend tot een punt wegsmolt.

Jesson zei niets en keek naar den verren horizon, waar de klaarte hing van den nieuwen morgen en waar de meeuwen, die er als witte stippen dreven, daalden en rezen, boven de kuststrook van Fransch-Somaliland.

EINDE TWEEDE DEEL.

Zie op de volgende pagina aankondiging van het nieuwe verhaal.

Het eerstvolgend te verschijnen verhaal is getiteld:

HET GOOISCHE TREINRAADSEL

DOOR

HANS DE LA RIVE BOX

De politie in het Gooi staat voor een onoplosbaar raadsel. Een speciale expresstrein wordt door enkele schavuiten van den aardbodem weggevaagd.

Welke boeiende avonturen Guus met zijn vrind beleeft, vertellen wij niet. Dat deed de schrijver voor jullie!